032:1L70:9 GO KAVITAPRATIDHVANIKAL NARAYANA PILLAI

032:1L70:9
GO

MUL
066825

RATHNAM PRESS
BINDERS
BADRIAN STREET
MADRAS

DOCTRINA VIM PROMOVET INSITAM

Madras University Lib

Call Number 032:1L70:9

Accession Number 66825

Available for loan from

This book should be returned o
the date last marked b

23 DEC.

27 MAR 1948

3—SEP 1948

Q. 51

ശ്രീ.

17 MAR. 193
MADRAS

“ഭൂവിവന്നുജനിക്കുന്ന ജനങ്ങൾക്കൊക്കെയും മോദം
വിപ്പാനുള്ള വസ്തുക്കൾ പലതുണ്ടെങ്കിലും നല്ല
വിതാചാതുര്യ്യമുള്ള കവി വാണീപ്രയോഗത്തെ
ഭവിക്കുന്ന സുഖംപോലെ ചെവിയ്ക്കുപിന്നെയെന്തുള്ളു”

കൃഷ്ണലീല.

ചില കവിതാ-
പ്രതിധ്വനികൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ.

പി. കെ. നാരായണപിള്ള,
ബി. ഏ., ബി. എൽ.

പ്രസാധകൻ,

കെ. ജി. പരമേശ്വരൻ പിള്ള,
“ശ്രീരാമവിലാസം” പ്രസ്സ്, —കൊല്ലം.

കോപ്പി 1000. വില 6—ചക്രം.

L

Dedicated by kind permission

To

HIS MOST GRACIOUS HIGHNESS,

SREE RAMA VURMA

Kulasekharakireetapathy K. G. C. S. I. K. G. C. I. E.

&c. &c. &c. &c &c,

THE MAHARAJAH OF TRAVANCORE.

BY

HIS HIGHNESS' LOYAL & HUMBLE SERVANT

The Author.

66825

സമൎപ്പണം.

യൽപൂൎവ്വകൎക്കുളവായചാരുകരുണാസാരത്തിനാൽപുഷ്ടനായ്
കർപ്പൂരോപമകാവ്യസാരഗുണനാംസൽപൂരുഷൻപ്രസ്തുതൻ
യൽപൂൎണ്ണായുരരോഗതാഢ്യനമുക്കന്നതിനീടാവതും
തൽപൂവൽച്ചരണങ്ങൾവിട്ടെവിടെഞാനൎപ്പിപ്പുവിപ്രാഭൃതം

പി. കെ. നാരായണപിള്ള.

PREFACE.

The first treatise in this book, is in substance the paper on Kunchan Nambiar which I read under the auspices of the Government Lecture Committee. I would fain have allowed it to perish with its delivery there had it not been for the guarantee afforded by a few friends that it deserved to survive the function in the Town Hall and if printed it would serve as a general introduction to Nambiar's work. A few slight additions which could not be conveniently attempted in the essay, considering the claims of time, have been made to it, in publishing it in the present shape. But even here I am sorry I was not able to examine some of the new theories such for example as point to Kidangoor as the birth-place of Nambiar and to a certain Nambudiri Brahmin as his father. chiefly owing to the lack of reliable information. Yet the reader will note that I have not scrupled to draw too freely upon uncorroborated traditionary accounts. Conscious as I am that the existence or even the prevalence of a tradition is no voucher for its truth. I thought, I was warranted, seeing that the very traditions are becoming rare and difficult to have in getting together as many of them as I could. In the light of further researches or by abler hands they may be either confirmed or knocked on the head. I myself hope to do something more in the next edition of this book, if such a thing be ever called forth.

The critical portion of the book, I fear, will fail to win the approbation of the professional reviewers and journalistic knight-errant, our arch-benfactors, who though always striving and vying with each other, by the congenial exercise of frothy vituperation, to bring dawn to this benighted land of ours-benighted as mirrored in their benighted brains-do me occasionaly the service of amusing me by their fits of critical headache brought on by ineradicable envy. The indulgent reader will find that in spite of all the critical ploughing up of our literary field one of the chief features if not the chief feature of Nambiar, our people's poet-I mean his satirical aspect had not hitherto been brought to prominence. In this as well as a few other points, if the student of literature concedes that I may legitimately put forth a modest claim for originality I think I shall be sufficiently rewarded.

Little remains to be added in this prefactory notice except to thank the Lecture Committee for having kindly sanctioned the essay.

H. H. The Maharajah's College,

13th Nov. 1906.

P. K. Narayana Pillai.

ചില കവിതാപ്രതിധ്വനികൾ.

കുഞ്ചൻ നമ്പ്യാർ.

ഒന്നാം അദ്ധ്യായം.

അമ്പലപ്പുഴ ശ്രീകൃഷ്ണസ്വാമി ക്ഷേത്രത്തിൽ നിന്നും മൂന്നു നാലു വിളിപ്പാടു തെക്കായി "നമ്പ്യാർമഠം" എന്നു പേരുള്ള ഒരു ചെറിയ ഭവനം ഉണ്ടു്. അവിടം ഇപ്പോൾ ഒരു പരദേശബ്രാഹ്മണന്റെ കൈവശമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഏകദേശം ഒന്നരശ്ശതാബ്ദത്തിനുമുമ്പു് അവിടെ വസിച്ചിരുന്ന ആൾ ഇപ്പോഴത്തെ കൈവശക്കാരനിൽ നിന്നും വളരെ ഭിന്നനായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ അദ്ദേഹം യശഃശരീരനായി മലയാളഭാഷാസംസ്ഥാനത്തിൽ ജീവിക്കുന്നു. ഉന്മേഷവത്തായ പ്രജ്ഞാശക്തികൊണ്ടു കേരളീയരുടെ ഭാഷയ്ക്കു വികാസവും വിശാലതയും സാഹിത്യത്തിന് അസാമാന്യസമ്പത്തുകളും സമ്പാദിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുള്ള ഈ മഹാന്റെ വാസസ്ഥാനമായിരുന്ന പ്രസ്തുത ഭവനത്തെ, ഷേക്സ്പീയർ, വേർഡ്സ്‌വർത്തു മുതലായ ആംഗലകവിശ്രേഷ്ഠന്മാരുടെ വാസസ്ഥലം മുതലായവയെ സാഹിത്യരസികന്മാർ ചെന്നു സന്ദർശിക്കുന്നതുപോലെ ഭാഷാഭിമാനികൾ ഇപ്പോൾ ചെന്നുകണ്ടു ബഹുമാനിക്കുമാറില്ല. ഈയിടയ്ക്കു തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛന്റെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി തിരൂർ എന്ന സ്ഥലത്തു ചെയ്തുവരുന്നതായ യത്നങ്ങൾക്കു സദൃശമായി ഒരാരംഭവും അമ്പലപ്പുഴ കാണ്മാനില്ല.

21 MAR 1932 MADRAS

എങ്കിലും അനേകം ഓട്ടൻതുള്ളക്കാർ മുൻപറഞ്ഞ ഭവനത്തിൽചെന്നു പ്രദക്ഷിണംവച്ചു തൊഴുതുപോകുന്നതു കണ്ടിട്ടുള്ളതായി ഇപ്പോൾ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ആളുകൾ വളരെപ്പേർ എന്നോടു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അഥവാ ഭാഷാകവിതയാകുന്ന നഭോമണ്ഡലത്തിൽ അതിപ്രകാശമാനമായിനിന്നു ജനങ്ങളെ ആഹ്ലാദഭരിതന്മാരാക്കിത്തീർക്കുന്ന ഈ നക്ഷത്രത്തിനു ബാഹ്യങ്ങളായിരിക്കുന്ന ബഹുമാനപ്രകടനങ്ങൾ ഇല്ലെങ്കിൽ എന്തു ഹാനിയുള്ളു? ഈ മഹാനാകട്ടെ ഭാഷയിൽ പുതുതായൊരു സാഹിത്യസംസ്ഥാനം നിർമ്മിച്ച് അതിന്റെ അധിപതിയായിനിന്നു ഭാഷാഭിമാനികളുടെ മാനസികശ്ലാഘാരൂപമായ കപ്പത്തെ കൈപ്പററിയിരുന്നു. ഇതിനു ഇദ്ദേഹത്തിനുള്ള അവകാശങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നു നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനാകുന്നു ഇതിനുപരി യത്നിച്ചുകൊള്ളുന്നതു്. ഈ മഹാന്റെ ആദരണീയമായ നാമധേയം കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ എന്നാകുന്നു എന്നു ഇപ്പോഴേക്കും നിങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചിരിക്കുമല്ലൊ.

കവികളുടെ ജീവചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു പ്രകൃത്യാജനങ്ങൾ ജിജ്ഞാസുക്കളാകുന്നു. നമ്മോടു സരസമായി അരമണിക്കൂർ സംസാരിക്കുന്ന ഒരുവനെപ്പററി നമുക്കെന്തെല്ലാമോ ജിജ്ഞാസയുണ്ടാകുന്നസ്ഥിതിക്കു, രസാത്മകങ്ങളായ വാക്യങ്ങളെക്കൊണ്ടു വ്യാപാരംചെയ്യുന്ന കവികളെപ്പററി ജനങ്ങൾക്കിപ്രകാരം ആകാംക്ഷ അങ്കുരിക്കുന്നതു സർവ്വഥാ ന്യായമായിരിക്കുമല്ലോ. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ജന്മദേശം കിള്ളിക്കുറിച്ചിമംഗലമാകുന്നു. കിള്ളിക്കുറിച്ചി, കിളിക്കുറിച്ചി എന്നുഭാവച്ചു് അതിനു സംസ്കൃതത്തിൽ ശുകപുരം എന്നും ഒരു നാമധേയം കാണുന്നുണ്ടു്. കിള്ളിക്കുറിച്ചിയും അതിനടുത്തുള്ള തിരുവില്വാമലയും നമ്പ്യാരുടെ ജനനകാലത്തു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ വകയായിരുന്നു. പക്ഷെ, കിള്ളിക്കുറിച്ചി പിന്നീടു ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമക്കൊടുങ്കാററു ഉത്തരകേരളത്തിൽ ചുററിയടിച്ചതിനോടുകൂടിയാണെന്നു തോന്നുന്നു, ചി

ന്നിച്ചിതറി നയജ്ഞരായ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈവശത്തിൽപെട്ടു. തിരുവില്വാമല ഇപ്പോഴ് കൊച്ചിസംസ്ഥാനത്തു ചേൎന്നതാകുന്നു. കവിയുടെ ജനനം കൊല്ലം ൮൮൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻ ഒരു നമ്പ്യാരുതന്നെ. കുഞ്ചന്റെ സഹോദരനായി ദാമോദരൻ എന്നൊരു നമ്പ്യാരും അദ്ദേഹത്തിനു അനന്തരവരുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്കു് സഹോദരിയായി ചുരുങ്ങിയപക്ഷം ഒരു നങ്ങ്യാരുമുണ്ടായിരുന്നു. അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം ആട്ടക്കഥയായി രചിച്ചിട്ടുള്ള രാഘവൻനമ്പ്യാർ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ഒരു ഭാഗിനേയനാണെന്നു ചിലൎക്കു് അഭിപ്രായമുള്ളതായി കാണുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ബാല്യത്തിലെ കവനങ്ങൾ എന്നു വിചാരിപ്പാനിടയുള്ള കൃതികൾ നോക്കിയതിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആദ്യവിദ്യാഭ്യാസം കാവ്യനാടകാലങ്കാരപൎയ്യന്തം ജന്മദേശത്തുതന്നെ ആയിരുന്നെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. വിശിഷ്ടമായ സരസ്വതീവിലാസം ദിവ്യജനപ്രസാദംകൊണ്ടല്ലാതെ ഉണ്ടാകയില്ലെന്നു വിശ്വാസമുള്ളവർ പതിവുപോലെ നമ്പ്യാരെപ്പററിയും കഥകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ടു്. പുത്രികളെ വേളികഴിച്ചു കൊടുപ്പാൻ യാചിച്ചുണ്ടാക്കിയ സ്വല്പധനവുംകൊണ്ടു കിള്ളിക്കുറിച്ചിയിൽ ചെന്നുചേൎന്ന ഒരു സാധുബ്രാഹ്മണൻ പണക്കിഴി കുളക്കടവിൽ വച്ചിട്ടു കുളിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവെ, ആ വഴി കടന്നുപോയ ഒരു പശു കിഴിയുടെ മുകളിൽതന്നെ അതു മൂടത്തക്കവണ്ണം ചാണകമിട്ടെന്നും നമ്പൂരി കുളിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ കിഴി കാണായ്കയാൽ വളരെക്ലേശിച്ചു അമ്പലത്തിൽ പോയിരുന്നെന്നും അനന്തരം നമ്പ്യാരുടെ മാതാവായ നങ്ങിയാർ ഗോമയം വാരുവാൻചെന്നപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയ കിഴി ഉടമസ്ഥനായ ബ്രാഹ്മണനു കൊണ്ടുക്കൊടുത്തു എന്നും അതുകൊണ്ടു സന്തുഷ്ടനായ അദ്ദേഹം "പ്രസിദ്ധനായ പുത്രനുണ്ടാകട്ടെ" എന്നു നങ്ങിയാരെ അനുഗ്രഹിച്ചു എന്നുമാണു ഒരു കഥ. ഇനിയൊരു കഥയുള്ളതു സംസ്കൃത

ലാകയാൽ കുറെ കൂടി ഗൌരവഭാവമുള്ളതാണ്. അതു "മഹാനചരിതം" എന്നൊരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ നമ്പ്യാരെ ഉദ്ദേശിച്ചുള്ളതാണെന്നു പറഞ്ഞ് ഒരാൾ അമ്പലപ്പുഴെ തലവടിയിൽ നിന്നും എനിക്ക് അയച്ചുതന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. "കദാചിൽ സ സപ്തവാർഷികോ ഗുരുഗൃഹം പ്രതിഗച്ഛൻ മദ്ധ്യേമാർഗ്ഗം കുത്രചിൽഗിരിതടപ്രദേശേ ഗരമൂർച്ഛിതേന ഗരിഷ്ഠകാളസർപ്പേണ വാമപാദദേഷ്ടഃ സൻഗതചേതനഃ ഛിന്നമൂലസ്തരുരിവ പപാത. തദാതപ ഏവ ചിന്തിതസന്താനലതയാ മഹിതയാ തയാ മഹാദേവതയാ ശരച്ചന്ദ്രചന്ദ്രികാനന്ദന ജഗദാനന്ദമന്ദഹാസമരന്ദസാന്ദ്ര. സുന്ദരവദനാരവിന്ദയാ കന്ദുകശ്ശുകകരാരവിന്ദയാ തത്രാഗതിരകാരിഷ്ട. തതശ്ച അത്ഭുതസുകുമാരീ കുമാരമിവ പ്രേമാതിരേകേണ കടാക്ഷചന്ദ്രികയാശിശിരീകൃത്യ ഹസ്താംബുജേന ഗൃഹിത്വാ ചാലിംഗ്യ നിജകനകകമണ്ഡലുസ്ഥേമനപയസാഭഷിച്യദിവ്യംപയഃ പായയിത്വാന്തർദ്ധ്യേതദാപ്രഭൃതി" ഇതിനു മലയാളത്തിൽ പറയുമ്പോൾ" അവനേഴ വയസ്സുള്ളപ്പോൾ ഒരിക്കൽ ഗുരുഭവനത്തിലേയ്ക്കു പോകുംവഴയിൽ മലഞ്ചരിവിൽവെച്ചു വിഷമൂർഛയുള്ള ഒരു പാമ്പിനാൽ ഇടതുകാലിൽ കടിക്കപ്പെട്ടു വേരററ മരംപോലെ വീണു എന്നും അപ്പോൾതന്നെ പുഞ്ചിരിപ്പൂനിലാവുപൊഴിയുന്ന മുഖപ്രസാദത്തോടുകൂടി ഭഗവതിവന്നു കൈകൊണ്ടെടുത്തു ആലിംഗനം ചെയ്തു കൈയിലിരുന്ന പൊൻകിണ്ടിയിലെപാലുകൊണ്ടു് അഭിഷേചിച്ചിച്ചു് ദിവ്യമായ പാലുകുടിപ്പിച്ചു മറഞ്ഞു" എന്നും അർത്ഥമാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ദേവിയാൽഅനുഗ്രഹിക്കപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ ഗുരുവിൻെറ അടുക്കൽ ചെന്നപ്പോൾ "ഗുർവ്വർത്ഥമർത്ഥിശ്രുതപാരദൃശ്വാ" എന്നുതുടങ്ങുന്ന രഘുവംശശ്ലോകത്തെ സരസമായി വ്യാഖ്യാനിച്ചു ഗുരുവിനെ കേൾപ്പിച്ചുപോലും.

നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുനാഥനാരെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ ഭാ

ഷാചരിത്രകൎത്താവിനു സ്വല്പം പരുങ്ങൽ നേരിട്ടുന്നതായി തോന്നുന്നു.

"നന്ദികാടവിനായകൻ ഗുരുബാലരവിപരദൈവതം
നന്ദിനൽകണമെന്നുമേ തിരുകണ്ടങ്കരിപുരഭഗവതി"

എന്നു ത്രിപുരദഹനത്തിൻെറയും,

"ക്ഷോണിമണ്ഡലം തന്നിലൊക്കവെ പുകഴ്ന്നൊരു
ക്ഷോണിവാനവൻ വീരൻ ദ്രോണമ്പള്ളിയാചാൎയ്യൻ
ആചാൎയ്യോത്തമൻ ബാലരവിയെന്നു പുകഴ്ന്നോരു
ശ്രീചാരുസ്വരൂപൻെറ ചരണാംഭോരുഹംരണ്ടും"

എന്നു സഭാപ്രവേശത്തിൻെറയും

"ദിക്കുപത്തും പുകഴ്ന്നോരു ദ്രോണമ്പള്ളി
നൽക്കുലഭൂഷണൻ മൽഗുരുനായകൻ
വിക്രമവാരിധിവീരൻ വിശേഷജ്ഞൻ
ഇക്കഥാരംഭേ കടാക്ഷം തരേണമെ.
ചന്ധികാദേവിയെ സേവിച്ചുമേവിടും
ഉണ്ണിരവിയെന്നുപേരായ പൂരുഷൻ
പുണ്യപൂരാകരൻ നമ്മുടെ ദേശികൻ
കണ്ണിണകൊണ്ടൊന്നനുഗ്രഹിക്കേണമേ"

എന്നു സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനത്തിൻെറയും ആരംഭത്തിൽ നമ്പ്യാർതന്നെ പറഞ്ഞിരിക്കെ; ഈ വിഷയത്തിൽ അധികം പതറിട്ടു കാൎയ്യമില്ല. ഇവിടെ "ദ്രോണമ്പള്ളി" എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു് "ഓണമ്പള്ളി" എന്നു ഭവനപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണനെയാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭവനവും ഭവനക്കാരും ഇപ്പോഴും അമ്പലപ്പുഴ നെടുമുടി പ്രവൃത്തിയിൽ ഉണ്ടു്. ദ്രോണാചാൎയ്യവംശ്യന്മാരെന്നു പറയുന്ന ഇവരാകുന്നു കലാവിദ്യകളിലും യുദ്ധോപദേശത്തിലും മാത്തൂർ പണിക്കൎക്കു ഗുരുസ്ഥാനം വഹിക്കുന്നതു്. ദ്രോണമ്പള്ളിനായ്ക്കരുടെ മൂലഭവനം ദക്ഷിണ കന്നാടകജില്ലയിൽ ഉഡുപ്പി

ത്താലൂക്കിലാകുന്നു. അവിടെനിന്നും അവർ അമ്പലപ്പുഴെ
വരുവാനുണ്ടായകാരണത്തെ കാണിക്കുന്നതായും ഒരു ഐ
തിഹ്യമുണ്ടു്. പണ്ടു് ആയുധാഭ്യാസത്തിനായി അമ്പലപ്പു
ഴെ തെക്കുംകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു് അനേകം
പേർ ഉടുപ്പിയിൽ ചെന്നു ദ്രോണമ്പള്ളിയുടെ അടുക്കൽ പ
ഠിക്ക പതിവായിരുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിൽ ഒരിക്കൽ മാത്തൂർ
നിന്നു ഒരുപണിക്കരും ഉണ്ടായിരുന്നു. പണിക്കർ ആയുധാ
ഭ്യാസത്തെക്കാൾ പശ്ശുവിനേ തീററുക, വെള്ളംകോരുക മു
തലായി അന്തർജനങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെടുന്ന ദാസ്യവേല
കളും ശീലിച്ചുപോന്നിരുന്നു. ഇങ്ങനെയായി ശിഷ്യരെ പി
രിച്ചയയ്ക്കേണ്ട കാലം വന്നപ്പോൾ ആയുധപ്രയോഗനിപു
ണന്മാരായ മററു ശിഷ്യരുടെകൂട്ടത്തിൽ പണിക്കരും ഗുരു
ദക്ഷിണകഴിച്ചു. യാത്രവഴങ്ങി മററുള്ളവരെപ്പിരിഞ്ഞു പ
ണിക്കർ അന്തർജനത്തോടു യാത്ര ചോദിക്കാൻചെന്ന
പ്പോൾ അഭ്യാസമൊന്നും വശമാകാതെ തിരിച്ചുപോകേണ്ടി
വന്ന പരിഹാസ്യമായ തന്റെ സങ്കടസ്ഥിതിയെക്കുറിച്ചു ക
രഞ്ഞുപറകയും "കരുണാശീതളസ്വാന്ത"യായ ആ സ്ത്രീര
ത്നം ദ്രോണമ്പള്ളിയുടെ കുലദേവതയായ ഭഗവതിയുടെ
ബിംബം ഭർത്താവറിയാതെ എടുത്തുകൊടുത്തു് "ഇതു കൊ
ണ്ടുപോയി പ്രതിഷ്ഠിച്ചു പൂജിച്ചാൽ അതു നിനക്കു് ഐ
ശ്വര്യമായിരിക്കു"മെന്നു അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു. പണി
ക്കർ പോന്നശേഷം കുലദേവതയെ അപഹരിച്ചശിഷ്യനെ
തേടി ആചാര്യൻ തിരിച്ചു് അമ്പലപ്പുഴെ വന്നുകൂടുകയും
ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ അനുനയനംകൊണ്ടും പണി
ക്കരുടെ ആശ്രിതഭാവം കൊണ്ടും താൻ ശിഷ്യന്റെ അപ
രാധത്തെ ക്ഷമിച്ചു്, സ്വയം ബിംബപ്രതിഷ്ഠകഴിച്ചു അതി
ന്റെ പൂജയ്ക്കായി നെടുമുടിയിൽ പണിക്കർ തീർപ്പിച്ചുകൊ
ടുത്ത ഭവനത്തിൽ പാർപ്പുതുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെയാ
കുന്നു മാത്തൂർഭഗവതിയുടെ ആഗമം. ദ്രോണമ്പള്ളിക്കു ന
[illegible]ല്ലൊരുസ്ഥാനം കൊടുത്തതു് തുള്ളലെന്ന കലാപ്രവ

ത്തകനായിട്ടാണെന്നും, അല്ലാതെ അക്ഷരവിദ്യാഭ്യാസവിഷയമായിട്ടല്ലെന്നും ചിലർ പറയുന്നതിൽ വളരെ യുക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ ആദ്യത്തെ തുള്ളൽ "കല്യാണസൗഗന്ധികം" ആണെന്നുള്ള സാധാരണ ജനബോധം വളരെ സംഭാവ്യമാകയാൽ ആ കൃതിയിൽ "മന്ദാരുദാരുവാം" ബാലരവിയെ (അതായത് ഉണ്ണിരവികുറുപ്പിനെ) കുറിച്ചു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു ബ്രാഹ്മണഭക്തനായ കവി ദ്രോണമ്പള്ളി തന്റെ അക്ഷരവിദ്യാഗുരുവായിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു മൂകനായിരുന്നിരിക്കുമോ? ആകയാൽ ദ്രോണമ്പള്ളിയെ തന്റെ ഗുരുവായി നമ്പ്യാർ വരിച്ചതു തുള്ളലിനു പ്രസിദ്ധിവന്നശേഷം അതൊരു കലാവിദ്യയെന്നു വിചാരിച്ചാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാർക്ക് സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപൎയ്യന്തം പാണ്ഡിത്യമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥിതിക്ക് അദ്ദേഹം ഈ വകയൊക്കെയും അഭ്യസിച്ചതു ഉണ്ണിരവികുറുപ്പിന്റെ പക്കൽനിന്നാണെന്നു വന്നുകൂടുന്നു. ഈ കുറുപ്പ് തകഴിയിൽ കണ്ടങ്കരിമുറിയിൽ നന്ദികാട്ടുവീട്ടിലെ ഒരാളായിരുന്നു വീടും വീട്ടുകാരും ഇപ്പോഴും ഉണ്ട്. അക്കാലത്ത് വ്യാകരണാദിവിഷയങ്ങളിൽ പാണ്ഡിത്യമുള്ള നായന്മാർ അമ്പലപ്പുഴെ ഉണ്ടായിരുന്നോ എന്നു തൎക്കിക്കുന്നവരോടു സമാധാനമായി പണ്ടു നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ അനേക വിദ്വാന്മാർ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നെന്നും ഇപ്പോഴും അനേകം തറവാടുകളിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുര പരിശോധിച്ചാൽ വ്യാകരണം, വേദാന്തം, ജ്യോതിഷം, തന്ത്രം, മന്ത്രം, മുതലായവിഷയങ്ങളെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന അനേക പ്രൗഢഗ്രന്ഥങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടെന്നും മഹാജനങ്ങളുടെ ഉദാരമായ കടാക്ഷമുണ്ടാകുന്ന പക്ഷം ഇപ്പോൾ അപ്രസിദ്ധങ്ങളായ അനേകകാൎയ്യങ്ങളെ പ്രകാശിപ്പിക്കുവാൻ ഞാൻ തന്നെ ശക്തനായിത്തീരുമെന്നും മാത്രം തൽക്കാലം പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ അമ്പലപ്പുഴെ വരുന്നതിനുമുമ്പ്

സ്വദേശത്തു വച്ചു നമ്പ്യാരെ അക്ഷരാഭ്യാസം ചെയ്യിച്ചതാരെന്നുള്ളതു ഇനിയും അന്ധകാരമായിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസശേഷം നമ്പ്യാർ വടക്കോട്ടു കുറെ ദേശസഞ്ചാരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. പക്ഷെ, ഈക്കാലത്തായിരിക്കാം ഒരിക്കൽ കോലത്തുനാട്ടിൽ ചെന്നു പട്ടിണികിടക്കാനിടയായ കവി,

"കോലഭൂപസ്യനഗരേ വാസരാഹരിവാസരാഃ
മശകൈർമ്മക്കുണൈശ്ചാപിരാത്രയഃ ശിവരാത്രയഃ"

എന്ന പ്രസിദ്ധ ശ്ലോകംകൊണ്ടു കോലത്തുനാട്ടു രാജാവിനെ ആരാധിച്ചു ഭിത്തിയിൽ എഴുതിവച്ചതു്. ഇതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഗുരുവായൂർ, വടക്കാഞ്ചേരി മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായി വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രുഗ്മിണീസ്വയംവരാരംഭത്തിൽ "ഇന്ദുകാനനസ്ഥലേ വിളങ്ങിടുന്നൊരംബികെ" (ഇന്ദുകാന്തരസ്ഥലെ എന്നതു അച്ചടിപ്രമാദം) എന്നു കാണുന്നതു വടക്കാഞ്ചേരിക്കു സമീപമുള്ള "തിങ്കൾക്കാട്ടു" എന്ന സ്ഥലത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണെന്നു് ഇപ്പോൾ തിരുവനന്തപുരം രാജകീയകോളേജിൽ മലയാളപണ്ഡിതരായ മിസ്റ്റർ കൃഷ്ണപ്പിഷാരടി പറയുന്നു. "തിങ്കൾക്കാടിനു" ഇപ്പോൾ "ഇങ്കക്കാട്ടു" എന്നു ബഹുക്കളുടെ സംസാരത്തിൽ രൂപഭേദം വന്നുപോയിപോലും

"ഹരിണാങ്കാടക ചരണീശോഭിത
ഭരണായാംഭൂരിഹരിണാസദൃശൻ"

എന്നു നളചരിതാരംഭത്തിൽ അച്ചടിച്ചുകാണുന്നതു

"ഹരിണാങ്കാടവിചരണീ" എന്നു തിരുത്തേണ്ടതായി തോന്നുന്നു അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ "ഇന്ദുകാനനത്തെ"പ്പറ്റി നളചരിതത്തിലും നമ്പ്യാർ ഭക്തിയെ വ്യക്തീകരിച്ചതായി വിചാരിക്കാവുന്നതാകുന്നു. പ്രസ്തുത "തിങ്കൾക്കാട്ടു" [illegible] ഇല്ലത്തു നമ്പ്യാർ കുറേക്കാലം പാർത്തിരുന്നതായും

അവിടത്തെ അന്തർജനങ്ങളുടെ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ചു കൈകൊട്ടിക്കളിക്കു ചേരുന്ന രുഗ്മിണീസ്വയംബരം പത്തുവൃത്തം അവിടെവച്ച് ഉണ്ടാക്കിയതായും കൂടി മിസ്റ്റർ പിഷാരടി പറയുന്നു.

അനന്തരം നാം നമ്പ്യാരെ കാണുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അച്ഛൻനമ്പ്യാരുമായി കിടങ്ങൂർ താമസിക്കുന്നതായിട്ടാകുന്നു. അവിടെ അച്ഛൻനമ്പ്യാൎക്ക ക്ഷേത്രത്തിൽ എന്തോ ചില ജോലിയുണ്ടായിരുന്നു. കിടങ്ങൂർ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ നമ്പ്യാർ കുമാരനെല്ലൂർ കുടമാളൂർ മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ കൂടിപോകയും അവിടെ തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരി ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവ് മുതൽപേരുടെ പരിചയം സമ്പാദിക്കയും ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. രുഗ്മിണീസ്വയംബരം തുള്ളലിൽ കുടമാളൂർ വേട്ടക്കൊരുമകനെപ്പററി പ്രസ്താവിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഇങ്ങനെ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ "കുമാരപുരേശപരിസ്തോത്രം" എന്നൊരുകീൎത്തനം അവരപാദമായി നമ്പ്യാരുണ്ടാക്കിയതായി കാണുന്നു. മാതൃകയ്ക്കു് ഒരുഭാഗം താഴെ ചേൎത്തുകൊള്ളുന്നു.

"ശ്രീകുമാരാലയംതന്നിൽവിളങ്ങുന്ന
ശ്രീദേവിപാൎവ്വതീപാലയമാം,
പഞ്ചസ്വരൂപിണീ പാപവിനാശനി
നിഞ്ചരണാംബുജേ കുമ്പിടുന്നേൻ.
ലക്ഷ്മീസരസ്വതീഗൌരിമഹേശ്വരി
ലക്ഷീകൃതാനേക നാമധേയേ
മായേഭഗവതിമന്മഥവൈരിതൻ
ജായേ ജയജയമന്മാതാവേ
സൎവ്വജഗന്മാതാവാകുംഭഗവതി
ശർവാണിശങ്കരീപാലയമാം.
ദേവീകുമാരനെല്ലൂർമണിമന്ദിരേ
മേവിടുമംബികേ കൈതൊഴുന്നേൻ.
ഗ്രാമോത്തമന്മാരാം ഭൂമീസുരന്മാരെ

സ്വാമോദംപാലിക്കുംസാധുശീലേ.
ധന്യേഹിമഗിരികന്യേ മഹാദേവി
നിന്നെസ്തുതിച്ചുപുകഴ്ത്തീടുവാൻ
പന്നഗരാജനനന്തനുംകെല്പില്ല
പിന്നെയോയിജ്ജനമോർത്തുകണ്ടാൽ."

നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴെ വന്നുചേൎന്നതു കിടങ്ങൂരിൽ നിന്നാകുന്നു ഇപ്പോഴും അവിടെയുള്ള ഗ്രാമവൃദ്ധന്മാരുടെ അറിവ്. ഇതു വാസ്തവമായിരിപ്പാൻ വളരെ ഇടയുണ്ട്. ഇങ്ങനെ വന്നുചേൎന്നതു കിടങ്ങൂർ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോഴും ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരി മുതൽപേരുമായി താൻ സമ്പാദിച്ചിരുന്ന പരിചയംവഴിയോ അഥവാ ഇപ്പോഴും കോട്ടയംമുതലായ ദിക്കുകളിൽനിന്നും കൂത്തിനായിട്ട് അമ്പലപ്പുഴെ വരുന്ന പതിവുള്ളസ്ഥിതിക്കു കിടങ്ങൂർനിന്നോമറ്റോ കൂത്തിനുപോയ വല്ല ചാക്യാൎക്കും സഹായമായിട്ടോ ആയിരിക്കണം. ചാക്യാരും നമ്പ്യാരും തമ്മിൽവൈരം അങ്കുരിച്ച പ്രസിദ്ധമായ ആ കൂത്തിനു നമ്പ്യാർ മിഴാവു കൊട്ടുവാനിടയായതു്, പതിവായി മിഴാവുകൊട്ടിവന്നിരുന്ന നമ്പ്യാൎക്ക് ആശൌചം നേരിട്ടതുകൊണ്ടായിരുന്നെന്നു പറയുന്നവരും ഇല്ലെന്നില്ല. പക്ഷേ തെക്കുംകൂർ, ഇടയ്ക്കു കോട്ടയം വടക്കുംകൂർ മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവു് ആക്രമിച്ചതോടുകൂടി കിടങ്ങൂർമുതലായ ദിക്കിലെ വാസം അസുഖമായിട്ടു നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴയ്ക്കുപോയതായിരിക്കുമോ? അമ്പലപ്പുഴെ വന്നതിൽ ആദ്യം നന്ദികാട്ടു കുറുപ്പിനേയും പിന്നീടു ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവു്, മാത്തൂർപണിക്കർ ഇവരേയുമാശ്രയിച്ചു നമ്പ്യാർ പാൎത്തിരുന്നു. കല്യാണസൌഗന്ധികത്തിൽ നന്ദികാട്ടുകുറുപ്പ് നമ്പ്യാരുടെ കല്പകവൃക്ഷമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു ഇതുകൂടാതെ തകഴിയിലും അദ്ദേഹം കുറേനാൾ പാൎത്തിരുന്നതായി തെളിവുണ്ട്. അമ്പലപ്പുഴെ താമസിച്ചിരുന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായും പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതായും അനേകം ഫലി

തങ്ങൾകേട്ടുകേൾവിയുള്ള ഞ്ഞളുകൾ ഇപ്പോഴും പറയാറുണ്ട്. ജിജ്ഞാസുക്കളുടെ കൌതുകനിവൃത്തിക്കുവേണ്ടി അവയിൽ ഒന്ന് ഇവിടെ പ്രസ്താവിക്കാം. ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിന്റെ ഗുരുവായി കൈപ്പിഴ എന്നൊരു നമ്പൂരിയുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിനു കാഴ്ചവരുന്ന പദാർത്ഥങ്ങളെല്ലാം ഇദ്ദേഹം എടുത്തുകൊണ്ടുപോവുക പതിവായിരുന്നതുകൊണ്ട് അനുഭവങ്ങൾക്കു കുറവുനേരിട്ട രാജപരിചാരകന്മാരുടെ അപേക്ഷാനുസരണം നമ്പ്യാർ കൈപ്പിഴയെ രാജാവിൽനിന്ന് ഒന്നകറ്റുവാൻ ഉദ്യോഗിച്ചു. ഒരുദിവസം രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഴലെന്നപോലെ സർവ്വദാ സഹവാസംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന കൈപ്പിഴയും കൂടി ഒരുമിച്ചിരുന്നപ്പോൾ സമർത്ഥനായ നമ്പ്യാർ എന്തോപാത്രവുമെടുത്തുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽക്കൂടെ കടന്നുപോകയും മനഃപൂർവ്വമായി പാത്രം താഴെ ഇടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ ശബ്ദം കേട്ട് അതെന്താണെന്നു രാജാവു ചോദിക്കുകയും "കൈപ്പിഴ വന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഗ്രഹപ്പിഴയാണെ"ന്നു നമ്പ്യാർ ഉത്തരം പറകയും ചെയ്തപ്പോൾ. ഇംഗിതജ്ഞനായ രാജാവിനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബുദ്ധിമാനായ ഗുരുവിനും നമ്പ്യാരുടെ അന്തർഗ്ഗതം മനസ്സിലാകയും അതിനുശേഷം കൈപ്പിഴനമ്പൂതിരിയുടെ ലോഭചാപല്യങ്ങൾക്കു വളരെ ശമനമുണ്ടാകയും ചെയ്തുവത്രെ. ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന് അമ്പലപ്പുഴെ പന്ത്രണ്ടു പ്രവൃത്തികളിലും കൊട്ടാരങ്ങളും മഠങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു രാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തോടുകൂടി സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന നമ്പ്യാർക്ക് ആ സ്ഥലങ്ങളിൽ ഒക്കെയും താമസിക്കാൻ ഇടയുണ്ടായിരുന്നു. സത്യാസ്വയംവരത്തിലും കുംഭകർണ്ണവധത്തിലും, ത്രിപുരദഹനത്തിലും കള്ളർകോട്ടു ഭഗവാനെ സ്തുതിച്ചുകാണുന്നുണ്ട്. തകഴിയിൽശാസ്താവിനേയും മാത്തൂർഭഗവതിയേയും മിക്ക തുള്ളക്കഥകളിലും നമ്പ്യാർ സവിശേഷം വർണ്ണിക്കുന്നു. പുറക്കാട്ടുള്ള വാസംകൊണ്ടു പറങ്കികളുടെയും ചെട്ടികളുടെയും മററും പരിചയവും ന്

ന്ന്യാക്കു സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും കവിയുടെ മുഖ്യതാമസം അമ്പലപ്പുഴയും തകഴിയിലും നെടുമുടിയിലും ആയിരുന്നു.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജ്യം ൯൨൯-ാമാണ്ടു തിരുവിതാംകോട്ടേക്കു് അടങ്ങിയതോടുകൂടി മാത്തൂർപണിക്കർ മുഖാന്തിരം തിരുവനന്തപുരത്തുവന്നു വിക്രമശാലിയായിരുന്ന മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവിന്റെ ആശ്രിതസ്ഥാനത്തെ അനേക പണ്ഡിതന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാരും സ്വീകരിച്ചു. തിരുവനന്തപുരത്തുവച്ചും നമ്പ്യാർ അനേകഫലിതങ്ങൾ പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി കേൾവിയുണ്ടു്. "കാംഭിലോല" 'നല്ലതാളി' 'നമ്പിയാരെ' ന്നുത്തരംപറഞ്ഞതു 'കരികലക്കിയ കുളത്തിൽ കുളിച്ചതു' ഇത്യാദികഥകൾ ഇന്നും പ്രസിദ്ധങ്ങളാണല്ലൊ. ഈ കൂട്ടത്തിൽ അധികം പ്രസിദ്ധമല്ലാത്ത ഒരു കഥകൂടിപ്പറയാം. ഒരിക്കൽ ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രത്തിൽ പുതുതായി ഒരു കമ്പവിളക്കു പണിതുതീൎന്നപ്പോൾ അതു കാണുന്നതിലേക്കായി മഹാരാജാവു എഴുന്നള്ളി. അവിടത്തെ ആശ്രയിച്ചു താമസിച്ചിരുന്ന കവികളും എഴുന്നള്ളത്തോടു കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. വിളക്കിന്റെ പണി കണ്ടു മഹാരാജാവു സന്തോഷിച്ചതിന്റെ ശേഷം കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്ന കവികൾ ഓരോരുത്തരും അതിനെ വൎണ്ണിച്ചു ശ്ലോകങ്ങളുണ്ടാക്കുവാൻ കല്പിച്ചു. ശബ്ദാലങ്കാരവും അൎത്ഥാലങ്കാരവും തിക്കിച്ചെലുത്തി, മററുള്ളവർ എല്ലാം പദ്യങ്ങൾ രചിച്ചശേഷം നമ്പ്യാർ "ദീപസ്തംഭം മഹാശ്ചൎയ്യം നമുക്കും കിട്ടണം പണം, ഇത്യൎത്ഥ ഏഷാം ശ്ലോകാനാം അല്ലാതൊന്നും നവിദ്യതേ" എന്ന ചെറിയ ശ്ലോകംകൊണ്ടു മററു ശ്ലോകങ്ങളുടെ അലങ്കാരാഡംബരത്തെയും അവയുണ്ടാക്കിയവരുടെ അത്യാഗ്രഹത്തേയും ഏകകാലത്തിൽ അപഹസിച്ചു.

"ആരുത്തു ഫൊരുതുകൊൾവാൻ കൊട്ടണത്തോടെനിക്കു്" എന്നു കവി സങ്കടംപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിനു

മഹാരാജാവു പക്കത്തു് ഉഴുന്നാക്കിയതായികാണുന്നു. ൯൩൩-ൽ ആശ്രിതവത്സലനായ മഹാരാജാവുനാടുനീങ്ങിയതിന്റെ ശേഷവും നമ്പ്യാർ തിരുവനന്തപുരത്തുതന്നെ താമസിച്ചു് അയ്യപ്പൻമാൎത്താണ്ഡൻപിള്ള ദളവാ, കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവു മുതൽപേരെ കുറേക്കാലത്തേക്കു കൂടി ആശ്രയിച്ചുവരുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു താമസിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോഴും ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു മാത്തൂർപോയി താമസിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. മഹാരാജാവിന്റെ എഴുന്നള്ളത്തോടൊരുമിച്ചു നമ്പ്യാർ ശുചീന്ദ്രം കന്യാകുമാരി മുതലായ ദേശങ്ങളിൽ പോയിരുന്നു. ഏകദേശം ൯൪൦-ാമാണ്ടു കഴിഞ്ഞു രാമവൎമ്മമഹാരാജാവിനോടു് അനുവാദവും വാങ്ങി അമ്പലപ്പുഴെ പോയി സ്ഥിരമായി താമസം തുടങ്ങുകയും മൂന്നുനാലുകൊല്ലത്തിനുള്ളിൽ മരിക്കുകയും ചെയ്തതായിതോന്നുന്നു അയ്യപ്പൻമാൎത്താണ്ഡൻപിള്ളയ്ക്കു മുമ്പും പിമ്പും ദളവകളായിരുന്ന രാമയ്യന്റേയും സുബ്ബയ്യന്റേയും കാലത്തു നമ്പ്യാൎക്കു സിദ്ധിച്ചുവന്നിരുന്ന പ്രോത്സാഹനം വളരെ വലുതായിരുന്നിരിക്കാനിടയില്ല പോരെങ്കിൽ കാൎത്തികതിരുനാൾ രാമവൎമ്മമഹാരാജാവു കഥകളിയിൽ പക്ഷപാതിയായിരുന്നതുകൊണ്ടു തുള്ളക്കഥക്കാരനായ നമ്പ്യാൎക്കു സാമാന്യമായ നീരസംകൂടിതോന്നിയിരിക്കാം. മരിക്കുമ്പോൾ നമ്പ്യാൎക്കു വാൎദ്ധക്യമായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഏകദേശം ൭൦ -൭൫ വയസ്സുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. നമ്പ്യാർ മരിച്ചതു് ഒരു പേപ്പട്ടി കടിച്ചാണെന്നാണു ജനവിശ്വാസം. പേപ്പട്ടി കടിച്ചതിന്റെശേഷം ചികിത്സയ്ക്കായി നമ്പ്യാർ മാത്തൂർ പോയി താമസിച്ചു ചികിത്സകൾ ചെയ്തുവന്നിരുന്നു. പേപ്പട്ടിയുടെ വിഷം പൂൎണ്ണമായി ശമിക്കുന്നതിനു വിധിച്ചിട്ടുള്ള മൂന്നുമാസം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പായി സദ്യപ്രിയനായ കവി നെടുമുടിയിൽനിന്നു് അമ്പലപ്പുഴെ തിരുമുല്പാടിന്റെ കോവിലകത്തുണ്ടായിരുന്ന ഒരു മാസമടിയന്തിരത്തിനു പോയിരുന്നു വെന്നും സദ്യ ഉണ്ടതുകൊണ്ടുണ്ടായ അ

പഥ്യം ഹേതുവായിട്ടു സുഖക്കേടു വീണ്ടും കടുക്കുകയും അതു മരണമായി പരിണമിക്കയും ചെയ്തു എന്നും വിശ്വസിക്കത്തക്കവണ്ണം പറഞ്ഞുകേൾവിയുണ്ട്. ഇതാകുന്നു പ്രസ്തുത കവിയുടെ ജീവചരിത്ര സംക്ഷേപം. നമ്പ്യാരുടെ ശിഷ്യന്മാരായി അനേകം ഓട്ടംതുള്ളൽക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇവരിൽ പ്രധാനൻ ഉമ്പുക്കാട്ട് അച്ചോമ്മമ്മാർ എന്നൊരുവനായിരുന്നു. നമ്പ്യാൎക്കു, അമ്പലപ്പുഴെ ക്ഷേത്രത്തിൽനിന്നു ഇരുനാഴി പായസംപും രണ്ടപ്പവും താലൂക്കിൽ നിന്നു മാസം ഒന്നുക്കു പതിനഞ്ചു പണം അടുത്തൂണും മഹാരാജാവു തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു അനുവദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ൯൨൪-ാമാണ്ടു ചൊക്കട്ടാമണ്ഡപത്തിലിരുന്നു മഹാരാജാവും തെക്കെടത്തു ഭട്ടതിരിയും മേലെഴുത്തുപിള്ളയും ജ്യോഷിനമ്പൂരിപ്പാടുംകൂടി വ്യവസ്ഥയാക്കിയ പായസപ്പുകച്ചുക്കണക്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ ഇനം കാണാതിരിക്കകൊ.. അപ്പോഴേക്കും നമ്പ്യാർ മരിച്ചിരിക്കുന്നതായി വിചാരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ "കുഞ്ചൻന.മ്പ്യാരുടെ കാലം" എന്ന പ്രസംഗത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ ചരമഗതി കൊല്ലവർഷം ൯൪൯ മിഥുനമാസത്തിലാണെന്നു മിസ്ററർ ഡി. സി. ഡേവിഡ് വാദിക്കയും അതിന്നാധാരമായി

"കൊല്ലം തൊള്ളായിരത്തങ്ങിരുപത്തിരുപ-
ത്താറുമേവഞ്ചപത്തും
ചെന്നീടുന്നോരു കാലം മിഥുനമുപഗതേ ഭാസ്കരേ
ധന്യധന്യഃ
കൃഷ്ണേ പക്ഷേ ചതുർത്ഥീചതയയുതദിനേ
മാതുലഃകൃഷ്ണനാമാ
വിഷ്ണോസ്സായൂജ്യമാപ്തോവിഹിതഹരിനമ-
സ്യാദികൊദോഷഹീനഃ.

എന്നൊരു ശ്ലോകം ഉദ്ധരിക്കയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ ഡേവിഡ് പറയുന്നതുപോലെ പ്രസ്തുത പദ്യം നമ്പ്യാരുടെ ഭവനത്തിൽ ഇപ്പോഴുമുള്ള ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ എഴുതി

യിട്ടുള്ളതാണെന്ന് എന്റെ അന്വേഷണത്തിലും അറിയുന്നു. പക്ഷേ, ഇതിൽ പറയുന്ന "കൃഷ്ണനാമാ" കഞ്ചൻ നമ്പ്യാരാണോ എന്നു തർക്കിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സാക്ഷാൽ നാമധേയം രാമൻ എന്നായിരുന്നെന്നു അർത്ഥമാകത്തക്കവണ്ണം മിസ്റ്റർ എസ്സ്. ററി. ഡേവിഡിന്റെ തുള്ളൽക്കഥാസമുച്ചയത്തിന്റെ രണ്ടാംപതിപ്പിനുള്ള മുഖവുരയിൽ മിസ്റ്റർ നാണുപിള്ള ആശാൻ കിള്ളിക്കുറിച്ചിമംഗലത്തു ക്ഷേത്രത്തിലെ ബലിക്കൽപ്പുര കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പണിയിച്ചതാണെന്നു കാണിപ്പാൻ,

"ശ്രീബലിപ്രസ്തരശ്ശുംഭോഃ ശ്രീശുകാലയവാസിനഃ
രാമേണപാണിവാദേനകാരിതോഭ്രതയേധ്രുവം"

എന്നൊരു ശ്ലോകമുള്ളതായി പറയുന്നു. ഇതു ശരിയാണെങ്കിൽ നമ്പ്യാരുടെ പേരു രാമൻ എന്നായിരുന്നതായി വിചാരിക്കണം. മിസ്റ്റർ ഡേവിഡിന്റെയൊ, മിസ്റ്റർ ആശാന്റെയൊ, ശരിയായ അഭിപ്രായം എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറയാൻ സാമഗ്രികാം കൈവശമില്ല. ൯൱൩൰-ൽ ആണ് നമ്പ്യാർ മരിച്ചതെങ്കിൽ ൯൱൮-ലെ പായസക്കണക്കിൽ നമ്പിയാരുടെ ഇനം കാണാതിരിക്കുന്നതിനുള്ള കാരണവും വ്യക്തമാകുന്നില്ല. അനന്തരം കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ അനന്തിരവനായ കൃഷ്ണൻനമ്പ്യാരെന്നൊരാൾ വന്ന്, അമ്പലപ്പുഴ താമസിച്ചിരുന്നതായും ഈ അനുഭവങ്ങൾ പററിയിരുന്നതായും ൧൦൧൩–൧൦൧൫ ഈയാണ്ടുകളിലെ ദേവസ്വം കണക്കുകൊണ്ടു തെളിയുന്നുണ്ട്. ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കൊല്ലത്തിൽ ടി നമ്പ്യാർ മരിച്ചു വസ്തുക്കളും പാത്രങ്ങളും മററും അന്യംനിൽപ്പായി. മുതൽക്കൂട്ടുവാനാരംഭിച്ചപ്പോൾ കിള്ളിക്കുറിച്ചിയിൽ നിന്നു പാർവ്വതിനങ്ങിയാർ എന്നൊരു സ്ത്രീ വന്ന് അവകാശം ബോധിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും ൧൦൪൭-ൽ അവരുടെ മരണശേഷം മുൻപറഞ്ഞ പതിവുകൾ അതേ കുടുംബത്തിൽ രാമൻനമ്പ്യാർ എ

ന്നൊരാളിൻെറ പേരിൽ ഗവർമ്മെണ്ടു പതിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്തു

രണ്ടാം അദ്ധ്യായം.

നമ്പ്യാരുടെ കൃതികൾ എന്തെല്ലാമെന്നാണ് ഇനിനമുക്കിവിടെ നോക്കാനുള്ളതു്. (1) രുഗ്മിണീസ്വയംവരം പത്തുവൃത്തം. (2) ഭഗവദ്ദൂതു്, പതിന്നാലുവൃത്തം. (3) ഭാഗവതം, ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തം. (4) ശീലാവതി, നാലുവൃത്തം, ഇവയും, (5) നളചരിതം, കിളിപ്പാട്ടു. (6) ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടു ഇവയും, നമ്പ്യാരുടെ യൌവനത്തിലെ കവനങ്ങൾ ആകുന്നു. (7) കുമാരപുരേശ്വരീസ്തോത്രത്തിൻെറ കഥ മുമ്പുതന്നെ പറഞ്ഞുവല്ലൊ. തുള്ളക്കഥകളായി ൬൦ എണ്ണം ഉള്ളവയിൽ ഒട്ടുവളരെ അമ്പലപ്പുഴെവച്ചുണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാണ്. ഈ കൂട്ടത്തിൽ കല്യാണസൌഗന്ധികം, കിരാതം, ബാല്യൂൽഭവം, ഗണപതിപ്രാതൽ, പുളിന്ദീമോക്ഷം, ഗജേന്ദ്രമോക്ഷം; ത്രിപുരദഹനം, അഹല്യാമോക്ഷം, ഹിഡിംബവധം, രാമാനുകരണം നളചരിതം; പാത്രചരിതം, ഐരാവതപൂജ, കാൎത്തവീൎയ്യവിജയം, ശീലാവതീചരിതം, സത്യാസ്വയംവരം, രുഗ്മിണീസ്വയംവരം, ലങ്കാമൎദ്ദനം പ്രഹ്ളാദചരിതം, സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം, ഘോഷയാത്ര, രാവണോത്ഭവം മുതലായവ ഉൾപ്പെടുന്നതാകയാൽ ഇവയുടെ നിൎമ്മിതികാലം ഏകദേശം ൯൨൦-നും ൯൩൫-നും മദ്ധ്യെയായിരിക്കണം. കീചകവധം പറയൻതുള്ളലിൽ കിള്ളിക്കുറിച്ചി മഹാദേവനെയും അമ്പലപ്പുഴെ കൃഷ്ണനേയും തകഴിയിൽ ശാസ്താവിനേയും സ്തുതിച്ചു കാണുന്നതല്ലാതെ തിരുവിതാംകൂർ മഹാരാജാവിനെയൊ തെക്കെൻ ക്ഷേത്രങ്ങളേയോ പരാമൎശിച്ചിട്ടില്ലാ

ത്ത സ്ഥിതിക്ക് ഈ കൃതിയും ൯൨൩-നുമുമ്പ് വിരചിതമായിരിക്കണം. സഭാപ്രവേശം, കൃഷ്ണലീല, കാളിയമർദ്ദനം, നളക്രൂബരമോക്ഷം, ധ്രുവചരിതം പൌണ്ഡ്റകവധം, ഹരിണീസ്വയംബരം, പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം, കുംഭകർണ്ണവധം, പഞ്ചതന്ത്രം മുതലായവ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരകാലത്തു രചിതങ്ങളാണ്. കൃഷ്ണലീല, കാളിയമർദ്ദനം നളക്രൂബരമോക്ഷം ഇവ തുടർന്നെഴുതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. കാളിയമർദ്ദനം പടനായർകുളങ്ങരെവച്ചുണ്ടാക്കീട്ടുള്ളതാണ്. ഇതു് അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡൻപിള്ള അവർകളുടെ ആവശ്യപ്രകാരം രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണെന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും പടനായർകുളങ്ങരെ നടക്കാവുണ്ടാക്കിച്ചതു ടി ദളവാക്കൂടി ചെന്നു നിന്നായിരുന്നതുകൊണ്ടും കൃഷ്ണലീല എഴുതിയപ്പോൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവു ജീവിച്ചിരുന്നു എന്നു് അതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമായി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതിനാലും കൃഷ്ണലീല മുതലായിട്ടുള്ള കവിതകൾ ൯൩൧-നും ൩൩-നും മദ്ധ്യേ ഉണ്ടാക്കീട്ടുള്ളവയാകുന്നു. കൃഷ്ണലീല ൯൩൧-ാമാണ്ടിൽ തിരുവവതാരം ചെയ്ത അശ്വതിതിരുനാൾ തിരുമനസ്സിലെ ബാലലീലകളെക്കൂടി ഉദ്ദേശിച്ചു രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതായിരിക്കുമോ? ഹരിണീസ്വയംവരവും ഹനുമദുല്പത്തിയും പടനായർകുളങ്ങരെവച്ചു ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ളവയാണ്. സഭാപ്രവേശാരംഭത്തിൽ "വിക്രമാതിശയങ്ങൾ കൊണ്ടരിനൃപതിരാജ്യമശേഷമേ, ആക്രമിച്ചടനാകവേ പരിപാലനേനമഹോത്സവം ശക്രലോകസമാനമാക്കി വരുത്തി വാണരുളീടിനാൻ അക്തുല്യഭുജപ്രതാപനശേഷഗുണനിധി പാത്രമാം" എന്നു പറഞ്ഞു കാണുന്നതുകൊണ്ട് ഏകദേശം ൯൨൫-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു ഇതു നിർമ്മിച്ചിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു ൯൨൫-ൽ ശ്രീപത്മനാഭനായി രാജ്യം സമർപ്പിച്ചശേഷം രചിച്ചിട്ടുള്ളതാണു "പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം" എന്നു കാണിക്കുവാൻ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവുദ്ധരിക്കുന്ന "പത്മനാഭസമർപ്പിതാഖിലധനജനൻ ധരണിശ

രൻ" ഇത്യാദി ഭാഗം എന്റെ കൈവശമുള്ള "പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം" ഗ്രന്ഥത്തിൽ കാണ്മാനില്ല. പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റെ രചന ഇതിന്നുമുമ്പായിരിക്കാം എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അതിൽ പക്ഷത്തിലുണ്ണുന്നതിനെപ്പററി കവി അസന്തുഷ്ടനായി കാണപ്പെടുന്നതുകൊണ്ട് അയ്യപ്പൻമാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള മുതൽപേർ അന്നു കവിയേ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങീട്ടില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം, നാളായണീചരിതം, പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം ഈ കൃതികളും തുടൎന്നു വിരചിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. പാഞ്ചാലീസ്വയംവരം അവസാനഭാഗത്ത്

"അട്ടത്തുസന്ധ്യയുമിപ്പോളുട്ടത്തനാള് നിശ്ശേഷം
കട്ടത്തക്രൂരിരുട്ടും വന്നടുത്തു നേരമില്ലിപ്പോൾ"

എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥയെ തുടൎന്നു നാളായണീചരിതാരംഭത്തിൽ

"പിറെറന്നാളുദിക്കുമ്പോൾ ദ്രുപദൻപാണ്ഡവന്മാരും
മററുള്ള നൃപന്മാരും ധരണീനിൎജ്ജരന്മാരും"

എന്നു പ്രസ്താവനയോടുകൂടി കഥതുടരുന്നു. നാളായണീചരിതത്തിൽ മൌല്ഗല്യനും നാളായണിയും തമ്മിൽ നടന്ന പലവിധമായ രതിരീതികളെ വൎണ്ണിച്ചശേഷം പിന്നെയും അലംഭാവം ലഭിക്കാതിരുന്ന മൌല്ഗല്യൻ ശപിക്കുന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു കഥ സമാപ്തിചെയ്യുന്നു. അതിനെ തുടൎന്ന്

"താപസപ്രവരൻ കൊടുത്തൊരുശാപവാക്കുകൾകേ(ട്ടടൻ
താപസങ്കടഖിന്നയായൊരുതാപസപ്രിയവല്ലഭാ"

എന്നിങ്ങനെ പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം ആരംഭിക്കയും

"കല്യാണമിന്നുതന്നെ കഴിക്കെന്നെങ്ങുണൎത്തിച്ച
കല്യൻവ്യാസനമങ്ങുമറഞ്ഞുമംഗലംസിദ്ധം"

എന്ന് അവസാനിക്കയുംചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ടു

ശേഷമുള്ള കഥ വാസ്തവത്തിൽ പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനമല്ല. "പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനം രണ്ടാം കളം" എന്ന പേരിട്ടു മിസ്റ്റർ റെഡ്യാർ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്ന കഥയ്ക്കു പാഞ്ചാലിപരിണയമെന്ന പേർ കുറേക്കൂടി യുക്തമായിരിക്കും. ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം നൃഗമോക്ഷം ഇത്യാദി തുള്ളലുകളും ശംബരവധം ബാണയുദ്ധം (അപ്രസിദ്ധം) കൈലാസയാത്ര, ഗോവർദ്ധനയാഗം, സ്യമന്തകം മുതലായ ചില ആട്ടക്കഥകളും കാർത്തികതിരുനാൾ രാമവർമ്മമഹാരാജാവിന്റെ കാലത്തു ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവയാകുന്നു.

"രാമതുല്യൻമഹാവഞ്ചിരാമവർമ്മേന്ദ്രഭൂപാലൻ
കാമദൻകോമളാകാരൻകാമിനീമാനസേ മാരൻ
യാമിനീശാനനൻവീരൻ ഭൂമിദേവപ്രിയൻധീരൻ
ഭൂരിസേനാപരിവാരൻ ഭൂഭുജാമേകമാധാരൻ
വഞ്ചിമാർത്താണ്ഡവർമ്മശ്രീ ഭാഗിനേയൻമഹാപുണ്യം
സഞ്ചിതമഞ്ചിതമാക്കിസ്സന്തതംസംജയിക്കുന്നു"

എന്നു ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതാരംഭത്തിൽ ചെയ്തിരിക്കുന്ന രാജാരാധനം നോക്കുക.

ഇതു കൂടാതെ ശ്രീകൃഷ്ണവിലാസം മണിപ്രവാളകാവ്യവും രാമചന്ദ്രവിലാസം എന്നൊരു സംസ്കൃതകാവ്യവും അനേകമൊററശ്ലോകങ്ങളും കീർത്തനങ്ങളും പാട്ടുകളും കൂടി നമ്പ്യാരുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. രാമചന്ദ്രവിലാസം മുഴുവൻ വായിച്ചുനോക്കാൻ എനിയ്ക്കു ഇടപെടാഴികയാൽ അതിനേപ്പററി ഒരഭിപ്രായവും ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ മുൻപതിപ്പുകാലത്തു പറയാൻ ഞാൻ തുനിഞ്ഞില്ല. നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയായ രാമചന്ദ്രവിലാസമാണെന്നു പറഞ്ഞു ഒരാൾ എനിക്ക അയച്ചുതന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥം അന്നും എന്റെ കൈവശം ഉണ്ടായിരുന്നു. ആദിഭാഗത്തു അന്നു കുറെ വായിച്ചു നോക്കിയപ്പോൾ അതു ലളിതകവിതാരീതികൊണ്ടു നമ്പ്യാരുടെ കൃതിതന്നെയായിരിക്കുമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. പക്ഷേ കൃതിയുടെ ഒടുവിൽ,

"ശ്രീനാരായണഭട്ടപാദഗുരുപാദാനാംപ്രസാദോദയാ-
ദേതൽകിഞ്ചനരാഘവീയമിതിയൽ കാവ്യംകൃതംകേനചിൽ
അപ്രജ്ഞതാവശാദമുഷ്യ മന്ഥതോരാമായണാംഭോനിധേ
രക്ഷോഭൃത്ഥബലാച്ച്യുതത്രസുലഭോദോഷോബുധൈഃ
ക്ഷമ്യതാം

എന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു അതിന്റെ കർത്താവു നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ ശിഷ്യനായ ഒരാളെന്നു സ്പഷ്ടമാകുന്നു. പ്രസ്തുത ശ്ലോകത്തിൽ പറയപ്പെടുന്ന നാരായണഭട്ടപാദർ പ്രസിദ്ധനായ മേൽപുത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയാണെങ്കിൽ, ഈ കൃതി നമ്പ്യാരുടേതാവാൻ ഒരു തരവുമില്ല നമ്പ്യാരുടെ ഗുരുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു നാരായണഭട്ടതിരിയുണ്ടായിരുന്നതായി മറെറാരു വിധത്തിൽ അറിവുപെടുന്നുമില്ല. പിന്നെയും എന്റെ കൈവശം കിട്ടിയ കാവ്യത്തിന്റെ പേർ "രാഘവീയം" എന്നു സർഗ്ഗാവസാനങ്ങളിലും ഗ്രന്ഥാവസാനത്തിലും കാണുന്ന സ്ഥിതിക്കു 'രാമചന്ദ്രവിലാസം' എന്ന ഒരു കൃതിയുണ്ടെങ്കിൽ അതു ഇതല്ലെന്നുതന്നെ പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാഘവീയം എന്നു പേർ പറഞ്ഞ പ്രസ്തുത കൃതിയുടെ കർത്താവു രാഘവൻ എന്നു പേരായ ഒരു കവിയാണെന്നൂഹിക്കുക കുറേക്കൂടി യുക്തമായിരിക്കും. രാഘവീയം അച്ചടിച്ചിട്ടുള്ളതായി അറിയാത്തതുകൊണ്ടു് അതിലെ കവിതാരീതിയെ ഉദാഹരിക്കാൻ ഏതാനും ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കാം.

ദശരഥന്റെ അസന്താനസന്താപവർണ്ണന.

"അഥാന്തരാധിപ്രസരോമഹീപതേ
രസൂചിവക്ത്രേണഭൃശംവിശുഷ്യതാ
വനസ്പതേഃ കോടരരന്ധ്രമാശ്രിതഃ
പ്രസൂനജാലേനയഥാദവാനലഃ

വനവർണ്ണന.

തരുലതാനികുരുംബകരംബിതേ
പതതിയത്രവിപിനേനരവിദ്യുതിഃ

തദപിതത്രതമോന വിജൃംഭതേ
ഫണിഫണാമണിദീധിതിബാധിതം

രാമാംഗവൎണ്ണന.

തദംഗസൗന്ദൎയ്യമുദേക്ഷ്യദുച്ചൈ-
രുദാരമാത്മാപജയായമത്വാ
ശങ്കേസ്മരഃ ശങ്കരനേത്രവഹ്നൗ
വപുഃസ്വകീയംജുഹവാംബഭൂവ.

സീതാസൗന്ദൎയ്യവൎണ്ണന.

അരാളനീലാളകകാളികാളീ
കാളീകൃതാഗ്രസ്യലലാടനാമ്നഃ
അൎദ്ധസ്യചന്ദ്രസ്യതമാലപത്രം
തസ്യാഃകളങ്കാൎദ്ധരുചിംബിഭൎത്തി.

വൎഷവൎണ്ണന.

തസ്യനിൎജ്ജിതനിജശ്രിയഃശ്രിയാ
നിൎജ്ജയാൎത്ഥമിവസജ്ജകാൎമ്മുകൈഃ
അസ്യമാനനവശീകരാസ്ത്രൈഃ
പ്രാവൃഷേണ്യജലദൈരദൃശ്യത
ലംബമാനജലവിന്ദുമൗക്തികൈ
സ്സ്മേരമുഗ്ദ്ധതടിദ്ദൃഗന്തുഭിഃ
നൃത്യതാമനുവനംകലാപിനാം
അംബരേബതദ്ധൃതാവിതാനതാ

ഇവയിൽ ശ്രീരാമന്റെ അംഗവൎണ്ണനയിലെ ഒരു ശ്ലോകം ഇവിടെ ഉദ്ധരിച്ചതു നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടിൽ നളന്റെ അംഗസൗഭാഗ്യം വൎണ്ണിക്കുന്ന

“പുഷ്പബാണൻതന്റെ സൎവ്വാംഗഭംഗികൾ
നിഷ്പ്രകാശതാം ഭവിക്കുമെന്നോൎക്കയാൽ”

ഇത്യാദി ഭാഗത്തിലെ ആശയംതന്നെയാണെന്നുള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. എന്നാൽ ആ ആശയസാദൃശ്യം നമ്പ്യാർ രാഘവീയം വായിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു സംഭവിച്ചതാണെന്നു വ്യാഖ്യാനിക്കുന്നതിൽ അപാകമൊന്നുമി

ല്ല. ഇതുകൂടാതെ പ്രസ്തുത കൃതി കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ താണെന്നു വാദിപ്പാൻ വല്ലതും സഹായിക്കുമെങ്കിൽ അതു് ഈ കൃതിയുടെ ലാളിത്യസാരള്യാദി ഗുണങ്ങളും പ്രാസവിലാസവും മാത്രമാകുന്നു. കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ സാക്ഷാൽ നാമധേയം രാഘവൻ എന്നായിരുന്നിരിക്കമോ, കുഞ്ചൻ എന്നു ചെറുപ്പത്തിൽ ഓമനപ്പേരായി വിളിച്ചു സ്ഥിരപ്പെട്ടുപോയതാണോ, ശ്രീനാരായണഭട്ടപാദർ എന്നു പറഞ്ഞതു് ഒരുപക്ഷേ ഗുരുവായ ഓണമ്പള്ളിയുടെ പേരായിരിക്കുമോ, എന്നും മററുമുള്ള സന്ദേഹങ്ങൾ ഈ വിഷയത്തിൽ തീരെ ബാധിക്കുന്നില്ലെന്നുമില്ല.

ഉത്തരരാമചരിതം കിളിപ്പാട്ടു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കൃതിയാണെന്നു ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു നിർവിശങ്കം അഭിപ്രായപ്പെട്ടു കാണുന്നു. എന്നാൽ അനേക ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു അതു അന്യന്മാരുടേതല്ലെന്നും എഴുത്തച്ഛൻെറ തന്നെയല്ലയോ എന്നും തൎക്കം തോന്നിപ്പോകുന്നു. നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു നമ്പ്യാരുടെതന്നെയാണെന്നുള്ളതിനു തൎക്കമില്ല. 'ശുകപുരകൃതസ്ഥിതെ, ശുലപാണേ' എന്ന നളചരിതാവസാനത്തിലെ മുദ്രതന്നെ കാണുക. നളചരിതത്തിൻെറ കവിതാരീതിയിൽനിന്നും പ്രത്യക്ഷമായി ഭിന്നമാകുന്നു ഉത്തരരാമായണകവിതാരീതി. "യാഗം ചെയ്യിപ്പാനായേ" ഇത്യാദി ഉത്തരരാമായണപ്രയോഗങ്ങളിൽ അത്യന്തമായി കേൾക്കുന്ന (ഏ) എന്ന നിപാതം കണ്ണശ്ശൻെറ കാലത്തു വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു. "മുററുവിചാരംകൊണ്ടു കളഞ്ഞേ" "ആരണതല്ലേരായേ" ഇത്യാദി കണ്ണശ്ശപ്രയോഗങ്ങൾ ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാകുന്നു. ഈ നിപാതത്തിൻെറ പ്രയോഗം എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലത്തിലും സാമാന്യമായുണ്ടു്.

"കീകസാത്മജകുല നാശകാരിണിയായേ
തസ്യാമാത്മജനായേ വന്നു ഞാൻ പിറന്നിടും"

ഇത്യാദി രാമായണപ്രയോഗങ്ങൾ തന്നെ ഈ വാദത്തെ ആധരിക്കും. എന്നാൽ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു ഇതുമാതിരി പ്രയോഗങ്ങൾ നിലച്ചിരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. "വ്യഗ്രിച്ച്" എന്ന നാമധാതു ഉത്തരരാമായണത്തിലും ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിലും കാണുന്നുണ്ട്. പിന്നെയും താഴെ വരുന്ന ഉത്തരരാമായണഭാഗങ്ങൾക്കു എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയുമായുള്ള സാദൃശ്യം വളരെ ഗണ്യമായിട്ടുള്ളതും പ്രസ്തുതഗ്രന്ഥത്തിന്റെ കർത്തൃത്വം എഴുത്തച്ഛനിൽതന്നെ ഇരിക്കേണ്ടതാണെന്നു തെളിയിപ്പാൻ പര്യാപ്തമായിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

൧. ദേവിയുമനുജനും വാനരപ്പടയുമായ്, (ഉത്തരരാമായണം)
ദേവിയുമനുജനും വാനരപ്പടയുമായ് (അദ്ധ്യാത്മരാമായണം)

൨. ഉത്സാഹമുണ്ടുനിനക്കെങ്കിലവ്വണ്ണം (ഉ)
ഉത്സാഹമുണ്ടുനിനക്കെങ്കിലിക്കാലം (അ)

൩. ബന്ധുസൽക്കാരംപരിഗ്രഹിച്ചാദരാൽ (ഉ)
ബന്ധുസൽക്കാരംപരിഗ്രഹിച്ചന്വഹം (അ)

൪. ഗത്വാപിതാമഹം നത്വാസസംഭ്രമം (ഉ)
ഗത്വാമുഹുർന്നമസ്കൃത്വാസസോദരം (അ)

൫. അഗ്രജൻതന്നെ പരിചരിച്ചീടുകനിത്യം (ഉ)
അഗ്രജൻതന്നെ പരിചരിച്ചെപ്പൊഴും (അ)

൬. പാന്ഥന്മാർ പെരുവഴിയമ്പലം തന്നിൽവന്നു
താന്തരായിരുന്നുടൻപിരിഞ്ഞുപോകുംപോലെ (ഉ)
പാന്ഥർപെരുവഴിയമ്പലംതന്നിലേ

താന്തരായ്ക്കൂടി വിയോഗംവരുംപോലെ (അ)

൭. ചതുരാനനനിതിസ്തുതിചെയ്തുനേരം (ഉ)

ചതുരാനനനിതിസ്തുതിചെയ്തുനേരം (അ. ബാല)

൮. വൃത്തമെൻ പതിന്നാലുപേരുമുണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു് (ഉ)

എന്നിവർപതിന്നാലുപേരുമുണ്ടറിഞ്ഞിട്ടു് (ഭാരതം)

൯. രക്തവുമാറായൊഴുകിപലവഴി (ഉ)

ചോരയായുള്ളോരു വാരിപ്രവാഹവും

പെയ്തുപെയ്തൊക്കെനിറഞ്ഞു നദികളായ്

ഓരോ വഴിയെ (ഭാരതം)

൧൦. ജ്ഞാനമാചാര്യനമീശനാമൊന്നായി

മാനസേതോന്നിവരുന്നിതുമാമകേ (ഉ)

ഈശനും പ്രപഞ്ചവുംദേശികൻതാനും ഞാനും

ഈശന്റെ കാരുണ്യത്താൽ കേവലമൊന്നായ്

കണ്ടേൻ. (ഭാഗവതം)

൧൧. ത്യാഗവും വധവുമൊക്കെനിരൂപിച്ചുകണ്ടാൽ (ഉ)

ഇത്യാഗവുംവധവുമോർത്താലഭേദമിതു

(ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം)

൧൨. ഓരോന്നുതമ്മിൽപറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിന്മദ്ധ്യേ

ആരാനുംവരികിൽ നീയവരെവധിക്കണം (ഉ)

മന്ത്രാന്തരമദ്ധ്യാഗതനെക്കൊല്ലണമിന്നീയംകഞ്ചന

(വർ വൃത്തം)

ഇതുപോലെ ഇനിയും പത്തുനാല്പതു ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾകൂടി എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ടു. ഇത്രമാത്രം സാദൃശ്യം

കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് ഇതു് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതിയല്ലെന്നു പറയുന്നതു് എങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല.

ഇങ്ങനെ സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണുന്നതു് ഉത്തരരാമായണം എഴുതിയ കവി, എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതകൾ ദൃഢമായി പഠിച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടാണെന്നു വരരുതോ എന്നിവിടെ ഒരു വാദം വല്ലവരും ഉത്ഭാവനം ചെയ്യേക്കാം. എന്നാൽ ആ വാദത്തിനു ബലമുണ്ടെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ സാധാരണയായി ഒരു കവി, മറെറാരു കവിയിൽനിന്നു വിശേഷപ്പെട്ട ആശയങ്ങളെയോ വിശേഷപ്പെട്ട വാചകങ്ങളെയോ അല്ലാതെ സ്വീകരിക്കാറില്ല. മുൻദൃഷ്ടാന്തങ്ങളാൽ യാതൊരു വിശേഷവുമില്ലാത്ത ആശയങ്ങളും വാചകങ്ങളും സദൃശങ്ങളായിരിക്കുന്നതു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. ഒരു കവിയുടെ കൃതികൾ നന്നായി പഠിച്ചിട്ടുള്ള മറെറാരു കവിയുടെ കവിതയിൽ പൂർവ്വകവിയുടെ വാചകങ്ങൾ അറിയാതെ കടന്നുകൂടുകയോ, ചിലപ്പോൾ ഇതു കൂടാതെതന്നെ യാദൃച്ഛികമായി രണ്ടു കവികൾ സദൃശവാക്കുകളായിത്തീരുകയോ ചെയ്യാവുന്നതാണെന്നുള്ള സംഗതി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. ആധുനികമായ ഒരു ഉദാഹരണത്തിനു, "സന്താപഘ്നംസകലജഗതാം സ്കന്ദദേവന്ദനംചെയ്യേ"ന്നുള്ള മയൂരസന്ദേശശ്ലോകപാദത്തിന് "സന്താപഘ്നംസകലജഗതാം ശാർങ്ഗചാപാഭിരാമം" എന്ന ചമ്പുരാമായണശ്ലോകപാദവുമായി അറിയാതെതന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കാനിടയുള്ള സാദൃശ്യം മതിയാവും. പക്ഷേ മുമ്പു കൊടുത്തിരിക്കുന്നിടത്തോളം സാദൃശ്യങ്ങൾ യാദൃച്ഛികമായോ അറിയാതെയോ സംഭവിക്കുമെന്നു വിശ്വസിപ്പാൻ തരമില്ല. ഉത്തരരാമായണകർത്താവു നമ്പ്യാരുതന്നെ എന്നും മേല്പടി സാദൃശ്യങ്ങൾ എഴുത്തച്ഛന്റെ കവിതയുമായുള്ള പരിചയംകൊണ്ടു പററിയതാണെന്നും വാദത്തിനുവേണ്ടി സമ്മതിക്കുന്നപക്ഷവും ഇതുപോലെ സാദൃശ്യം നമ്പ്യാരുടെ അന്യ കവിതകളിലും

കാണേണ്ടതല്ലേ? എന്നൊരു ചോദ്യത്തിന്നു നല്ല അവകാശം സിദ്ധിക്കുന്നു. നമ്പ്യാൎക്ക് എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികൾ പരിചയമുണ്ടായിരുന്നെന്നു സംശയിപ്പാൻ മാൎഗ്ഗമുള്ള മൂന്നു നാലു ഭാഗങ്ങൾ എന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ സൎവ്വസന്ദേഹവിമുക്തമെന്നു പറയുവാൻ നിൎവ്വാഹമില്ല. ഉദാഹരണത്തിന്നു രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ എടുക്കാം.

ക. "നീലമഹാമലയുടെ മുകളിൽനിന്നൊരു
കോലാഹലമൊടുമരുവി വരുംപടി" (ഐരാവതപൂജ)
"നീലപൎവ്വതത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു ചാടി
നാലഞ്ചുവഴിവരുമരുവിയാറുപോലെ"
(അ- രാമായണം)

ഖ. "ആരവാരങ്ങളും സിംഹനാദങ്ങളും
അമിതകരബലമുടയ യദുവരനിനാദവും
മറവൃന്ദംഗങ്ങൾ നക്രങ്ങൾ തമ്മിട്ടവും
മധുരതരമുരളരസപൂങ്കുഴൽകാഹളം
പെരുമ്പറമദ്ദളത്തോടു കുംഭികൾനാദവും
പെരിയരഥമലറിയുടനിളകുമതിഘോഷവും
ബാണയുദ്ധം തുള്ളൽ (റെഡ്യാരുടെ പതിപ്പ്)
"തകിൽമുരശുപാപടഹത്തുടികളൊടു ശംഖവും
തമ്മിട്ടവും നക്രമദ്ദളംവീണയും
മധുരതരമുരളരസനിനദകുഴൽകാഹളം
മറവൃന്ദംഗങ്ങളിടയ്ക്കയുടുക്കുകൾ
പെരിയരഥമലറിവരുമളവരിയഘോഷവും
പെരുമ്പറമദ്ദളത്തോടുകുംഭികൾനാദവും" (ഭാരതം ഭീഷ്മം)

ഇവിടെ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ഐരാവതപൂജയിൽ അൎജ്ജുനന്റെ ബാണംകൊണ്ടു കാലന്റെ ദംഷ്ട്രയും മററും പതഞ്ഞു ചോര ശരീരത്തിലൊലിച്ചതും ലക്ഷ്മണൻ കചനാസികാഛേദം ചെയ്തതുകൊണ്ടു ശൂൎപ്പണഖയുടെ ദേ

ഹത്തിൽ രക്തം പ്രവഹിച്ചതുമാണ് നീലമലയുടെ മുകളിൽ നിന്നുള്ള വെള്ളച്ചാട്ടത്തോടു സാദൃശ്യപ്പെട്ടത്തിയിരിക്കുന്നത്. യമനേയും ശൂർപ്പണഖയേയും നീലമലയോടുപമിക്കാൻ രണ്ടു കവികൾക്കും സ്വയമേവ തോന്നുവാനിടയുള്ളതാകുന്നു. ശൂർപ്പണഖയുടെ കാതുകൾ കുചങ്ങൾ മുതലായ ദിക്കുകളിൽ നിന്നു രക്തമുൽഭവിക്കയാൽ നാലഞ്ചുവഴിവരുന്ന അരുവി, എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻെറ പ്രയോഗത്തിലും യമൻെറ ഗുഹാപ്രായമായ മുഖത്തിൽ നിന്നു ചോരയൊലിച്ചതുകൊണ്ടു നമ്പ്യാരുടെ പ്രയോഗത്തിലും സ്വതന്ത്രമായ യുക്തിയും കാണ്മാനുണ്ട്. ആകയാൽ നമ്പ്യാർ എഴുത്തച്ഛൻെറ പ്രയോഗത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കണമെന്നു നിഷ്കർഷയായി വാദിക്കാവുന്നതല്ല. രണ്ടാമതുള്ള അങ്കത്താൽ ലക്ഷിതമായ ഭാഗങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള സാമ്യം അസാമാന്യമായിരിക്കുന്നു.

"ഛായാമപഹരതി കവിഃ
പദമേകം പാദമേകമർദ്ധം വാ
സകലനിബന്ധനഹർത്രേ
സാഹസകർത്രേ നമസ്തുഭ്യം"

എന്ന ശ്ലോകത്താലുദ്ദേശിക്കുന്ന പൂച്ഛത്തിനു ബാണയുദ്ധം തുള്ളൽപ്പാട്ടിൻെറ കവി പാത്രീഭവിക്കാതെ കഴികയില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. പക്ഷേ പരൻെറ കവിത സ്വകവിതയാക്കുന്ന "ദുഷ്കവികണ്ടകന്മാരെ സമക്ഷത്തൊരേടത്തു കണ്ടുപോയെന്നാൽ കുളിച്ചു പുണ്യാഹാദികൊണ്ടു തന്നംഗം വിശുദ്ധമാക്കീടണം" എന്നു നിർദ്ദയമായി അന്യകാവ്യങ്ങൾ കവരുന്ന കവിമൂഷികന്മാരെ നമ്പ്യാർ ആക്ഷേപിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്ക്, ഈ സാഹസത്തിന് അദ്ദേഹം സ്വയം പുറപ്പെട്ടുമെന്നെങ്ങനെ വിചാരിക്കാം? അച്ചടിക്കാർക്കും തുള്ളൽക്കാർക്കും സഹജമായുള്ള പ്രമാദം ഈ സാമ്യത്തെ വ്യാഖ്യാനിക്കാൻ ഒരു മാതിരി ഉതകുമെന്നു തൽക്കാലം വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഉത്തരരാമായണവും അദ്ധ്യാത്മരാമായണാദി ഗ്രന്ഥങ്ങളും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യം അനേകകവിതകൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള കവികൾക്കു സാധാരണ സംഭവിക്കാറുള്ള തരത്തിൽപ്പെട്ടുന്നതാകുന്നു ഷേക്‌സ്പീയർ, കാളിദാസൻ, എഴുത്തച്ഛൻ, നമ്പ്യാർ മുതലായവർ അനേകമാശയങ്ങളേയും വാക്യങ്ങളേയും ആവർത്തിച്ചു പ്രയോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. കവിതയിൽ പ്രമാദങ്ങൾ നമ്പ്യാർക്കും എഴുത്തച്ഛനും പററിയിട്ടുണ്ട്. ഉദാഹരണമായി ദമയന്തിയുടേയും അവളുടെ മാതൃഷ്വസാവായ ചേദിരാജമാതാവിൻെറയും ചാർച്ച നളചരിതംകിളിപ്പാട്ടിൽ തെററിച്ചിരിക്കുന്നതു കാൺക. പക്ഷേ,

"കിന്നുപാപം കൃതംപൂർവം
കോവാദാരൈർവിയോജിതഃ"

എന്ന ഉത്തരരാമായണഭാഗത്തെ

"ഞാൻ മുന്നമനേകമാനുഷരെദ്ദുഃഖിപ്പിച്ചു
കാമ്യദാരങ്ങളോടു വേർപെടുത്തതിൻഫലം
ഞാനിപ്പോൾ അനുഭവിച്ചീടുന്നതു"

എന്നു തർജ്ജിമചെയ്തിരിക്കുന്നതിൽ കാണുന്നതുപോലെയുള്ള നിഷ്ക്കർഷക്കുറവുകൾ നമ്പ്യാരുടെ കവിതയിൽ അധികം കണ്ടിട്ടില്ല.

"മാതരു" "വെന്നി" "ആമല്ല" മുതലായി ഉത്തരരാമായണത്തിൽ കാണുന്ന പദങ്ങളും പ്രയോഗങ്ങളും നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽ കാൺമാനില്ല. ആകയാൽ പ്രസ്തുത കൃതി നമ്പിയാരുടേതെന്നു പറയുന്നതു് എന്തോ അബദ്ധമായ ഐതിഹ്യത്തെ മാത്രമാസ്പദമാക്കിയാണെന്നു തോന്നിപ്പോകുന്നു. "ചാണക്യസൂത്രം" കിളിപ്പാട്ടിൻെറ കർത്തൃത്വവും സംശയിതമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അതു കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവപ്പിഷാരടിയുടെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർക്കുള്ള ഭാവത്തെ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവും ഏകദേശം സമ്മതി

കുന്നു. മിസ്ററർ രാമക്കുറുപ്പു ബി. എ. ചാണക്യസൂത്രാ നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ ഒന്നാണെന്നു അഭിപ്രായപ്പെട്ടുകാണുന്നു. ഈ അഭിപ്രായം ശരിയാണെന്നു വിചാരിക്കാൻ വളരെ ന്യായങ്ങൾ ഉണ്ട്. ചാണക്യസൂത്രാ കിളിപ്പാട്ട് രവിനത്തകകൃതിയായ ചാണക്യസംഗ്രഹത്തേയും മുദ്രാരാക്ഷസനാടകത്തെയും ആസ്പദമാക്കി രചിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ചില ദിക്കുകളിൽ തർജിമയ്ക്കു അവ്യക്തിയും ചില ദിക്കിൽ തർജിമ ചെയ്യുന്നതിനു കവിയുടെ അശക്തിയും കവിതാഗുണത്തിന്റെ അസ്ഫൂർത്തിയും വ്യക്തമാകകൊണ്ട് ഒരു ബാല്യകവിത എന്നു പറയുന്നത് യുക്തമായിരിക്കുന്നു.

൧. "കള്ളക്കുരങ്ങിനെതല്ലിയിഴച്ചുടൻ
തള്ളിപ്പുറത്തുകളവതിന്നാരുമേ
ഇല്ലയോനമ്മുടെചോറുതിന്നുന്നവർ
എല്ലാവരും എങ്ങുപോയാരിതുനേരം"

൨. "അന്തണരെന്തഹോദുർബലന്മാരവർ
ചിന്തിക്കിലേററവുംഭീരുക്കളല്ലയോ?
കയ്യൂക്കുമില്ലാപടയുമില്ലാപാർത്താൽ
മെയ്യൂക്കുമൂട്ടിലുണ്ണാനതിവീരന്മാർ."

ഇങ്ങനെയുള്ള ചാണക്യസൂത്രപ്രയോഗങ്ങൾ നമ്പിയാരുടെ കവിതാപ്രപഞ്ചത്തിന്റെ അംകുരങ്ങൾ പോലിരിക്കുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസം നമ്പ്യാൎക്കു പരിചിതമായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനു അനേക ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്.

"ചീയതേബാലിശസ്യാപി സ്വക്ഷേത്രപതിതാകൃഷിഃ"
നശാലേസ്തംബകരിതാവപ്തുർഗ്ഗുണമപേക്ഷതേ"

എന്ന മുദ്രാരാക്ഷസശ്ലോകം സ്യമന്തകം തുള്ളലിന്റെ ആദ്യം ഉദ്ധരിച്ചുകാണുന്നു. പിന്നെയും

"ഭൂഷണാദ്യുപഭോഗേന പ്രഭുർഭവതിനപ്രഭുഃ
പരൈരപരിഭൂതാജ്ഞസ്ത്വമേവപ്രഭുരുച്യസേ"

എന്ന മുദ്രാരാക്ഷസശ്ലോകത്തെ

"സർവ്വാഭരണം അലങ്കരിച്ചാൽനൃപൻ
ഉർവീപതിയാകയില്ലെന്നു നിർണ്ണയം"
"ആജ്ഞക്കൊരന്തരം കൂടാതെന്നിത്യവും
പ്രാജ്ഞനായുള്ള രാജാവുരാജാവല്ലൊ"

എന്നു തർജ്ജിമചെയ്തിട്ടുണ്ട്. ഈ ആശയം തന്നെ പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലും പ്രയോഗിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു.

"കടകമണികാഞ്ചീമകുടമിവയെല്ലാം
ഉടലിലണിയുന്നോനവനിപതിയാമോ?
പടപൊരുതുശത്രുസംഘടുതിപൊടിയാക്കും
പടുവിഭവനീശൻ പ്രണമതമുകുന്ദം
"തരിവളകൾതണ്ടുംകുടയുമിവയെല്ലാം
നരപതിവിശേഷം പരിചൊടറിയേണം
പരമനിജധർമ്മംധരണിയിൽനടത്തു-
ന്നരശനരശൻതാൻ പ്രണമതമുകുന്ദം"

ഇങ്ങനെയുള്ള സംഗതികൾകൊണ്ടു ചാണക്യസൂത്രം നമ്പ്യാരുടെ കൃതിയെന്നു പറയുന്നതിനു വളരെ സാംഗത്യമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നു. കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം ഓട്ടംതുള്ളൽ നമ്പിയാരുടെ കവിതകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ തന്നെ ഭാഷാചരിത്രകാരന്മാൽ ഗണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഈയിടെ ഇതു് അമ്പലപ്പുഴ പണിക്കരുടെ കൃതിയാണെന്നു ചിലർക്ക് അഭിപ്രായം ഉള്ളതായി കാണുന്നു. പദങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ നമ്പിയാർ വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയത്തിൽ കാണുമാറുള്ളതുപോലെ കുംഭീമുഖൻ, വിയപഥി (വിയൽപഥെ) വിയമാർഗ്ഗേണ, കൃതുഭുജസുതൻ (കൃതുഭുൿസുതൻ) എന്ന

തിനുപകരം) "മംഗലദേവതകാമുകൻ" എന്നൊക്കെ വ്യാകരണവിരുദ്ധമായും ഗോഷ്ഠിയായും നമ്പ്യാർ ശബ്ദങ്ങളെ പ്രയോഗിക്കുമെന്നു വിശ്വസിക്കുവാൻ തരമുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. തനയൂർ എന്ന ദേശത്തെപ്പററി നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളിൽ ഒരു പ്രസ്താവവുമില്ലെന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു.

ഈ പുസ്തകത്തിൻെറ മുൻപതിപ്പുകാലത്ത് അറിവില്ലാതിരുന്നതും പിന്നിട്ട് കരുനാഗപ്പള്ളിൽ ചവറയിൽ ചക്കാട്ടുവീട്ടിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽ നിന്നു കണ്ടുകിട്ടിയതും ഭാഷാപോഷിണിമാസികയിൽ എന്നാൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടതും ആയ കൃഷ്ണാർജ്ജുനയുദ്ധം അഥവാ മാധവലീല എന്ന കൃതിയിലേ കഥതന്നെ കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയം തുള്ളൽക്കഥയാക്കിയതാണെന്ന് അനായാസേന കാണാവുന്നതാകുന്നു. ഈ സംഗതിയും കൃഷ്ണാർജ്ജുനവിജയത്തിൻെറ കത്താവ് നമ്പ്യാരല്ലെന്ന് തെളിയിക്കുന്നതിന് നമ്മേ സഹായിക്കുന്നു.

പ്രസിദ്ധ പുസ്തകവ്യാപാരിയായ മിസ്റ്റർ എസ്. ററി. റെഡ്ഡ്യാർ നമ്പ്യാരുടെ കൃതികളായി ചേത്തടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള തുള്ളൽക്കഥയുടെ കൂട്ടത്തിൽ കാണുന്നതെല്ലാം നമ്പ്യാരുടെ കൃതിതന്നെയാണോ എന്ന ശങ്ക നിവത്തിക്കുവാൻ ആ പതിപ്പിൻെറ പ്രസാധകനുതന്നേ സാധിച്ചിട്ടില്ലെന്നു കാണുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ അംബരീഷചരിതവും നിവാതകവചകാലകേയവധവും പ്രസിദ്ധനായ പൂന്തോട്ടം നമ്പൂരിയുടെ കൃതികളാണെന്നു മിസ്റ്റർ കൊട്ടാരത്തിൽ ശങ്കുണ്ണിയ്ക്കു നിസ്സംശയം അറിയാമെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. നവാതകവചകാലകേയവധത്തിൻെറ കാര്യത്തിൽ മിസ്റ്റർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യരും ടി കൃതി നമ്പ്യാരുടേതല്ലെന്നു പറയുന്നതിൽ യോജിക്കുന്നു. "കിള്ളിക്കുറിശ്ശി പരബ്രഹ്മമൂത്തിയെ കള്ളംവെടിഞ്ഞുവണങ്ങുമടിയൻെറ" എന്നുള്ള കിള്ളിക്കുറിച്ചിദേവസ്തുതിയും.

൧. "ഉർവ്വിയിൽനിന്നൊരുസുന്ദരമർത്ത്യൻ സു
പർവ്വലോകത്തിൽവരുന്നുവെന്നാൽ തദാ
സർവ്വപൂർവ്വമാക്കുള്ളസംഭ്രമമെന്തെന്നു
നിർവ്വചിപ്പാനെളുതല്ലഫണീന്ദ്രനും"

൨. "ഗാണ്ഡീവചാപവുംദിവ്യബാണങ്ങളും
ഭാണ്ഡം ചുമപ്പതുപോലെഭവിച്ചുമേ."

ഇത്യാദി സരസപ്രയോഗങ്ങളും നിവാതകവചവധം നമ്പിയാരുടെ കൃതിയാണെന്നു പ്രഥമദൃഷ്ടിക്ക് ഒരു ശങ്ക ജനിപ്പിക്കുമെങ്കിലും ആന്തരികമായ കവിതാരീതിഭേദം ആക്കും വ്യക്തപ്പെടത്തക്കതുതന്നെയാകുന്നു. മിസ്റ്റർ റെഡ്ഡ്യാരുടെ പതിപ്പിൽ കാണുന്ന ഗോവർദ്ധനചരിതം, കിമ്മീരവധം, ബകവധം, ധേനുകവധം, ഇത്യാദി കൃതികളിൽ വിശിഷ്ടങ്ങളായ കവിതാഗുണങ്ങൾ വളരെയൊന്നും കാണുന്നില്ലെന്നും പ്രസ്താവിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

രുഗ്മിണീസ്വയംബരം, ലങ്കാമർദ്ദനം, പ്രഹ്ലാദചരിതം, ഈ മൂന്നു കൃതികളിലും ഗുരുവായൂരപ്പനെ സ്തുതിച്ചു കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മൂന്നു കൃതികളുടെ ആരംഭവും ഓരേമാതിരി വൃത്തത്തിലുമാണ്. ഈ കാരണങ്ങളാലും നമ്പ്യാക്ക് ഗുരുവായൂരപ്പനേപ്പററി വിശേഷപ്രതിപത്തിക്കു കാരണം കാണാത്തതുകൊണ്ടും ഈ കൃതികൾ മററു വല്ലവരുടേയുമായിരിക്കുമോ എന്നൊരു സംശയത്തിനു വകയുണ്ട്. പക്ഷേ സൂക്ഷ്മമായി ആലോചിച്ചാൽ ഇവിടെയും ഭ്രമത്തിന് അവകാശമില്ല. രുഗ്മിണീസ്വയംബരത്തിൽ അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനേയും കുടമാളൂർ വേട്ടക്കൊരുമകനേയും സ്തുതിച്ചുകാണുന്നതിൽ നിന്ന് ആ കൃതി നമ്പ്യാരുടെതന്നെ എന്നു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. കുടമാളൂർ എന്നു പറയുന്ന സ്ഥലം അമ്പലപ്പുഴ രാജാവായിരുന്ന ചെമ്പകശ്ശേരി നമ്പൂരിയുടേയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മന്ത്രിയായിരുന്ന തെക്കേടത്തുഭട്ടതിരിയുടേയും നാടാകുന്നു. ലങ്കാമർദ്ദനത്തിൽ വി

ലോകമലനാഥനേയും അമ്പലപ്പുഴ കൃഷ്ണനേയും, ഹരിപ്പാട്ടു സുബ്രഹ്മണ്യനേയും (ഹരിഗീതാലയം) പ്രാത്ഥിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ നിന്നു ഗ്രന്ഥകത്താവ് ആരെന്നു തെളിയുന്നുണ്ട്.

നമ്പ്യാർ മലയാളസാഹിത്യത്തിൽ മുഖ്യമായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതു് തുള്ളക്കഥകളുടെ പ്രഥമനിമ്മാതാവ് എന്നുള്ള നിലയിലാണല്ലൊ. അദ്ദേഹം തുള്ളക്കഥയുണ്ടാക്കുന്നതിനു ഹേതുവായ സംഗതി സുപ്രസിദ്ധമാകുന്നു. ചാക്യാരാൽ അപഹസിക്കപ്പെട്ട നമ്പ്യാർ തുള്ളക്കഥകൾ നിർമ്മിച്ച് ചാക്യാരേ ലജ്ജിപ്പിച്ചു എങ്കിലും ഈ മത്സരത്തിന്റെ അവസാനം നമ്പ്യാക്ക് അത്ര ശുഭമായിരുന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇവരുടെ കലഹത്തെപ്പററി സങ്കടപ്പെട്ട ചാക്യാരുടെ മുഖത്തിൽ നിന്നുതന്നേ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവ് അറിഞ്ഞതിന്റെ ശേഷം, കൂത്തും തുള്ളലും കൂടി ഒരു ദിക്കിൽ വച്ചു നടക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്നു കരുതി, അമ്പലപ്പുഴ ക്ഷേത്രത്തിൽ അതു മുതൽ തുള്ളൽ പാടില്ലെന്നു കല്പിച്ചു. ഇന്നും അമ്പലപ്പുഴ അമ്പലത്തിൽ തുള്ളൽക്കഥ പതിവില്ല. അങ്ങനെ കല്പന ഉണ്ടായതുകൊണ്ടായിരിക്കാം നമ്പ്യാർ തുള്ളൽക്കഥ അഭിനയിക്കുന്നതിനു തകഴിയിൽ ക്ഷേത്രം ഒരു പ്രധാന രംഗമാക്കിത്തീത്തതു്. എന്നാൽ ആട്ടക്കഥ കൊട്ടാരക്കരരാജാവും സാമൂതിരിപ്പാട്ടും തമ്മിൽ പിണങ്ങിയതിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നു പറയുന്നതുപോലെതന്നെ ആകുന്നു ചാക്യാരും നമ്പ്യാരും തമ്മിൽ പിണങ്ങിയതുകൊണ്ടു തുള്ളക്കഥകൾ ഉത്ഭവിച്ചു എന്നു പറയുന്നതും. ഇതുകൊണ്ട് തുള്ളൽക്കഥയുടെ നിദാനം എന്തെന്നറിവാൻ നാം അശക്തന്മാരാകുന്നു. ദക്ഷൻ ആക്ഷേപിച്ചതുകൊണ്ടു കോപിഷ്ഠനായ ശിവൻ ജട നിലത്തടിച്ചപ്പോൾ വീരഭദ്രൻ ചാടിവീണതുപോലെ ചാക്യാരാൽ അധിക്ഷിപ്തനായ നമ്പ്യാർ അമ്പലപ്പുഴ എണ്ണക്കളിത്തട്ടിൽ കയറി നിന്നപ്പോൾ തുള്ളലിനുവേണ്ടതായ സകല സാമഗ്രികളും വന്നുകൂടി എന്നു ഭാവി

ക്കുന്നതു ഭാഷയുടെ പൂർവ്വചരിത്രത്തെക്കുറിച്ചു ദയനീയമായ അജ്ഞതയെ പ്രദർശിപ്പിക്കയാകുന്നു. തുള്ളലിനു വേണ്ടതായ വൃത്തം എവിടെ നിന്നുണ്ടായി? തുള്ളൽക്കവിതയുടെ കവിതാരീതി എവിടെനിന്നു കിട്ടി? ഈ കവിതാരീതി ജനങ്ങൾക്കു ആദരണീയമായി തോന്നുവാൻ കാരണമെന്തു? ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചില ചോദ്യങ്ങൾക്കു ഉത്തരം പറയുക എന്നുള്ള ദുർഘടമായ കൃത്യം തുള്ളൽക്കഥകളേപ്പററി നിരൂപിക്കുവാൻ പുറപ്പെടുന്ന ഒരുവനിൽ നിൽക്കാതെ കഴികയില്ല. ഈ അംശങ്ങളേക്കുറിച്ചു ആകയാൽ ഇതിനു കിഴിൽ യത്നിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഒന്നാമതായി തുള്ളക്കഥകൾക്കു മുമ്പായി നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്റെ സ്ഥിതിതന്നേ നോക്കുക. എഴുത്തച്ഛന്റെ കൃതികളായ കിളിപ്പാട്ടുകളേയും ഇരുപത്തുനാലുവൃത്തം മുതലായവരയെയും മാതൃകയാക്കി കിളിപ്പാട്ടുകളും മററും നിർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു അക്കാലത്തെ കവിതയുടെ മുഖ്യരൂപം. കൊട്ടാരക്കരരാജാവിന്റെയും കോട്ടയത്തുരാജാവിന്റെയും മററും കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ വളരെ പ്രചാരത്തിൽ ഇരുന്നിരുന്നു എന്നും ആട്ടം അക്കാലത്തെ മുഖ്യവിനോദങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു എന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ടു. സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസം വളരെ പ്രാബല്യത്തിൽ ഇരുന്നു. സംസ്കൃതകവനവും വളരെ കാര്യമായിരുന്നു. ചമ്പുക്കളുടെ കാലം അന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു സംസ്കൃതകവികളെ, പ്രത്യേകിച്ചു, അർത്ഥത്തേക്കാൾ ഭാഷയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിക്കുന്ന അർവാചീന കവികളെ അനുസരിച്ചു, കാവ്യങ്ങളും ശ്ലോകങ്ങളും ഉണ്ടാക്കിവന്നിരുന്നതായും തെളിയുന്നു. ശുകസന്ദേശം ചാതകസന്ദേശം യുധിഷ്ഠിരവിജയം ഉത്തരനൈഷധം നാരായണീയം മുതലായ കൃതികൾ ഇക്കൂട്ടത്തിൽ വളരെ ഭേദപ്പെട്ട ഉദാഹരണങ്ങൾ ആകുന്നു. കൃത്രിമങ്ങളായ നിയമങ്ങളേയും അർത്ഥശൂന്യങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളേയും ഗണ്യമാക്കാതെ സ്വതന്ത്രമായി കവിതചെയ്യാനുള്ള ധൈര്യം

സാമാന്യകവികൾക്കിമ്പായും ഉണ്ടായിട്ടില്ല. ചുററും നടക്കുന്ന സംഗതികളെ ലക്ഷ്യമാക്കി വൎണ്ണിക്കുന്നതിനു ചില സംസ്കൃതകവികളുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആദരവു സമ്മതിക്കാതിരിക്കയോ മനോധൎമ്മവിലാസം കവികൾക്കു പോരാതിരിക്കയോ ചെയ്തിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. സംസ്കൃതത്തിൽ പറഞ്ഞാൽ എന്തും പ്രമാണം, സംസ്കൃതത്തിൽ പറയുന്നതു സകലവും സരസം, എന്നൊക്കെ ഭാവിക്കുന്ന ആളുകൾ ഇപ്പഴം നമ്മുടെ ഇടയിൽ അവിടവിടെ അവശേഷിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ ഈ സ്ഥിതിയുടെ അസഹ്യത നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തു, പ്രത്യേകിച്ചു ചെമ്പകശ്ശേരി രാജാവിന്റെ രാജധാനിയിൽ വളരെ പ്രബലമായി പ്രവൎത്തിച്ചിരിക്കാം. സാമൂതിരിപ്പാട്ടിലേ സദസ്സിൽ ഭാഷാകവിയായ പുനാനമ്പൂരി അരക്കവിയേയായിരുന്നുള്ളൂ. അക്കാലത്തെ രാജസദസ്സുകളിൽ പലദിക്കുകളിൽനിന്നു വിദ്വാന്മാർ വന്നുകൂടി വേദാന്താദിവിഷയങ്ങളെ അധികരിച്ചു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടത്തുകയും ജയിക്കുന്നവൎക്കു വിരുതുകൾ ലഭിക്കയും ചെയ്തുപോന്നിരുന്നു. വിദ്വാന്മാരെന്നും ശാസ്ത്രിമാരെന്നുമുള്ള സമ്മതി ഇങ്ങനെയുള്ള സദസ്സുകളിൽ വച്ചായിരുന്നു ലഭിച്ചുവന്നിരുന്നതു്. ഇതു ശ്രീപുരദഹനത്തിൽ നമ്പ്യാരുതന്നെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. സംസ്കൃതകവികളുടെ അനുകരണം ദുസ്സഹമായി വന്നുതുടങ്ങിയപ്പോൾ വേറേമാൎഗ്ഗത്തിൽ പ്രവൎത്തിക്കാം എന്നു വിചാരിച്ചിരുന്നാൽ കിളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും കഥകളിപ്പാട്ടുകൾ എന്നും രണ്ടു കവിതാദ്വാരങ്ങൾ അല്ലാതെ അന്നു തുറന്നിട്ടുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ രണ്ടുരീതിക്കും ഉള്ള വൈകല്യങ്ങൾ അവയിലേക്കു നമ്പ്യാരെ ആകൎഷിക്കാതിരുന്നതായിരിക്കണം, മഹാനായ എഴുത്തച്ഛന്റെ കിളിപ്പാട്ടിനു വിഷയീകരിച്ച, ദിവ്യങ്ങളും, പരിശുദ്ധങ്ങളും ആയ വിഷയങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സരളബന്ധങ്ങളായ വാക്യങ്ങളും പാകവും കാണുന്ന ഒരുകവിക്കു, ആ പന്ഥാവിൽ പ്രവേശിച്ചു സ്വാതന്ത്ര്യം കാണിക്കാമെന്നോ, എ

ഴുത്തച്ഛനു തുല്യനായിക്കൊള്ളാമെന്നോ ഒരു ദുർമ്മോഹവും ജനിക്കുകയില്ല. കാവ്യരചനകഴിഞ്ഞു നമ്പ്യാർതന്നെ ചാണക്യസൂത്രം, നളചരിതം ഇവ കിളിപ്പാട്ടായിട്ടെഴുതിയിട്ട് അതൃപ്തനെന്നപോലെ ആ രീതിയിൽനിന്നു വിരമിച്ചതായി തോന്നുന്നു. പഞ്ചതന്ത്രം എഴുതാൻ ഇടയായതു വല്ല പ്രേരണയാലും ആയിരിക്കാം. കൃഷ്ണഗാഥാകർത്താവിന്റെ വൃത്തത്തിൽ കവിത എഴുതാം എന്നുവിചാരിച്ചു നമ്പ്യാർ കുമാരപുരേശ്വരിസ്തോത്രവും ശീലാവതിയും കുറെ എഴുതിയതായി കാണുന്നു. എന്നാൽ ചെറുശ്ശേരിയുടെ ഇഴഞ്ഞമട്ടു, ചൊടിപ്പുകൂടുന്ന നമ്പ്യാൎക്കു വളരെ പിടിച്ചിരിക്കാൻ ഇടയില്ല. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം മുതലായവയുടെ മുഖ്യവൈഷമ്യം ഓരോ ശ്ലോകത്തിനും ഓരോ ആശയം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാകയാൽ ക്രമപ്രവൃദ്ധമായും നിരന്തരമായും ഒരു കാൎയ്യത്തെ പ്രതിപാദിക്കുവാൻ ആ രീതിയിൽ ഉള്ള നിൎവ്വാഹശൂന്യതയാകുന്നു. ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തം മുതലായവ അനേകമണികൾ കോൎത്തിട്ടുള്ളമാലകൾ പോലെയാണു്. ജപിക്കുമ്പോൾ നാം ഓരോമണിയും എണ്ണേണ്ട ആവശ്യമുള്ളതുപോലെ ഓരോ ശ്ലോകത്തിലും നാം നിൽക്കേണ്ടതായി വരുന്നു. വെള്ളമൊഴിക്കുമ്പോഴുള്ള ധാരപോലെ കവിക്കു ഒരു ഗതി അതിൽ അസാദ്ധ്യമാകുന്നു. പിന്നെയും കിളിപ്പാട്ടുമുതലായ മുൻപറഞ്ഞ കവിതകൾക്കുള്ള ഒരു കുറവു് അതിൽ നാടകാദികളെപ്പോലെ പ്രത്യക്ഷമായും പ്രബലമായും കണ്ടു രസിക്കത്തക്കവിധത്തിൽ രസപുഷ്ടി വരുത്തുവാൻ പാടില്ല എന്നുള്ളതാണു്. ഈ അംശം ആട്ടക്കഥകളിലും ചാക്യാർക്കൂത്തിലും ഉണ്ടു്. ആട്ടക്കഥ കണ്ടു രസിക്കുവാൻ ആട്ടക്കാരനും, കാണാൻ ചെല്ലുന്നവനും, അഭ്യാസം വേണ്ടതാകുന്നു. പോരെങ്കിൽ ആട്ടക്കഥകളുടെ വിഷയങ്ങൾ സ്വർഗ്ഗലോകത്തും, പാതാളത്തും, ഹസ്തിനപുരത്തും ദ്വാരകയിലും, സംഭവിച്ചതായ കവികൾ ഭാവിക്കുന്നതിനുപുറമേ, ചുറ്റും നടക്കുന്ന സംഗതികളുടെ ഒരു ഛായകൂടി സ്വാകൃതിക

ളിൽ പതിക്കുവാൻ ആട്ടക്കഥാകർത്താക്കൾ സമ്മതിക്കുന്നുമി ല്ല. നിരസങ്ങളായ സങ്കേതങ്ങളും ആട്ടക്കഥാകവികൾ അ നേകം അനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. സംസ്കൃതകാവ്യങ്ങൾ പ ഠിച്ച് ആട്ടക്കഥാകവികളുടെ ബുദ്ധി കല്ലിച്ചുപോയതുകൊ ണ്ടായിരിക്കാം മലയാളപദങ്ങളെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിൽ അ വർ വളരെ വിരസന്മാരായി കാണപ്പെടുന്നതു്. ചാക്യാർ കൂത്തു പൊതുജനങ്ങളാൽ ഗ്രാഹ്യവും പ്രത്യക്ഷരസമുള്ളതും ആകുന്നു. എന്നാൽ പറഞ്ഞുതീരുന്നതോടുകൂടി അതു ന ശിച്ചുപോകുന്നതും ശ്രവണേന്ദ്രിയവിഷയമായ സംഗീതര സം അതിനു ലേശവും ഇല്ലാത്തതും ആണെന്നുള്ള രണ്ടു മു ഖ്യ ആക്ഷേപങ്ങൾ ഇതിലും കാണ്മാനുണ്ട്. ആകയാൽ കിളിപ്പാട്ടുകളിലേപ്പോലെ വല്ല വൃത്തനിയമത്തെ അനുസ രിച്ചു സംഗീതരസം കൊടുക്കുന്നതും ആട്ടത്തിലെപ്പോലേ സാമാന്യമായി അഭിനയമുള്ളതുമായ ഒരു കൂത്തു കണ്ടുപി ടിച്ചാൽ അതു് ഒരു പുതിയ സാഹിത്യമാർഗ്ഗമായിരിക്കുമെ ന്നുള്ള ബുദ്ധി നമ്പ്യാക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. വാസ്ത വത്തിൽ തുള്ളക്കഥകൾ വൃത്തനിയമത്തോടുകൂടി അഭിനയി ക്കപ്പെടുന്ന ചാക്യാർകൂത്തുകളാകുന്നു. ശീതങ്കൻ, ഓട്ടൻ, പറയൻ, എന്ന മൂന്നുതരം തുള്ളൽപ്പാട്ടുകളും എഴുതിയിരി ക്കുന്ന വൃത്തങ്ങൾ അക്കാലത്തു് ഉണ്ടായിരുന്നവതന്നെയാ ണ്. അവയെ നമ്പ്യാർ സ്വകൃതികളിൽ പ്രയോഗിച്ചു എന്നല്ലാതെ സൃഷ്ടിച്ചതായി പറയാവുന്നതല്ല. "ചെമ്പക നാട്ടിന്നലങ്കാരഭൂതനാം തമ്പുരാൻ ദേവനാരായണസ്വാമി യും" എന്ന ശീതങ്കൻവൃത്തം.

"രാജ്യം നിനക്കുമെനിക്കു വിപിനവും
പൂജ്യനാം താതൻവിധിച്ചതുമുന്നമേ"

എന്ന കിളിപ്പാട്ടു വൃത്തത്തിൽനിന്നു ലേശം ഭിന്നമ ല്ല. "മുല്ലപ്പൂംപൊടിയേററുകിടക്കും കല്ലിനുമുണ്ടാമൊരു സൌരഭ്യം" എന്ന ഓട്ടൻതുള്ളൽവൃത്തം കേരളത്തിലെ ഒ രു പ്രാചീനവൃത്തമാകുന്നു. ഇതിൽ രണ്ടടി ചേൎന്നതാകുന്നു

കണ്ണച്ഛന്റെ നിരണവൃത്തം "വന്ദിച്ചേൻ ഗണനായകനാകിയ വാനോർകോനൊട്ടു വാണിയെമനസാ" എന്ന പദം തന്നെ കാൺക. നമ്പ്യാരുടെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ഈ നീണ്ടപദത്തെ രണ്ടായി മുറിക്കാൻ തുടങ്ങി എന്നും ലക്ഷ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. തുള്ളപ്പാട്ടുണ്ടാക്കുന്നതിനു മുമ്പായി നമ്പ്യാർ തന്നെ അതുപയോഗിച്ചിട്ടും ഉണ്ട്. ചമ്പൂക്കളിലെ ഗദ്യവും ഈ വൃത്തമാകുന്നു.

"വരുമിഹസംപ്രതിദുര്യോധനനും
പരമസഖൻമമ പാർത്ഥൻതാനും"

എന്ന പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലെ ആളിവൃത്തം ഓട്ടൻതുള്ളൽ വൃത്തമല്ലെങ്കിൽ പിന്നെ എന്തെന്നു മനസ്സിലാകുന്നില്ല. ഇതുപോലെതന്നെ "മാകന്ദമകരന്ദബിന്ദുപാനവും ചെയ്തു" എന്ന കിളിപ്പാട്ടുവൃത്തത്തെ നടുവേ മുറിച്ചതാകുന്നു "എണ്ണനയനേദേവി, വാണീടുഗുണാലയേ" എന്ന വൃത്തം. "ചന്ദ്രബിംബമെട്ടത്തെനിക്കൊരു ചാണയാക്കി വളയ്ക്കണം" എന്ന പറയൻവൃത്തം പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലെ നവമവൃത്തം തന്നെയാകുന്നു. ഇതു സംസ്കൃതത്തിലെ മല്ലികാവൃത്തം തന്നെയാണ്. ഇതിനു മാത്രാഭേദം വരാതെയും മലയാളത്തിൽ പ്രയോഗിക്കാറുണ്ട്. "മിത്രബാന്ധവലോകരൊക്കെയുമത്രപോന്നവരും വിധൌ" ഇത്യാദി ഇരുപത്തിനാലുവൃത്തത്തിൽ ഇതു് എഴുത്തച്ഛനാലും ഉപയോഗിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. 'നമസ്തേവിഘ്നരാജാവെ, നമസ്തേ വിശ്രുതാത്മാവേ" എന്ന പറയൻവൃത്തം ശീതങ്കനിലും നമ്പ്യാർ പ്രയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഇതു അമ്പലപ്പുഴെ വേലകളിയുടെ താളരീതിയിൽ ആകുന്നു വേലകളിയെ പരിഹസിച്ചു കുട്ടികൾ ചൊല്ലാറുള്ള "വെളുത്തേരിൽ പടകേറി മുണ്ടുകീറി തുണികീറി" എന്ന ഈരടിക്കു് ഇതുമായുള്ള സാമ്യം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നു. 'ചെമ്പകകമലായതലോചനനഞ്ചിതമഞ്ജുളശീലൻ" ഇത്യാദി പതിന്നാലുവൃത്തത്തിലെ വൃത്തംതന്നെയാകുന്നു "ഉദ്ധതമതിനരപതിതന്നുടെ വാക്കു

കൾ കേട്ടു" ഇത്യാദി കല്യാണസൌഗന്ധികഭാഗം. ഇങ്ങനെ വേറേയുള്ള വൃത്തസാമ്യങ്ങളും ബുദ്ധിമാന്മാർ കണ്ടുകൊള്ളുമല്ലോ.

൨-ാം അദ്ധ്യായം.

നമ്പ്യാരുടെ കവിതയേപ്പററി എന്തെങ്കിലും പറയുന്നതിനു മുമ്പായി അദ്ദേഹം അന്യകവികൾക്ക് എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു എന്നു സാമാന്യമായെങ്കിലും ഒന്നു പരിശോധിക്കേണ്ടതായുണ്ട്. എഴുത്തച്ഛൻ ചെറുശ്ശേരി മുതൽപേരുടെ വൃത്തം നമ്പ്യാക്ക് പരിചിതമായിരുന്നെന്നു മുമ്പു തന്നെ തെളിഞ്ഞതല്ലോ. കൃഷ്ണഗാഥയും ശ്രീകൃഷ്ണചരിതവും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യങ്ങൾ കാണുന്നത് രണ്ടു കവികളും കൃഷ്ണകഥാമൂലഗ്രന്ഥമായ ഭാഗവതത്തിൽനിന്നു ആശയങ്ങളെ സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണെന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ കഥകളെല്ലാം ഭാരതം ഭാഗവതം മുതലായവയിൽ പറഞ്ഞിട്ടുള്ളവയാകുന്നു. എന്നാൽ ഇവയിൽ ഒട്ടുവളരെ എണ്ണം ചാക്യാന്മാരുടെ പാഠകത്തിന് ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രബന്ധങ്ങളെ ആധാരപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളവയാണ്. ഇങ്ങനെയുള്ള പ്രബന്ധങ്ങൾ ഇപ്പോൾ വളരെ ദുർല്ലഭങ്ങളാകയാൽ ഈ അഭിപ്രായത്തിന് വേണ്ട പകപതയില്ലെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കിരാതംപ്രബന്ധത്തിൽ പാർവ്വതി കാട്ടാളസ്ത്രീ ആയപ്പോൾ,

"ഉരോജയോഃകുഞ്ജരകുംഭതുല്യയോ
സ്തുഗേന ഗുഞ്ജാഫലദാമബിഭ്രതീ."

എന്നു വർണ്ണിച്ചുകാണുന്നു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ,

"കന്നിൻമകളുമതിന്നനുകൂലം
കുന്നിക്കുരുകുലമാലയണിഞ്ഞു"

എന്നു കിരാതം തുള്ളലിലും കാണുന്നുണ്ട്. ഇതുകൂടാതെ ഭൃംഗിരടി, ഭൃംഗി, മുതൽപേരുടെ യാത്ര, നായാട്ടു ഇത്യാദി കാൎയ്യങ്ങളിലും പ്രബന്ധവും തുള്ളലും തമ്മിൽ വളരെ സാദൃശ്യം ഉണ്ട്. തുള്ളക്കഥകളിൽ ഉപകഥകളായി അനേകം കാണ്മാനുണ്ട്. ഘോഷയാത്രയിൽ എലിയും പൂച്ചയും തമ്മിൽ ഇഷ്ടമായതും കേളച്ചാരും കുറുക്കനും, ആനയും തമ്മിൽ ഉള്ള കഥയും ധ്രുവചരിതത്തിലെ വസുലക്ഷ്മിയുടെ കഥയും പ്രദോഷമാഹാത്മ്യത്തിലെ ശിവശൎമ്മാവിന്റെ കഥയും സത്യാസ്വയംവരത്തിലെ ചിരികണ്ടച്ചാരുടെ കഥയും കുംഭകൎണ്ണവധത്തിൽ മുല്ലക്കൽ വീട്ടിലെ മൂത്തകുറുപ്പിന്റെ കളത്രത്തിന്റെ കഥയുംമററും ഇതിന്ന് ഉദാഹരണങ്ങളാകുന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉപകഥകൾ മിക്കവാറും നമ്പ്യാൎക്ക് അന്യകവികളിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളവയാണ്. അന്യദിക്കുകളിൽനിന്നും താൻ ഇപ്രകാരം കഥകളെ സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ ഔചിത്യബുദ്ധികൊണ്ട് അവയ്ക്കു വേണ്ടതായ ഭേദഗതികൾ വരുത്തുന്നതിൽ നമ്പ്യാർ വളരെ ശ്രദ്ധിക്കാറുണ്ട്. കാട്ടാളന്റെ വലയിൽ പെട്ടതായ മാൎജ്ജാരത്തെ കാട്ടാളൻ വരുന്നതിനു സ്വല്പം മുമ്പു ഒരു എലി ചെന്നു രക്ഷിച്ചതായും പിന്നൊരിക്കൽ എലിയെ പൂച്ച സ്നേഹഭാവത്തോടുകൂടി ചെന്നു വിളിച്ചപ്പോൾ ഒരു കാൎയ്യവശാൽ നാം ഇഷ്ടമായിരുന്നു എങ്കിലും ആ കാൎയ്യം അവസാനിച്ചതോടുകൂടി പണ്ടത്തേപ്പോലെ നാം ശത്രുക്കളായി തീൎന്നിരിക്കുന്നു എന്നു എലി പറഞ്ഞതായും ഘോഷയാത്രയിൽ പറഞ്ഞിരിക്കുന്ന കഥ കഥാസരിത്സാഗരത്തിൽ യോഗേശ്വരനോടു യൗഗന്ധരായണൻ പറയുന്നതാകുന്നു. എന്നാൽ ഔചിത്യവിശേഷം കൊണ്ട് അതുപോലെ തന്നേ നമ്പ്യാർ ആ കഥയെ സ്വീകരിക്കുന്നില്ല. ഒരു മൂങ്ങായും

ഒരു കീരിയും, ഒരു എലിയും, ഒരു പൂച്ചയുംകൂടി കാട്ടിൽ ഒരു മരത്തിൻെറ പല ഭാഗങ്ങളിലായി വസിച്ചിരുന്നു എന്നും മററു മൂന്നു ജന്തുക്കളുടെയും ഭക്ഷണസാധനമായ എ, ലി ആ ജന്തുക്കൾ മൂന്നും ഇല്ലാതിരുന്ന സമയത്തു വെളിയിലിറങ്ങി സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കവേ കാട്ടാളന്മാരുടെ വലയിൽപെട്ട പൂച്ച രക്ഷിക്കുന്നതിനായി എലിയോടു യാചിച്ചു എന്നും എന്തുചെയ്യേണ്ടു എന്നു എലി വിചാരിച്ചു നിൽക്കുമ്പോൾ മൂങ്ങായും കീരിയും വരുന്നതു കണ്ടു് എലി ഓടി ഓടി പൂച്ചയുടെ അടുക്കൽ പോയി വല കണ്ടിക്കാനായി പതുക്കെ ആരംഭിച്ചു്, നേരം വെളുത്തു്, വേടൻ വരുന്നതുകണ്ടു് വല മുറിച്ചുതീർത്തു എന്നും വേടനെക്കണ്ടു പൂച്ച ഓടിപ്പോയി എന്നും എലി ഇപ്രകാരം മററു മൂന്നു ജന്തുക്കളിൽനിന്നും രക്ഷപെട്ടതിൻെറ ശേഷം ഒരിക്കൽ ആഹാരം കിട്ടാതെ വലഞ്ഞു പൂച്ചത്തടിയൽ എലിയെ കളിപ്പിക്കാനായി "കൂട്ടുകാരാ! കൂട്ടുകാരാ!" എന്നു വിളിച്ചു എന്നും ഈ കൌശലം ഗ്രഹിച്ചു എലി കാൎയ്യവശാൽ തനിക്കു പൂച്ചയുമായുണ്ടായിരുന്ന സ്നേഹം കാൎയ്യമവസാനിച്ചതോടുകൂടി അവസാനിച്ചുപോയി എന്നു പറഞ്ഞുവെന്നും ആകുന്നു കഥാസരിത്സാഗരത്തിലെ കഥ. ഇതിൽ മൂങ്ങായുടേയും കീരിയുടേയും കാൎയ്യം നമ്പ്യാർ ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞു. ധ്രുവചരിതത്തിലെ ധനദത്തവസുലക്ഷ്മിമാരുടെ കഥയും കഥാസരിത്സാഗരത്തിൽ നിന്നും എടുത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ധനദത്തൻെറ സ്ഥാനത്തിൽ സമുദ്രദത്തനെന്നും വസുലക്ഷ്മിയുടെ സ്ഥാനത്തിൽ വസുദത്തയെന്നും പേരുകൾ കാണുന്നു. വസുദത്തയുടെ ജാരഭൎത്താവിനു് കഥാസരിത്സാഗരക്കാരൻ ഒരു പേരും ഇട്ടിട്ടില്ലാ. എങ്കിലും നമ്പ്യാർ അവനു കണ്ടച്ചനായരെന്നു പേരിട്ടു കഥക്കു ഒരു വാസ്തവസംഭാവം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഇതിനും പുറമേ രാജാവു് ധനദത്തനെ വിളിച്ചുപറയുന്നതായും മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ യാതൊന്നും കാണ്മാനില്ല. കേളച്ചാരും

കുറുക്കന്റെം ആനയും ഉൾപ്പെടുന്നതായി ഘോഷയാത്രയിൽ ഉള്ള കഥ പഞ്ചതന്ത്രം രണ്ടാംതന്ത്രത്തിൽ "ബ്രാഹ്മണ സ്ത്രീ എള്ളു കൊടുത്തു എള്ളു വാങ്ങിച്ചതു" എന്ന ഭാഗത്തിൽ പറയപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ഒരു കഥയേ സ്വല്പ ഭേദപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇപ്രകാരം ശേഷമുള്ള ഉപകഥകൾക്കും പ്രായേണ മൂലം അന്യ കവിതകളാണെന്നു തെളിയിക്കാവുന്നതാണ്. സ്വകവിതയിൽ അവിടവിടെയായി അനേകം സംസ്കൃതശ്ലോകങ്ങളും നമ്പ്യാർ തർജ്ജിമ ചെയ്തുചേർത്തിട്ടുണ്ട്.

"കണ്ണാരുണ്ണുമന്തരേണരണിതം ഗാഢസ്വ കാകസ്വയം"

എന്നു തുടങ്ങുന്നശ്ലോകം കിരാതത്തിലും,

"കഃകാലഃകാനിമിത്രാണികോദേശഃകൗവ്യയാഗമൗ
കശ്ചാഹംകാചമേശക്തിരിതിചിന്ത്യം മുഹുർമ്മുഹുഃ"

എന്ന ശ്ലോകം സത്യാസ്വയംബരത്തിലും തർജ്ജിമ ചെയ്തുകാണുന്നു. താഴെ വരുന്ന ഭാഗങ്ങൾ നമ്പ്യാരുടെ വിശാലമായ ഗ്രന്ഥപരിചയത്തേയും ഹൃദയംഗമമായ ഭാഷാന്തരീകരണരീതിയേയും വിശദമാക്കുവാൻ നല്ല ദൃഷ്ടാന്തങ്ങളായിരിക്കും,

"ഗംഗാജലൈർഭുവിഭഗീരഥയത്നലബ്ധൈഃ।
കിംതല്പ്പൂർണ്ണംനവിദധാതിജനഃപിതൄണാം"

(ഭോജചമ്പു)

"മുന്നംഭഗീരഥൻ പാരം പണിപ്പെട്ടു
മന്ദാകിനീജലംകൊണ്ടുവന്നാദരാൽ
മന്നിടംതന്നിൽ പരത്തിമഹാരഥൻ
തന്നുടെ മുമ്പിൽ മരിച്ച പിതൃക്കളെ
ഒന്നൊഴിയാതവൻ തൃപ്തിച്ചുതൃപ്തിച്ചു
ധന്യരെ സ്വർഗ്ഗത്തിലാക്കിഃപാലുംനൃപൻ

അജ്ജലംതന്നിലമററുള്ളമഹാജനം
മജ്ജനംചെയ്യുന്നു തൎപ്പണംചെയ്യുന്നു
(കല്യാണസൌഗന്ധികം)

൫. "നഹിവന്ധ്യാ വിജാനാതി
ഗുർവീം പ്രസവവേദനാം" (കുവലയാനന്ദം)

"ഈററനോവിൻെറ പരമാൎത്ഥമൊക്കെയും
പെററപെണ്ണുങ്ങൾക്കേ തന്നേയറിയാവൂ"
(ഗണപതിപ്രാതൽ)

൬. "ഘൃതകുംഭസമാനാരി
തപ്താംഗാര സമഃ പുമാൻ" (സുഭാഷിതം)

"ഇക്കണ്ടപുരുഷന്മാർ നെയ്ക്കുംഭംപോലെതന്നേ
മയ്ക്കണ്ണിമാരെല്ലാരും തീക്കട്ടതന്നെപ്പോലെ"
(കിരാതം)

൭. "ശ്രിതാസി ചന്ദനഭ്രാന്ത്യാ
ദുൎവ്വിപാകം വിഷദ്രുമം"(ഉത്തരരാമചരിതം)

"ചന്ദനമെന്നോൎത്ത വൃക്ഷം
കാഞ്ഞിരമായ് വന്നതിപ്പോൾ" (ത്രിപുരദഹനം)

൮. "ശരാസനം ശാതമഖം നഗാനാം
അംഭോമുചാമാഭരണം ബഭ്രൗ" (ബാലഭാരതം)

"ചണ്ഡമതാകിനകോദണ്ഡം മമ
മണ്ഡനമാക്കി മേഘങ്ങൾക്ക" (നളചരിതം)

൯. "സ്രജമപി ശിരസ്യന്ധഃ ക്ഷിപ്താം
ധുനോത്യഹി ശങ്കയാ" (ശാകുന്തളം)

"മാലയെന്നു നിനച്ചേററം വിശ്വസിച്ചധനമെല്ലാം
കാളസൎപ്പങ്ങളായ്‌വന്നു കാലക്ഷേപത്തിൻെറമൂലം"
(ത്രിപുരദഹനം)

൭. "ദേഹീതിവചനം ശ്രുത്വാ
ദേഹസ്ഥാ പഞ്ചദേവതാ,
ദേഹാൻ നിർഗ്ഗത്യഗച്ഛന്തി
ശ്രീഹ്രീധീധൃതികീർത്തയഃ"
"ദേഹിയെന്നക്ഷരം ചൊല്ലും ജനത്തിന്റെ
ദേഹത്തിൽനിന്നു മാറും മഹാലക്ഷ്മിവും"

(പഞ്ചതന്ത്രം)

൮. "കാളിന്ദ്ജലജനിതശ്രിയഃശ്രയന്തേ
വൈദഗ്ദ്ധീമിഹ സരിതഃ സുരാപഗായാഃ

(മാഘം)

കാളിന്ദിയും ഗംഗയുമേകഭാഗേ
മേളിച്ചകാന്തിപ്രസരം കലൎന്നു" (മണിപ്രവാളം)

൯. "ചാതകസ്ത്രിചതുരഃ പയഃ കണാൻ
യാചതേ ജലധരം പിപാസയാ
സോപി പൂരയതി വിശ്വമംഭസാ
ഹന്തഹന്ത! മഹതാമുദാരതാ" (സുഭാഷിതം)

"ഇക്ഷിതിമണ്ഡലേമേവുന്നൊരുവേഴാമ്പലെന്നുള്ള
പക്ഷികൾക്കുവഴിപോലെ മാരികോരിച്ചൊരിഞ്ഞാശ്ശു
കുക്ഷിപൂൎത്തിവരുത്തീടുന്നില്ലയൊ വാരിവാഹങ്ങൾ
രക്ഷചെയ്യും ജനത്തിന്റെലക്ഷണമങ്ങനെയുള്ളൂ"

(സഭാപ്രവേശം)

൰. അധുനീത ഖഗസ്സമനേകധാതന്മുൽഫുല്ലതന്തുരു
[ഹീകൃതാം
കരയന്ത്രണദന്തുരാന്തരേ വ്യലിഖച്ചഞ്ചുപുടേനപ
(ക്ഷകീം
അയമേകതമേനപക്ഷതേരധിമദ്ധ്യോർദ്ധ്വഗജംഘ
(മംഘ്രിണാ
സ്ഖലനക്ഷണഏവ ശിശ്രിയഃ യദ്രുതകണ്ഡൂയിതമൌ
(ലിരാലയം.

സഗരുഡപന്നഗഗ്ഗ്ളർഗ്രഹാൻ കട്ടകീടാൻ ദശതഃ സ
തഃ കപചിൽ
നാൻദേതനകണ്ഡുപണ്ഡിതഃ[illegible]ട്ടചഞ്ചുപുടകോടി
കുട്ടനൈഃ (നൈഷധം)

'മന്നവനിങ്ങനെയുരചെയ്തപ്പോൾ
അന്നാധരണിയിൽനിന്നെഴുന്നേററു
ഒന്നുകുടഞ്ഞുശരീരമശേഷം
തന്നുടെചിറകുംവീശിയിരുന്നു.
ചിറകിനകത്തുകടിച്ചുകടക്കം
ചെറുപേൻകൊത്തുകകളിച്ചുകൾ പുഴവും
തിറവിയകൊക്കുകൾകൊണ്ടു കടിച്ചു
കൊററുകൊററെയങ്ങുകൊറിച്ചുതുടങ്ങി
ഒരുകാൽകൊണ്ടു ശിരസ്സിൽപരിചൊട്ടു
ചെറുകിത്തത്തിന്നടന്നുതുടങ്ങി" (നളചരിതം)

ഫഫ അലാഭേവീരയുദ്ധസ്യ നഖപാടന സംഭൃതം
സാപത്ന്യകകലീം സ്ത്രീണാം പശ്യാമിചശൃണോമിച
ലാവകതിത്തിരികുക്കുടമേഷമഹിഷൈശ്ചയാര
(ണക്രീഡാ
ദ്രുഹിണാച്യുതകലിയോനേസ്താഃപ്രീതൈ്യനാരദസ്യമുനേഃ
വീരാണാം ശസ്ത്രസംഘട്ടേകരിണാംദന്തഘട്ടനേ
വ്യാഘ്രാണാന്നഖനിർഭേദേനാരദഃ പരിതുഷ്യതി"
(ബാലരാമായണംനാടകം)

'ആനകൾതങ്ങളിൽ പാഞ്ഞുതട്ടുന്നതങ്ങനെ
കാനനം കത്തിത്തകർത്തുതിമിർത്തുകൊ-
ണ്ടാനനംകുത്തിപ്പിളർക്കുന്നതുകൊണ്ടി-
ങ്ങാനന്ദമല്ലാതെനിക്കൊന്നുമില്ലെടോ!
ക്രൂററനും ക്രൂററനും തമ്മിൽപിണങ്ങുന്ന-
തേററം മഹോത്സവംതന്നേനമുക്കെടോ
കുക്കുടംതമ്മിൽകയർക്കുന്നതുമിന്നു

മിക്കതും കണ്ടാലുപേക്ഷിക്കസങ്കടം
അച്ഛിമാർതങ്ങളിൽ കൊഞ്ചനംകാട്ടുന്ന-
തച്ഛനാണെത്രയും കണ്ടാൽമനോഹരം
പുൽചൂലുകൊണ്ടു തലക്കിട്ടടിക്കയും
കൊച്ചിനെക്കൊണ്ടു തടുക്കയുംവിസ്മയം
ഇന്നതെന്നില്ലാകലഹങ്ങൾ കാണുവാൻ
പിന്നെയുംപിന്നെയുമുണ്ടെനിക്കാഗ്രഹം"

(സുന്ദോപാഖ്യാനം)

ആഖൊകൃത്രിമസടാജടിലാംസഭിത്തി-
രാരോപിതോമൃഗപതേഃ പദവീംയദിശ്വാ
മത്തേഭകുംഭതടപാടനലംപടസ്യ
നാദംകരിഷ്യതികഥം ഹരിണാധിപസ്യ (ഭർതൃഹരി)

പട്ടിണിപെട്ടങ്ങുമിങ്ങും നടക്കുന്ന പട്ടിക്കുതാടിയും മീ
ശയും ദംഷ്ട്രയും
കെട്ടിച്ചമയിച്ചു കേസരിമേവുന്ന കാട്ടിൽഗിരി
മുകളേററിയിരുത്തിയാൽ
ചേട്ടക്കുകണ്ഠത്തിൽനിന്നു കണ്ഠീരവശ്രേഷ്ഠന്റെഘോ
രനാദം വരുത്താവതോ
വേഷത്തിനൊത്തൊരുശബ്ദം പുറപ്പെടാ ബബ്ബൌവ്വായി
ന്നതന്നൊരുശബ്ദം പുറപ്പെട്ടം" ഇത്യാദി

(പൌണ്ഡ്രകവധം)

ഈ പ്രകാരം വളരെ ഉദാഹരണങ്ങൾ ഇനിയും ഉണ്ടു്. കൃഷ്ണചരിതത്തിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ ഭാഗവതത്തിൽ നിന്നും നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടിൽ വളരെ ഭാഗങ്ങൾ നൈഷധം, രഘുവംശം (സ്വയംവരഘട്ടം) ഇവയിൽനിന്നും പ്രതിഫലിതങ്ങളാകുന്നു. മുകളിൽ കൊടുത്തിരിക്കുന്ന ഭാഗങ്ങളിൽ ചിലതു മൂലകവിയുടെ ആശയത്തിന്റെ ഛായമാത്രവും, ചിലതു നിഷ്കർഷമായ തർജ്ജിമയും ചിലതു തർജ്ജമയ്ക്കു പുറമേ ചുററുമുള്ള സംഗതികളുടെ ഛായകൊണ്ടു പരി

ഷ്കൃതവും ആയിരിക്കുന്നതു വായനക്കാർ ധരിച്ചിരിക്കുമ ല്ലോ. ഒരു കവിക്കു വേണ്ടുന്ന സർവ്വതോമുഖമായ സാമാന്യ ജ്ഞാനം നമ്പ്യാൎക്കു സമൃദ്ധമായുണ്ടായിരുന്നു. ജ്യൗതിഷം, മന്ത്രവാദം, തന്ത്രം, വൈദ്യം, വ്യാകരണം, വേദാന്തം, സം ഗീതം, ശില്പിശാസ്ത്രം നാട്ടുനടപ്പുകൾ മുതലായ കാൎയ്യങ്ങ ളിൽ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന സാമാന്യജ്ഞാനം സ്വ കൃതികളിൽ പ്രതിബിംബിച്ചുകാണ്മാനുണ്ട്. പ്രശ്നരീതി പ്രദോഷമാഹാത്മ്യത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചുകാണുന്നു. യക്ഷി പീഡ, മനുഷ്യം തുള്ളൽ മുതലായ മന്ത്രവാദകാൎയ്യങ്ങളും ശ ക്തിപൂജ മുതലായ തന്ത്രകാൎയ്യങ്ങളും "ഏലനചന്ദനമുസ്തോൺ ശീരസാധിതം" ഇത്യാദി യോഗശ്ലോക ങ്ങളും അസനവില്വാദി, ഭൃംഗാമലകാദിപ്രഭൃതി എണ്ണകളും പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനത്തിൽ പരാമർശിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. "പ്രക്രിയാകൌമുദി, സിദ്ധാന്തകൌമുദി, പ്രക്രിയാമഞ്ജരി, കാശികാവൃത്തി, പ്രക്രിയാസാരം, പ്രക്രിയാസർവ്വസ്വം, മ നോരമ, പദ്യമഞ്ജരി, ശബ്ദകൌസ്തുഭം ധാതുവൃത്തി, ദുർഘ ടവൃത്തി, വൃത്തിരത്നം, ധാതുപാഠം, വാക്യപദീയംമുതലായ വ്യാകരണഗ്രന്ഥങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു പരിചിതമായിരു ന്നെന്നു് ധ്രുവചരിതാരംഭത്തിൽനിന്നുതെളിയുന്നു. "ഊട്ടും ണ്ടെന്നാൽ യങ്ങ്ളുക്കില്ല" എന്നൊക്കെ വ്യാകരണം കൊ ണ്ടു് നേരംപോക്കുപറയാൻകൂടി നമ്പ്യാൎക്കു വൈഷമ്യമു ണ്ടായിരുന്നില്ല.

"ജസ്സുഹിസ്സുഭിസ്സുകിസ്സുയങ്ങളുക്കതുണപ്പെന്നും
ജേപ്പുജിപ്പുതിപ്പുശിപ്പുഞമഞെതന്നും ചമഞെതന്നും
ഹവ്യബദ്ധ്വാചികിച്ചുകിരാതാന്ദാംവ്യാകരണഘോഷമോം"

എന്നിപ്രകാരം വ്യാകരണസങ്കേതങ്ങളെ ദക്ഷയാഗം പറയൻതുള്ളലിൽ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

മാലതീമാധവം, ശാകുന്തളം, വേണീസംഹാരം, മുദ്രാ രാക്ഷസം, മാഘം, നൈഷധം, ഭട്ടികാവ്യം, കിരാതാർജ്ജു

നിയം, വിഷ്ണുപുരാണം, കൂർമ്മപുരാണം, ഭോജചമ്പു മുതലായ പ്രസിദ്ധ കൃതികൾക്കു പുറമേ മല്ലികാമാരുതം, കർപ്പൂരമഞ്ജരി, പ്രിയദർശികാ, യുധിഷ്ഠിരവിജയം മുതലായ അപ്രസിദ്ധകൃതികൾ കൂടി അദ്ദേഹം വായിച്ചിരുന്നതായി ധ്രുവചരിതത്തിൽനിന്നും ദക്ഷയാഗത്തിൽനിന്നും മററും അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരേപ്പോലെ പഴഞ്ചൊല്ലുകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന വേറെ ഒരു മലയാളകവിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. സംസ്കൃതത്തിലും മലയാളത്തിലും ദൃഢമായ പാണ്ഡിത്യത്തിനു പുറമേ പ്രാകൃതവും നാടോടിത്തമിഴും നമ്പ്യാൎക്കു സാമാന്യം പരിചിതമായിരുന്നു. സഭാപ്രവേശത്തിലും ത്രിപുരദഹനത്തിലും പ്രാകൃതഭാഷയിൽ കവിത ചെയ്തുകാണുന്നു. ഈ ഒടുവിൽ പറഞ്ഞ കൃതിയിൽ തമിഴുഭാഷയ്ക്കും ഒരു ഭാഗം കാണുന്നുണ്ടു്.

---

൪ ാം അദ്ധ്യായം.

മലയാളകവികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ നമ്പിയാൎക്കുള്ള ഒരു മുഖ്യബഹുമാനഹേതുപൂൎവ്വകവിസങ്കേതങ്ങളേയും മാമൂലുകളേയും വിട്ടു സ്വമേധയിൽ ചുററുമുള്ള അവസ്ഥകൾ നിഴലിച്ചുണ്ടായിട്ടുള്ള പ്രതിബിംബങ്ങളേ സ്വാതന്ത്ര്യമായും നിരംകുശമായും പ്രതിപാദിക്കുന്ന ധീരമായ ഒരു രീതി അദ്ദേഹം ഏൎപ്പെടുത്തി എന്നുള്ളതാകുന്നു. ഗുരുഭക്തനായ എഴുത്തച്ഛനു പൂൎവ്വാചാരങ്ങൾ വിട്ടുനടക്കുക പരമദൈവമനസ്യമത്രെ. കൃഷ്ണഗാഥാകൎത്താവു് സ്വാതന്ത്ര്യം വളരെയുള്ളവനാണെങ്കിലും പൂൎവ്വമാതൃകകളേ കേവലം ധിക്കരിച്ചു് നടക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല; ചമ്പൂകൎത്താക്കൾക്കു അതിലും സ്വാതന്ത്ര്യം കൂടുമെന്നു പറയാം. നമ്പ്യാൎക്കു ചെറുപ്പത്തിൽ തുടങ്ങിയിരുന്നേ തന്റെ അനുഭവത്തിലും ബുദ്ധിയിലും തോന്നു

ന്നതുപോലെ കവിതചെയ്യണം എന്നുള്ളമോഹം പ്രത്യക്ഷമായി കാണുന്നുണ്ട്. ഈ മോഹം കവിക്കു വാർദ്ധക്യമായപ്പോഴേക്കും വളരെ പടന്നു സ്ഥിരീഭവിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. പ്രഭാതവർണ്ണനയ്ക്കു പങ്കജങ്ങളുടെ വികാസവും ചക്രവാകപ്പക്ഷികളുടെ സന്തോഷവും, സൂര്യകാന്തക്കല്ലുകളുടെ ജ്വലനവും, അതുപോലെതന്നേ സന്ധ്യാവർണ്ണനയ്ക്കു് ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലിന്റെ അലിവും, കോകങ്ങളുടെ വിയോഗവും സംസ്കൃതകവികളിൽ ചിലക്കു ഒഴിച്ചുകൂടാത്ത ഉരുപ്പടികളാകുന്നു. ചക്രവാകങ്ങളും ചന്ദ്രകാന്തക്കല്ലും മററും എവിടെ കിട്ടുമോ? നമ്പ്യാരും ഈ വക ചിലപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കാറുണ്ടെങ്കിലും അവയ്ക്കു് അത്യന്തം തുച്ഛമായ സ്ഥാനമേ അദ്ദേഹം അനുവദിക്കുന്നുള്ളു. നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ ഒന്നായ ശീലാവതിയിൽ പ്രഭാതവർണ്ണന ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഇപ്രകാരമാകുന്നു

"നാലാംദിവസമുദിച്ചുദിശി വെയിലുംപരക്കെപ്പരന്നു
വിപ്രന്മാരുക്കുതുടങ്ങിഇരുളെപ്പേരുംനീങ്ങിയടങ്ങി
താമരപ്പൂക്കൾവിരിഞ്ഞുളവിതാമസിയാതെവിളങ്ങി
ഹോമങ്ങൾനിളെത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ ധൂമങ്ങൾപൊങ്ങി-
തുടങ്ങി
എല്ലാരും വാതിൽതുറന്നു ഗൃഹമെല്ലാം അടിച്ചുതളിച്ചു.
ദേവാലയങ്ങളിൽപൂജാബലിശീബേലിഘോഷംതുടങ്ങി.
സ്ത്രീകളടുക്കളതന്നിൽചെന്നുപാകാദികൎമ്മം തുടങ്ങി
ചോരന്മാരോടിയൊളിച്ചുനൽകുമാരന്മാർചാടിക്കളിച്ചു"

ഒരു കേരളീയഗ്രാമത്തിലേ സൂൎയ്യോദയം ഇതുപോലെ വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു കവിയും ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഈ വിധം സ്വാനുഭവവിഷയങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിക്കുവാനുള്ള ശീലം കവിയുടെ വാർദ്ധക്യകാലത്തേ കൃതികളിൽ ഒന്നായ കൃഷ്ണലീലയിലേ പ്രസിദ്ധമായ സന്ധ്യാവർണ്ണനം നോക്കിയാൽ എത്രമാത്രം പ്രബലപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടായിരുന്നെന്നു കാണാവുന്നതാണു്.

"കനലിൽചുട്ടെടുത്തൊരുകനകച്ചങ്ങലപോലെ
ദിനകരന്റെബിംബംതുടുതുടെനിറംതേടി
ചരമമാംപർവ്വതത്തിൻമുകളിലങ്ങെഴുന്നള്ളി
പരിചോടസ്തമിപ്പാനടുത്തുകാണായിവന്നു.
വിരിഞ്ഞതാമരപ്പൂക്കൾവിരഞ്ഞങ്ങനെക്കൂമ്പുന്നു.
പിരിഞ്ഞുചക്രവാകങ്ങൾകരഞ്ഞങ്ങനെനടക്കുന്നു"

ഇങ്ങനെ പൂർവ്വരീത്യാ ചിലതു് ഉപന്യസിച്ചിട്ടു പിന്നെ പറയുന്നതൊക്കെയും തിരുവനന്തപുരം മുതലായ പട്ടണങ്ങളിൽ അക്കാലത്തു് ഒരു സന്ധ്യാസമയത്തു നടന്നിരിക്കാൻ ഇടയുള്ള സംഗതികൾ അല്പം അതിശയോക്തിയിൽ "കടുകു വറുത്തിട്ടുള്ളതു്" മാത്രമാകുന്നു. വീടുകൾ തോറും വിളക്കു വച്ചിരിക്കുന്നു, യുവതിമാർ മുല്ല മുതലായ പൂക്കൾ അറുക്കുന്നു. "കാമിനിമാർ പടിക്കൽചെന്നാവലാതി കിടക്കുന്നു" നാഗർവിടന്മാരേയും വേശ്യമാരെത്തേടി നിർലജ്ജമായി "ചൂട്ടെരിച്ചുപിടിച്ചു" കൊണ്ടുനടക്കുന്ന പച്ചപ്പരദേശിമാരേയും മററും അവരുടെ ഗൂഢവ്യാപാരത്തിരശ്ശീല നീക്കി ജനസമക്ഷം കൊണ്ടുവന്നു നിർദ്ദയമായി വർണ്ണനാവ്യാജേന കവി മർദ്ദിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ അലങ്കാരങ്ങളും ചുററുമുള്ള സംഗതികളെ സ്ഥാപിച്ചാകുന്നു. ശ്ലേഷാഗർഭങ്ങളായ ഉപമകൾകൊണ്ടു് ചില സംസ്കൃതകവികൾ എന്തിനെയും വേറെ എന്തിനോടും സദൃശ്യപ്പെടുത്താറുണ്ടു്. കത്തുന്ന വിളക്കു ഒരു മഹാരാജ്യതുല്യമാണെന്നു് ഞാൻ ശ്ലേഷംകൊണ്ടു തെളിയിക്കാം. ഒരു മഹാരാജ്യവും വിളക്കും ചക്രവർത്തിപ്രഭാസിതമാണല്ലൊ. പക്ഷേ വിളക്കു വട്ടത്തിൽ ഇരിക്കുന്ന തിരികൊണ്ടു ശോഭിച്ചതാണെന്നും രാജ്യം ചക്രവർത്തിയെക്കൊണ്ടു ശോഭിച്ചതാണെന്നും ആണു് എന്റെ വിവക്ഷ. ഇപ്രകാരം വാക്കുകൊണ്ടുള്ള ചെപ്പടിവിദ്യകൾ നമ്പ്യാർക്കു വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. കാർത്തവീര്യാർജ്ജുനൻ കൈകൾകൊണ്ടു നർമ്മദാനദിയിൽ ചിറകെട്ടിയിരു

66825

ന്നതു മാററിക്കളഞ്ഞപ്പോൾ വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയ രാവണൻ ഇരുപതുതണ്ടു വച്ചുമറുക്കിയ വഞ്ചിപോലെ പോയി എന്നും, കാളിയൻ ശ്രീകൃഷ്ണനേ പാഞ്ഞടുത്തപ്പോൾ

"ഉച്ചന്ധമാംഫണമണ്ഡലമാകവേ
ഉച്ചത്തിലങ്ങുയത്തിപ്പിടിച്ചങ്ങനെ
മെച്ചത്തിലോടുന്ന വഞ്ചികണക്കിനേ !
കൊച്ചുഗോവിന്ദനെ പാഞ്ഞടുത്തിടിനാൻ"

എന്നുമാണു കവി ഉപമ ചെയ്യുന്നതു്.

ബലവീൎയ്യപരാക്രമമില്ലാത്ത കൈകൾ "പേരാൽതന്നുടെ വേരുകണക്കെ" കാരാഗൃഹത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ട രാവണൻ "വലയിൽപെട്ട കുരങ്ങുകണക്കെ" ഐരാവതപൂജയിൽ അൎജ്ജുനൻ യുദ്ധത്തിനു വരുമ്പോൾ ഞങ്ങൾ യുദ്ധം ചെയ്യാമെന്ന ഭാവത്തിൽ "ആകാശമെന്നുപറഞ്ഞവരെല്ലാം ഊമൻ മൂളീടുന്നതുപോലെ" കുററം പറവാൻ നില്ക്കുന്നവർ "കുററികണക്കേ" നീരസനായ ഒരുവൻ ദമയന്തിയുമായിരിക്കുന്നതു് "നല്ലമിനുത്തകഷണ്ടിക്കാരൻ മുല്ലപ്പൂമലർ ചൂടിയപോലെ" യുദ്ധത്തിൽ തോററവർ "ചാട്ടംപിഴച്ച കപിക്കൂട്ടംകണക്കെ" പുരോചനനെ ഭീമൻ ചവുട്ടിയപ്പോൾ "പഞ്ഞികണക്കേ മുഞ്ഞിയരഞ്ഞു", യുദ്ധത്തിനായി പടയിൽവന്നു ചാടിയവർ "കാററുകൾതട്ടിക്കരപററീടുമൊരാററിലേ വെള്ളത്തിരകൾ കണക്കേ നീററിൽനടക്കും മുതലകൾപോലെ ചീററിയടുക്കുക" ത്രിപുരന്മാർ വെയിലുതട്ടി ശരീരങ്ങൾ "കോലുപോലെ ചമഞ്ഞാശു തോലുചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞിട്ടും, ശീലമേതും പകൎന്നില്ല" "വണ്ണൻവാഴകണക്കതടിച്ചൊരു പൊണ്ണത്തടിയനതാകിയ ഭീമൻ" "കറിക്കുചക്കകൊണ്ടിക്കുംകണക്കെ കായമെപ്പേരും നുറുക്കി" എന്നും മററും പരിചിതവസ്തുക്കളെമായുള്ള ഉപമകളും

"നീററിൽനടക്കുംനക്രം ചീററിയടുക്കുന്നേരം
ആററിലേക്കഴുനായ്ക്കൾ മാററുവാൻമതിയാമോ"

"ഇരുമ്പുകട്ടിയെത്തട്ടിമറിക്കാമെന്നുഭാവിച്ചാൽ
ഉറുമ്പിൻക്കൂട്ടത്തിനൊണ്ടോ തരിമ്പുംസാദ്ധ്യമാകുന്നു"
(കുംഭകണ്ണവധം)

"തീയോട്ടുപിണങ്ങാനൊരു പാററയ്ക്കഭിലാഷം"
(ഫർ വൃത്തം)

"രവിയോടൊക്കുമോ മിന്നാമിനുങ്ങെന്നുള്ള ജന്തുക്കൾ
(സഭാപ്രവേശം)

ഇങ്ങനെയുള്ള അപ്രസ്തുതപ്രശംസകളും ആണ് നമ്പ്യാരുടെ കവിതാവനിതയുടെ അലങ്കാരങ്ങൾ. നമ്പ്യാരുടെ വേറെ ഒരു വിശേഷം വണ്ണനയുടെ ഊർജ്ജിതത്വവും തന്മയത്വവുംകൊണ്ടു വണ്ണ്യവിഷയങ്ങളെ സാക്ഷാൽകരിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയാകുന്നു. "ങ്യാവോങ്യാവോകരവൂതും ചെയ്ത" പൂച്ചകൾ "കകകകകകംസൻ" "കികികികിക്രുഷ്ണൻ" "പുപുപുപു പൂതന" എന്നു തുടങ്ങുന്ന വിക്കന്മാർ "ഘണഘണഘോഷമായ മണികൾ" "സരിഗമപധനിസ" എന്നു തുടങ്ങുന്ന പാട്ടുകാർ ഒരു "ചൊവ്വാദോഷം കാണ്മാനുണ്ട്" എന്നുംമററും പറയുന്ന കണിയാന്മാർ "ഏലനഖചന്ദനശുണ്ഠീവ്യംബു പപ്പടോശീരസാധിതം" ഇത്യാദിപറിച്ചു് സഞ്ചരിക്കുന്ന വൈദ്യന്മാർ, 'ഭിണ്ണെന്നു' കൊള്ളുന്ന ശരങ്ങൾ, ഇപ്രകാരം തന്മയങ്ങളായ പാത്രങ്ങളേയും പദാർത്ഥങ്ങളേയുംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പെരുമാററം. ഒരു വസ്തുവിൻെറ പ്രതീതിയുണ്ടാക്കുവാൻ അതിനെ കവി കേവലം പകത്തുകയല്ലെന്നും ആ വസ്തു ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതിന് അവശ്യം വേണ്ട ഘടകാംശങ്ങളേ കണ്ടുപിടിച്ചു പ്രതിപാദിക്കയാണെന്നും നാം പ്രത്യേകം ഓത്തിരിക്കണം. യാതൊരു ഭാഗങ്ങളെ വണ്ണിച്ചാൽ ഒരു വസ്തുവിൻെറ ബോധമുണ്ടാകുമോ അവയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ, ചില കാൎയ്യങ്ങളിൽ നമ്പ്യാക്ക് പ്രത്യേക വാസനയുണ്ട്.

"മെലിഞ്ഞ കൈകളെക്കൊണ്ടു ചൊറിഞ്ഞുരോമമെ

പ്പേരും കൊഴിഞ്ഞുമേനിയുംചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞു കണ്ണിൻകാഴ്ചകുറഞ്ഞുപിളയും വന്നുനിറഞ്ഞു" കിടന്നിരുന്ന കല്യാണസൗഗന്ധികത്തിലെ മൂത്തകുരങ്ങിൻെറ വർണ്ണന പ്രസിദ്ധമാണല്ലൊ. ഇപ്രകാരംതന്നെ ബാല്യൽഭവത്തിൽ ബാലവാനരന്മാരേ വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ അവ അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടും ചാടുന്നതും, വാലുയർത്തി നടക്കുന്നതും, കാഞ്ഞിരക്കാ ചപ്പിക്കൊണ്ടു നടക്കുന്നതും സ്ത്രീകളേ പല്ലിളിച്ചുകാണിക്കുന്നതും മററുമാണു് നമ്പ്യാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽ പെടുന്നതു്. പിന്നെയും മൂക്കിൽ ഈയം ഉരുക്കിഒഴിച്ചു് കുംഭകർണ്ണൻ ഉണരുന്നതിനെ കവി വർണ്ണിക്കുന്നു.

"കണ്ണുതുറന്നുകിഞ്ചന ചഞ്ചലം, രണ്ടുപാണികളും കടഞ്ഞതഥകോട്ടുവാപുനരിട്ടുടൻ രണ്ടു കയ്യുമിളക്കിയൊന്നുവലിച്ചു മുഞ്ഞിചുളിച്ചുടൻ" ഇത്യാദി. ദേവേന്ദ്രൻെറ ദുഷ്പ്രഭുത്വമൂർച്ഛയേ കാണിപ്പാൻ ഇന്ദ്രൻ അപ്സരസ്സുകളുടെ നാടകംകാണ്മാൻ പോയിരുന്നപ്പോഴും വെററിലക്കാരനും ചണ്ടതൈയ യജമാനന്മാക്ക അവശ്യം വേണ്ടിയിരുന്ന കാല്യതെക്കുകാറനും വേണമെന്നു് സിദ്ധാന്തിച്ചതായി കവി വർണ്ണിക്കുന്നു. പിന്നെയും നാടൻപട്ടിയുടെ സ്വഭാവം കവി വർണ്ണിക്കുന്നതു കാൺക.

പുള്ളിച്ചേവകനെന്നൊരു പട്ടിമമ വീട്ടിൽ
തുള്ളിക്കഞ്ഞികാണാതെ കൺമിഴിക്കില്ലവൻവമ്പൻ
ഉള്ളിൽകഞ്ഞിചെന്നൊന്നാലുടനേതെല്ലറങ്ങേണം
കള്ളപ്പാഴനേക്കൊണ്ടുകാരിയംമററൊന്നുമില്ല,
വെള്ളപ്പട്ടിയേ പിന്നെക്കൊള്ളിക്കാമൊരുദിക്കിൽ
കൊള്ളികൊണ്ടടിമെയ്യിൽ കൊള്ളുമ്പോളെഴുന്നേല്ക്കും
തള്ളിച്ചെന്നവൻ കാട്ടിനുള്ളിൽ കേറുമെന്നല്ല
വള്ളിക്കെട്ടുകൾതോറും തുള്ളിച്ചാടിയോടുന്ന
മുള്ളൻപന്നികളുടെ പള്ളയ്ക്കുകടികൂട്ടും
വീട്ടിലാരാൻ വരുന്നോരേ കടിക്കുംനമ്മുടെതൊമ്മൻ

കാട്ടിലേക്കുവിളിയ്ക്കുമ്പോൾ കാതുകേളാകഴതയ്ക്കു
ചേട്ടനുംമക്കളുംകഞ്ഞി കുടിപ്പാനിങ്ങിരിക്കുമ്പോൾ
ചേട്ടവാല്യം കയററിക്കൊണ്ടരികേചെന്നുനിന്നീട്ടും,
ചേട്ടനോരോകമ്പളത്തെക്കൊട്ടുകുമായത്തുംതിന്ന-
ങ്ങോട്ടുപോയാലന്നുപിന്നെക്കള്ളനേക്കാണുകയില്ല'

(ഹരിശ്ചന്ദ്രചരിതം)

ചിലപ്പോൾ വളരെ സംക്ഷിപ്തമായും ചിലപ്പോൾ പടത്തിയും നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കാറുണ്ട്.

"കേട്ടീലയോനിങ്ങളുത്താനപാദന്റെ
വീട്ടിലെക്കോലാഹലങ്ങളിന്നൊക്കവേ
ജ്യേഷ്ഠത്തിയുമനുജത്തിയുംതങ്ങളിൽ
ചട്ടികലങ്ങളും കൂടെപ്പകുത്തുപോൽ"

എന്ന് ഉത്താനപാദന്റെ ഗൃഹച്ഛിദ്രവർണ്ണനകണ്ട് ഈ ഭാഗം വളരെ വിവരിച്ച് ധ്രുവചരിതം തുള്ളപ്പാട്ടുണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടുചെന്ന വേറെ ഒരു കവിയുടെ കൃതി മഹാരാജാവു തീയിലിട്ടു ചുട്ടുകളഞ്ഞതായി ഒരു കേൾവിയുണ്ട്.

"കണ്ണിണകൊണ്ടു കടുകുവറക്കുന്ന
പെണ്ണിനെക്കണ്ടാലടങ്ങുമോ പൂരുഷൻ"

എന്നു സ്ത്രീകളുടെ വശീകരണശക്തിയെ സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനത്തിൽ വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഗന്ധമാദനം വർണ്ണിക്കുമ്പോൾ എന്തെല്ലാമോ കാട്ടുംപടലും കവി വർണ്ണനയിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിക്കാണുന്നു എന്നതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. ചിത്രമെല്ലാം വരച്ചുകഴിഞ്ഞു ജീവചൈതന്യം വരുത്തുവാൻ മുഖത്തും മററും ചിത്രകാരന്മാർ ചില മിനുക്കുവേലകൾ ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ നമ്പ്യാക്കു ചില പൊടിക്കൈകൾ ഉണ്ട്. വിശന്നുവന്നപ്പോൾ കഞ്ഞി കിട്ടാതെവന്ന നായർ വെറുതേയിരുന്ന കുഞ്ഞുങ്ങളുടെതലയിൽ കാഞ്ഞുകിടന്ന വെള്ളമെല്ലാം ഒഴിക്കയും ചി

രവ എട്ടത്തെരിക്കയും അരകല്ല കിണററിലെറികയും മററും കഴിച്ചു് ഉറഞ്ഞുകൊണ്ട് പുരയുടെ ചുററും മണ്ടിനടന്നപോലും! പ്രദോഷമാഹാത്മ്യത്തിൽ ഗാന്ധവ്വവേളികൊണ്ട സാധാരണ കല്യാണത്തിനുവേണ്ട പന്തൽ സദ്യ, കരക്കാരുടേയും പിടാകക്കാരുടെയും ആരാധനം, ബ്രാഹ്മണക്ക ദക്ഷിണ, മുതലായി, അനേകമെണ്ണങ്ങൾ വേണ്ടിവന്നില്ലെന്ന പറഞ്ഞു. അങ്ങേ അററത്തേ ലാഭമായി പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത്ു് "കണിയാക്ക രണ്ടു ചക്രം കണികാണ്മാൻ കൊടുക്കേണ്ടാ" എന്നുള്ളതാണു്. പിന്നെയും പട വന്നു കയറിയാലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ കാണ്ക.

"കണ്ടഗൃഹത്തിൽ കലവും തവിയും
കണ്ടെന്നാലവർ കേറിയെടുക്കും"

എന്നുതുടങ്ങി ബ്രാഹ്മണരേയും അന്തർജനങ്ങളേയും ഉപദ്രവിക്ക, വീടിന്നു തീവയ്ക്ക, വാർപ്പു, ഉരുളി, ആഭരണങ്ങൾ, അതിന്നിടയിൽ ഒരാളിൻെറ വക ഓട്ടക്കിണ്ടി, മുണ്ടു, കന്നുകാലി, ഇവയുടെ നാശം, ഇത്യാദികളു പുറമേ,

"കണ്ടച്ചാരുടെ മുണ്ടുംപോയി
ചെണ്ടക്കാരുടെ ചെണ്ടകൾപോയി
കേളച്ചാരുടെ വാളും പോയി
കാളൻനായുടെ ചങ്ങലപോയി
ചിരികണ്ടച്ചാർ പടയിൽ ചാടി-
ച്ചുരികകളഞ്ഞേച്ചോടിപ്പോന്നു.
കോന്തച്ചേട്ടനു കുന്തം പോയി
കോന്തിക്കവെൻെടെ കൊട്ടവാൾ പോയി
ചേമ്പുകിളച്ചു നട്ടമ്പോൾ നമ്മുടെ
ചങ്ങാതിക്കൊരു തുമ്പാപോയി"

ഇങ്ങനെ അവസാനിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ വേറെ ഒരു ഗുണം അദ്ദേഹത്തിൻെറ അതിദൃഢമായ ഔചിത്യബുദ്ധിയാകുന്നു. ഇതും അദ്ദേഹത്തിൻെറ അന്യഗുണങ്ങളെപ്പോലെ

തൻെറ കവിത വായിക്കുവാനും കേൾക്കുവാനും ഉള്ള ജനസാമാന്യത്തിൻെറ പാണ്ഡിത്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും ഇത്രമാത്രമേ ഉള്ളു എന്നു് അദ്ദേഹത്തിന് അറിവുണ്ടായിരുന്നതിൻെറ ഫലമാകുന്നു. മുൻപറഞ്ഞ ഔചിത്യം മൂന്നു വിധത്തിൽ കാണുന്നുണ്ടു്. ഒന്നാമതായി ഭാഷ

സംസ്കൃതത്തിൽ വ്യാകരണപര്യന്തം വൈദുഷ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഒരാൾ അക്കാലത്തു തൻെറ പാണ്ഡിത്യം പ്രകടിപ്പിക്കാതെ നമ്പ്യാരെപ്പോലെ ലളിതമലയാളത്തിൽ കവിതയുണ്ടാക്കുവാൻ യത്നിച്ചിരിക്കയില്ല.

"ഭടജനങ്ങടെനടുവിലുള്ളോരുപടയണിക്കിഹ ചേ
[രുവാൻ
വടിവിയന്നൊരുചാരുകേരളഭാഷതന്നെ ചിതംവരൂ"

എന്നബോധം നമ്പ്യാക്കു ചെറുപ്പത്തിൽതന്നെ ഉണ്ടായതായി തോന്നുന്നു. ആകയാൽ സംസ്കൃതം അധികം കലരാതിരിക്കണം എന്നതിൽ അദ്ദേഹത്തിനു പ്രത്യേകം നിഷ്കൃയുണ്ടായിരുന്നു. ഭാഷാകവനത്തിനു താൻ തുനിയുന്നതു സംസ്കൃതഭാഷാവിഷയമായ അപാണ്ഡിത്യംകൊണ്ടല്ലെന്നും ശ്രോതാക്കളുടെ പ്രീതിക്കും രീതിക്കും ഭാഷയാ.യാഉല തരമാകയുള്ളു എന്നും നമ്പ്യാർ കീചകവധത്തിൽ വ്യക്തമായി പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ,

"ഭാഷയായ് പറവാനുമടിയനു സംസ്കൃതത്തിലു
[മൊന്നുപോൽ
ദോഷഹീനപടുത്വമല്പമുദിപ്പതുണ്ടിവിടിന്നതിൽ
ശേഷിയില്ലഭടജ്ജനങ്ങൾ ധരിച്ചിടാകടുസംസ്കൃതം
ഭാഷയായ് പറയാമതിൽ ചിലദൂഷണംവരുമെങ്കി
ലും".

എങ്കിലും ആദ്യം സ്വല്പം സംസ്കൃതം കൂടുതലായി തന്നേ കാണ്മാനുമുണ്ടു്.

ധമ്മജനാപാചകുശലം കിമുകുത്രണാം"
'മന്നവ വചാംസി കഥയാമിഹരശംഭോ!

ഇത്യാദി സംസ്കൃതസ്പർശംകൊണ്ടും മററും അല്പം ചവർപ്പുള്ള പ്രയോഗങ്ങൾ കാലക്രമത്തിൽ പരിപാകങ്ങളായി, കോമളവിന്യാസങ്ങളായി

"കണ്ടായോകനിവൊട്ടുചൂതവൃക്ഷമേ നി
കണ്ടാലങ്ങഴകുടയോരുചാരുരൂപം
തണ്ടാർബാണനുമവനോട്ടുതുല്യനല്ലെ —
ന്നുണ്ടാകുംമനസിതവാപികണ്ടിതാകിൽ"

ഇത്യാദി മധുരവാക്യങ്ങളായി പരിണമിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരെപ്പോലെ മലയാളഭാഷയ്ക്ക് അയവും വിശാലതയും വരുത്തിയിട്ടുള്ള വേറെ ഒരു കവി ഉണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ദുർഗ്രഹമായ വേദാന്തവും തുച്ഛങ്ങളായ ലൌകികകാര്യങ്ങളും പ്രതിപാദിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിൻെറ ഭാഷ ഒരുപോലെ പ്രയോജനപ്പെട്ടും. വർണ്ണ്യവസ്തുവനുസരിച്ചു ഭാഷയ്ക്കു ഗൌരവം വരുത്തുന്നതിൽ കവി സത്രുദ്ധനാണ്. ഉദാഹരണമായി കാളിയമർദ്ദനത്തിൽ കാട്ടുതി പിടിക്കുന്നതു് അദ്ദേഹം വർണ്ണിക്കുന്നു:—

"സതതരതരമത്തമതംഗജ കടതടപുടമദശബളം
ഉദ്ധതപരിണദ്ധമഹാനല കടുതരചടപടബഹളം
ജൃംഭിതമദസംഭ്രമചംക്രമസരഭസമിളദലിതശിലം
കമ്പിതബഹുശാഖകപാവകദഹനകുഹരകുരുകുരിതം,"

ശബ്ദാലങ്കാരത്തിലും അത്ഥാലങ്കാരത്തിലും കവിക്ക് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന ഭ്രമം കാലക്രമേണ ക്ഷയിച്ചു് അവസാനകൃതികളിൽ പദങ്ങളുടെ ശുദ്ധിയും സൎവ്വ ചതാവും അത്ഥപുഷ്ടിയും കവിതക്കാർ സവ്വോപരി നോക്കേണ്ടതാണെന്നുള്ള ഭാവത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. എങ്കിലും എഴുത്തച്ഛൻ,

ചെറുശ്ശേരി, ഉണ്ണായിവാര്യർമുതലായവരെപ്പോലെ നമ്പ്യാരും ഭാഷാകവിതയ്ക്കു് പ്രാസംവേണമെന്ന കൂട്ടത്തിലാകുന്നു. പക്ഷെ വശ്യവാക്കായ ഒരു കവിയും പ്രാസത്തിനു ബുദ്ധിമുട്ടാറില്ല.

"രംഭാപരിരംഭസംഭോഗസംരംഭ
സംഭാവനാദംഭജൃംഭദ്വിലാസികൾ'

ഇത്യാദി ചിലദിക്കിൽ പ്രാസത്തിന് സംസ്കൃതത്തേക്കൂടി സഹായത്തിനു വിളിക്കുന്നെങ്കിലും

"ഇടിയുമുടനുടലിടിയുമളവൊരുവെടിയുമൊരുവിധമ
(ടികളും
തടിയനുടെതടിയൊടിയു മിടിപൊടിത്ധടിതികടുതര
(കടികളും

"ഈരേഴുലകെന്നുപേരാംമരത്തിന്റെ
നാരായവേരായനാരായണഹരേ!
പേരായിരംതന്നിലുള്ളൊരു നീപണ്ടു
പേരാലിലയിൽ ശയിച്ചീലയോചിരം
പാരായവങ്കടൽ നേരായസംസാര-
കാരാഗൃഹത്തിൽകിടക്കുംമനുഷ്യരേ
പാരാതെബന്ധനം വേർപെടുക്കുംഭവാ-
നാരാധനംമാത്രമൊന്നുചെയ്തിടിനാൽ
നേരായവണ്ണംഭവൽസ്വരൂപംകനി—
ഞ്ഞോരായ്കകൊണ്ടുള്ളപോരായ്കകാരണാൽ
ഘോരമാംദുഃഖമുണ്ടാകുന്നുഞങ്ങൾക്കു
സാരമാംഭക്തിവിശ്വാസമില്ലായ കയാൽ"

ഇങ്ങനെ ഭാഷാപദപ്രാസത്തിനും അദ്ദേഹത്തിന് ക്ലേശമില്ല. പരിഹാസരസത്താൽ പരിതപ്തമായുരുകിയൊഴുകുന്ന ഭാഷാസ്വർണ്ണപിണ്ഡം ചില ദിക്കിൽ ചുഴന്നു കട്ടിപിടിച്ച ലോകോക്തിരൂപത്തിൽ സർവ്വദാ കാലപുരുഷ

ന്റെ കൈവിരലിലെ കനകമോതിരം പോലെ പരിശോഭിക്കുന്നതാണ്. (൧) ഗതികെട്ടാൽ പുലി പുല്ലും തിന്നും (൨) തോണികടന്നാൽ തുഴകൊണ്ടു (൩) കനകംമൂലം കാമിനിമൂലം കലഹം പലവിധമുലകത്തിൽ സുലഭം (൪) കടിയാപ്പട്ടി കുരയ്ക്കുംപോലൊരു വടിയാൽ നിൽക്കുമതല്ലാതെന്തിഹ (൫) ശോകമെന്നതു വരുന്നേരത്തു കൂട്ടത്തോടെ (൬) കയ്യിൽകിട്ടിയ കനകമുപേക്ഷിച്ചീയം കൊൾവാനിച്ഛിക്കൊല്ലാ (൭) ഉറക്കത്തിൽ പണിക്കത്തം തനിക്കുമെനിക്കുമില്ല ഇത്യാദി ഈ വകയിൽ ഏതാനും മാത്രമാകുന്നു. രണ്ടാമതായി പ്രതിപാദനരീതി. അന്യകവികൾ സാമാന്യംകൊണ്ടും തന്മാത്രഗുണങ്ങൾകൊണ്ടും വർണ്ണിക്കുന്നതു, നമ്പ്യാർ വിശേഷംകൊണ്ടും ഗുണികളെക്കൊണ്ടും വർണ്ണിക്കുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും പറയുന്നതിനു ക്രമംവന്നില്ലെന്നു തോന്നിയാൽ അതിനൊരുപമകൂടി ചേക്കുന്നു. കിരാതാർജ്ജുനീയകാവ്യത്തിൽ

“തപസാനിപീഡിതകൃശസ്യ
വിരഹിതസഹായസമ്പദഃ
സത്വവിഹിതമതുലംഭുജയോ-
ർബ്ബലമസ്യപശ്യതമൃധേതികുപ്യതഃ

MUL
066825

എന്നു ശിവൻ പറയുന്നതിന്റെ സ്ഥാനത്തിൽ പക്ഷേ ഇതിന്റെ ഛായ തന്നെ എടുത്തു കിരാതം തുള്ളലിൽ,

“എലിയെപ്പോലെയിരിക്കുന്നവനൊരു
പുലിയെപ്പോലെവരുന്നതുകാണാം
നേരറുവിശന്നുകിടക്കുംഫൽഗുന–
നേരവുവരുമ്പോൾഭ്രമികലുങ്ങും”

എന്നു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതിനു കൂടുതൽ പ്രസ്ഫുടതവും ശക്തിയുമുണ്ട്. സാമാന്യവിശേഷങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിക്കുന്ന രീതിയേയും ഉദാഹരിക്കാം.

"അക്കാലംദൈവതകമായപർവ്വത്തിൻകൽ
ചൊൽക്കൊണ്ടമഹോത്സവംകല്പിച്ചുവാസുദേവൻ
ഭോജവൃഷ്ണ്യന്ധകന്മാരൊക്കെച്ചെന്നൊരുമിച്ചു
ഭോജനാദികൾമഹാദാനങ്ങളാപൂരിച്ചു
വാദിത്രാദികൾ നാദമേററവുമാഘോഷിച്ചു
മോദത്തോടോരോരോദിവ്യമേളങ്ങൾമേളിപ്പിച്ചു
വൃക്ഷാഗ്രംതോറുംദീപംവച്ചൊക്കെജ്വലിപ്പിച്ചു
പുഷ്കരാക്ഷികൾകോപ്പിട്ടററവുംഫലിപ്പിച്ചു"

എന്ന് എഴുത്തച്ഛൻ അന്തർദ്വീപത്തിലെ ഉത്സവം വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായി ഒരംശം ചേർപ്പാൻ കാണുന്നില്ല. നമ്പ്യാരുമൊരുത്സവം വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. അതിൽ എഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതിൽ കൂടുതലൊന്നുമില്ല. പക്ഷേ വാദിത്രാദിഘോഷമെന്നെഴുത്തച്ഛൻ പറയുന്നതിൻെറ സ്ഥാനത്തു ചെണ്ട, തിമില, ശംഖ്, മദ്ദളം മുതലായ വാദ്യങ്ങളും അതു കൊട്ടുന്ന കൊമരി, കേളൻ മുതൽപേരെയും

"കാളമെടുത്തുവിളിക്കണമെന്നാൽ
കേളനെവച്ചിട്ടൊരുവനുമില്ല
മേളംകൂട്ടുകിലങ്ങവനല്പം
താളംതെററുമതുണ്ടൊരുദോഷം"

എന്നും മററും അവരുടെ സ്വഭാവവും കൂടി നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നു. ഉത്സവത്തിന് ആളുകൾ വന്ന് ആൽത്തറമേൽ കേറുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ മണപ്പാടൻ മുണ്ടു നിട്ടിയുടുത്തു "വടിയും കയ്യിലെടുത്തു വരുന്നൊരു തടിയൻ പുറകെയൊരുത്തിയുമുണ്ടേ" ഇതിനിടയിൽ ഉത്സവത്തിൽ മേളക്കാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചേരുചാർത്തിയാൽ ഒന്നുമില്ലെങ്കിലും ശാപ്പാടെങ്കിലും കഴിയുമല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ച് ചെന്നിട്ടുള്ളവരെ കവി കണ്ടുപിടിച്ച് "ഊട്ടിനുവന്നു കിടക്കുന്നവരുടെ കൂട്ടക്കാരെ ചാർത്തുകയില്ല" എന്നു നേരത്തേ അവർക്കു മുന്ന

റിവു കൊട്ടുക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ ഓരോന്നും പ്രത്യേകമെടുത്തു അതിൽ വല്ലതും പരിഹാസത്തിനു വകയുണ്ടോ എന്നു പരീക്ഷിച്ചാണു നമ്പ്യാരുടെ വൎണ്ണനാരീതി. വൎണ്ണനയ്ക്കു മൂൎച്ചകൂടി 'ഫോഗാറത്ത്' എന്ന ചരിത്രകാരനെപ്പോലെ തലയിൽ ഒരു ചെറിയ പോറൽ ഉണ്ടെന്നു പറയേണ്ടടിക്കിൽ തല മുറിഞ്ഞുപോയി എന്നു പറഞ്ഞു കലാശിപ്പിക്കുന്നതിനും കവി മടിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല. ദുഷ്കവികണ്ടകന്മാരെക്കുറിച്ചു മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതു് ഇതിനു നല്ല ദൃഷ്ടാന്തമാണു്. അന്യ സുന്ദരികളെക്കുറിച്ചു് തിലോത്തമയുടെ അസൂയ വൎണ്ണിക്കുമ്പോൾ അവൾക്കു "പല നാരികളെക്കണ്ടാൽ തല ചൊവ്വുതുടങ്ങീടും" എന്നു കവി തട്ടിവിടുന്നു. (കാളിയമൎദ്ദനം)

രുഗ്മിണീസ്വയംവരം തുള്ളലിൽ ലക്ഷ്മീസ്വയംവരം നാടകം അഭിനയിക്കുന്നതിനു ചിത്രസേനൻ ഉൎവ്വശ്യാദികളായ അപ്സരസ്സുകളോടു പറയുന്നു.

"അങ്ങുമിങ്ങുംനോക്കിവല്ലതുംകാട്ടിയാൽ
അംഗനമാരെന്നുവയ്ക്കയില്ലേഷഞാൻ
തെല്ലുംമടിക്കാതെവെള്ളിത്തടികൊണ്ടു
തല്ലുംതലക്കിട്ടുതന്നേമടിക്കാതെ
ചൊല്ലുകേളാതെനടക്കുംപരിഷയ്ക്കു
തല്ലുകൊള്ളുന്നതിന്നാവതില്ലേതുമേ
വാടീതിലോത്തമേ!നിൻെറമുഖമൊന്നു
വാടീട്ടവാനെന്തുകാരണംചൊൽകെടോ"

ഇത്യാദി വായിക്കുന്നവൎക്കു അച്ചിക്കുറുപ്പും അടിച്ചുതളിക്കാരും തമ്മിലുള്ള ഇടപാടല്ലാതെ സുരസമാരായ അപ്സരസ്ത്രീകളുടെ രാമണീയകമോ സൌകൎയ്യമോ മനസ്സിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നതല്ല.

ഔചിത്യബുദ്ധിയുടെ ഫലമായി മൂന്നാമതൊരുഗുണം സങ്കല്പശക്തിയുടെ ഗതിവിശേഷമാകുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദൃഷ്ടിയിൽ ലോകത്രയവും താൻ അമ്പലപ്പുഴയും

തിരുവനന്തപുരത്തും കണ്ട തരത്തിലുള്ള ജനങ്ങളെക്കൊണ്ടു പരിപൂർണ്ണമായിരുന്നു. ദുര്യോധനൻ, ദേവേന്ദ്രൻ, രാവണൻ മുതൽപേർ അക്കാലത്തെ പ്രഭുക്കന്മാരുടേയും രാജാക്കന്മാരുടേയും, ഉർവശി, ദമയന്തി മുതലായവർ കുട്ടനാട്ടു സ്ത്രീകളുടേയും ഛായകളായിട്ടാണ് ആ ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പം. ഉപമാദികളായ അലങ്കാരപ്രയോഗംകൊണ്ട് വർണ്ണ്യവസ്തുവിന്റെ പൂർണ്ണപ്രതീതിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിക്കും ചില ഉദാഹരണങ്ങളെ ഉന്നയിക്കാം. നർമ്മദാജലപ്രവാഹത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോയ രാവണനെ ഇരുപതു തണ്ടു വെച്ചു മുറുക്കിയ വഞ്ചിയോടുപമിച്ചതു മുൻപുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലോ. ഉപമയിൽ കൈകളെ തണ്ടുകളോടു സദൃശീകരിച്ച് അവയ്ക്കു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചതു രാവണൻ വെള്ളത്തിൽ ഒഴുകിപ്പോകാതെയിരിക്കുന്നതിലേക്ക് കൈത്തണ്ടുകൾകൊണ്ടു വളരെ തുഴയുകയും കുഴയുകയും ചെയ്തു എന്ന സംഗതിയെ ലക്ഷീകരിച്ചാകുന്നു. പിന്നെയും പൌണ്ഡ്റകവധം തുള്ളലിൽ, കൃഷ്ണനും പൌണ്ഡ്റകനും തമ്മിലുള്ള പരിഹാസകരമായ ആളുമാറാട്ടവഴക്കിൽ കൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചു പൌണ്ഡ്റകന്റെ ആക്ഷേപം.

"അച്യുത! നീ എന്റെ കോപ്പുകളാകവെ
വച്ചുകെട്ടിച്ചമഞ്ഞിങ്ങനെ നമ്മോടു
മെച്ചംപിടിച്ചുപിണങ്ങുവാൻ വന്നൊരു
പിച്ചക്കളിത്തൊഴിലൊച്ചപ്പെടാദ്ഭുതം.
കച്ചിൽകൊണ്ടുണ്ടാക്കിനെല്ലുകാത്തിടുവാൻ
വച്ചിരിക്കുന്നൊരുകോലംകണക്കിനെ.
വച്ചുകെട്ടിച്ചമഞ്ഞിങ്ങിനെ തുള്ളുന്ന
കൊച്ചുഗോപാലന്റെദുർമ്മോഹമത്ഭുതം"

ഇവിടെ കച്ചിൽകോലത്തോടു കൃഷ്ണനെ ഉപമിച്ചതിൽനിന്നുള്ള രസം അനവധി വാക്യജാലങ്ങളെക്കൊണ്ടു വർണ്ണിച്ചാലും സിദ്ധിക്കുന്നതല്ല. ഈ ഭാഗത്തെ സമഷ്ടി

ക്കാൻ വേറൊരു ഉദാഹരണംകൂടി ഉദ്ധരിക്കുന്നു. മിക്ക തുള്ളൽക്കഥകളിലും സദ്യയേയും സദ്യ ഉണ്ണുന്നവരേയും നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്.

"പരാന്നം പ്രാപ്യദുർബുദ്ധേ മാപ്രാണേഷുദയാംകുരു
ദുർല്ലഭാനി പരാന്നാനി പ്രാണാജന്മനിജന്മനി"

എന്ന തത്വത്തെ പ്രമാണമാക്കി സദ്യയുണ്ണാൻ നടക്കുന്ന പാതാളകുക്ഷികളായ ജനങ്ങളോട് നമ്പ്യാക്ക് സ്വല്പമായ ഒരു അസൂയയും അതുകൊണ്ടുള്ള വൈരവുംകൂടി ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. പാഞ്ചാലീപരിണയത്തിലെ സദ്യവിസ്താരത്തിൽ അത്തരക്കാക്ക് ഭക്ഷ്യപദാർത്ഥങ്ങളോടുള്ള പരാക്രമത്തെ പ്രതിപാദിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിൽ,

"രണ്ടു വല്ലം നിറച്ചുള്ള പപ്പടത്തെപ്പൊടിച്ചിട്ടു
രണ്ടുകൊട്ടപ്പഴംകൂടി തൊലിച്ചിട്ടൊന്നമർത്തിട്ടു
അഷ്ടഗന്ധംപോലെയാക്കിയൊട്ടുശേഷിച്ചോട്ടുതിന്നും
പട്ടരുണ്ണുന്നതുകണ്ടാൽ ഗോഷ്ടിയല്ലാതൊന്നുമല്ല"

എന്നു വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവിടെ അതിശയോക്തികൊണ്ടുള്ള വർണ്ണനക്കു പുറമെ പപ്പടവും പഴവും കൂടിക്കുഴച്ചു ഉദരോപരിഭാഗത്തു ഭിത്തികെട്ടിയ ഊണുകാരെക്കുറിച്ചു അഷ്ടഗന്ധോപമകൊണ്ടു വേറെ ചില സംഗതികൾകൂടി ധ്വനിക്കുന്നു. അഷ്ടഗന്ധപ്രയോഗം സാധാരണ ബിംബപ്രതിഷ്ഠകളിലാണ്. അതുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത സദ്യ ഊണുകളിൽ പപ്പടപ്പഴരൂപമായ അഷ്ടഗന്ധം നിറച്ചു എന്നുപറയുമ്പോൾ മേല്പടിയന്മാർ അകമെ തിക്കകയററിയ ചരക്കിന്റെ ഭാരംനിമിത്തം കരിങ്കൽ പ്രായത്തിൽ നിശ്ചലന്മാരായിരുന്നു എന്നുകൂടി കവി സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

ഹസ്തിനാപുരത്തും ദ്വാരകയിലും ലങ്കയിലും നായന്മാ

രുതന്നെ പാൎക്കുന്നു. അവിടെ ഒക്കെ കേളച്ചാരും ഈശ്ചര ച്ചാരും ചിരികണ്ടച്ചാരും കണ്ടച്ചനായരും വാളുംപരിചയും ചുരികയും വില്ലും മററുമെടുത്തു പിടിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്നു. സ്വൎഗ്ഗത്തിൽ കാളിപ്പെണ്ണും നീലിപ്പെണ്ണും വിലസുന്നു. നളൻെറ ഭടന്മാർ കുണ്ഡിനനഗരത്തിൽ ചെന്നപ്പോൾ "ഗണപതിപട്ടൎക്കുവെത്തു പണവും പലിശയുമങ്ങു കൊടുപ്പാനുണ്ടു്" എന്നുള്ള കാൎയ്യത്തെപ്പററിയാണു് സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു്. ബാണൻെറ നഗരത്തിൽ കൃഷ്ണൻെറ പടചെന്നപ്പോൾ "വടി ഇങ്ങോട്ടെടു കുഞ്ഞിപ്പെണ്ണേ! വടി ഞാനിവിടെ കണ്ടില്ലെന്നും പിടലിക്കിട്ടുകിടയ്ക്കുമിതെന്നും" മററും ലഹള നടക്കുന്നു. ഹസ്തിനാപുരത്തിൽ കോളപ്പുറം, കോശ്യപ്പള്ളി, വാളക്കോട്ട്, വള്ളിക്കോടു മുതലായ നമ്പൂരിമാർ വസിക്കുന്നു. അഷ്ടവസുക്കൾ കറിക്കു നുറുക്കുന്നു. കൃഷ്ണൻ മുതലായ രാജാക്കന്മാൎക്കു് കൂട്ടുവാൻ ചിലപ്പോൾ വല്ല ചീരയൊ താളോ ഒക്കെയായിപ്പോകും. തിലോത്തമാസൃഷ്ടികാലത്തു ഒരു ശില്പിയെപ്പോലെ "അംഭോജസംഭവൻ താനങ്ങു മൂക്കത്തു കണ്ണാടിവച്ചങ്ങു നോക്കിരസിക്കയും" ചെയ്യുന്നു. കുംഭകൎണ്ണൻ ഉറങ്ങി എഴുന്നേല്ക്കുമ്പോൾ ശാപ്പാടിനു കുറെ കോഴി, ആട്ട്, ചോററു് ഇവയൊക്കെ ഒരുക്കി നിൎത്തുന്നു. ദുൎയ്യോധനൻെറ ഭടന്മാരായ നായന്മാൎക്കു "കടൽവാഴക്കാക്കറിയില്ലാതെ" ഊണുകഴിക്കാൻ കഴികയില്ല. ചോറുസമയത്തു കിട്ടിയില്ലെങ്കിൽ അവർ കുട്ടിപ്പട്ടരെ ഏത്തമിടിക്കുന്നവരാണു്. ഇങ്ങനെയൊക്കെ ചുററുമുള്ള ജനങ്ങളും സംഭവങ്ങളും സങ്കല്പശക്തികൊണ്ടു ദൂരദേശങ്ങളിലും സ്വൎഗ്ഗാദികളിലും കൂടി വ്യാപിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഔചിത്യബുദ്ധിയെ ഇനിയും ഉദാഹരിക്കാം. കാൎത്തവീൎയ്യാൎജ്ജുനവിജയത്തിൽ രാവണൻ പൂജാവിധിസമയത്തു് ചിത്രയോധിയോടു സംഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു് സംസ്കൃതഭാഷയിലാണു്. ആ അവസരത്തിൽ മലയാളഭാഷ ഉപയോഗിച്ചാൽ ഭക്തിക്കും പൂജയുടെ ശുദ്ധിക്കും കുറവു തട്ടുമെ

ന്നു വങ്കനായ രാവണനല്ല നാട്യത്തെ കവി ഇതിനാൽ സരസമായി ആക്ഷേപിക്കുന്നു. ഇതുപോലെ നാളായണിച രിതത്തിൽ മൌൽഗല്യൻ ആഢ്യബ്രാഹ്മണനായി ആശ്രമത്തിൽ വസിക്കുമ്പോൾ ഇന്ദ്രസേനയോട് സംസ്കൃതത്തിലേ സംസാരിക്കാൻ ഭാവമുള്ളു. ആ ദമ്പതിമാർ പാണ്ടിയിൽ ചെന്നപ്പോൾ തമിഴിലും തെലുങ്കുനാട്ടിൽ ചെന്നപ്പോൾ തെലുങ്കുഭാഷയിലും കർണ്ണാടകരാജ്യത്തു എത്തിയപ്പോൾ കർണ്ണാടകത്തിലും കൊങ്ങിണിമാരായപ്പോൾ കൊങ്ങിണിഭാഷയിലും, ലാടന്മാരായപ്പോൾ ലാടഭാഷയിലും ആണ് ഭാഷണം ചെയ്യുന്നതു്.

ചിലപ്പോൾ കവിയുടെ മനോധമ്മം വളരെ വികടമായവിധത്തിലും വിചാരിക്കാത്ത മാർഗ്ഗത്തിലുമാണു് പ്രവത്തിക്കുന്നതായി കാണപ്പെടുന്നതു്. വായുവില്ലാതായാലുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾ, കാലനില്ലാതായാലുള്ള ദുർഘടങ്ങൾ, ഈ വക വിഷയങ്ങൾ നമുക്കു ബോധം ജനിക്കത്തക്ക വിധത്തിൽ വർണ്ണിപ്പാൻ നമ്പ്യാക്കു ഒരു പ്രത്യേകസാമത്ഥ്യമുണ്ട്. വായുവില്ലാതായപ്പോഴത്തെ വൈഷമ്യങ്ങൾ കവി ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു

"ധാത്രിയിലുള്ളോരുജന്തുക്കളൊകവേ
ചിത്രമെഴുതിയപോലെചമഞ്ഞിതു.
നിൽക്കുന്നജന്തുക്കളപ്പാടെ നിന്നു കി-
ടക്കുന്നജന്തുക്കളപ്രകാരംതന്നെ.
ഉണ്ടിരിക്കുന്നവൻകയ്യിലുരുളയും
വച്ചങ്ങുവായുംപിളറ്റവാണീടുന്നു.
കണ്ടിരിക്കുന്നവൻകണ്ണുംതുറന്നൊരു
കല്പാവപോലെയനങ്ങാതിരിക്കുന്നു
മുങ്ങുന്നാചങ്ങാതി മുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു
തെങ്ങുകേറുന്നവൻതെങ്ങേലിരിക്കുന്നു"

ഇത്യാദി ഹനുമദുൽപത്തി. പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനത്തിലേ "കാലനില്ലാത്തകാലം" എന്ന ഭാഗം ഞാൻ തന്നെ

"ഭാഷാപോഷിണി"യിലും രസികരഞ്ജിനിയിലും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും അതു പുസ്തകരൂപേണ അച്ചടിച്ചിട്ടില്ലായ്കയാൽ ചില അംശങ്ങൾ താഴെ ചേൎക്കുന്നു.

"വൃദ്ധന്മാരൊരുകൂട്ടം നിറഞ്ഞുഭൂതലംതന്നിൽ
ചത്തുകൊൾവതിന്നേതുംകഴിവില്ലാകാലനില്ലാ
മുത്തച്ഛൻമുത്തുക്കന്റെമുത്തച്ഛനിരിക്കുന്നു
മുത്തച്ഛനവനല്ലമുത്തച്ഛൻമരിച്ചീല
അഞ്ഞൂറുവയസ്സുള്ളോരപ്പൂപ്പൻമാരുമിപ്പോൾ
കുഞ്ഞായിട്ടിരിക്കുന്നുഅപ്പൂപ്പനവൎക്കുണ്ടു്
കുഞ്ഞിക്കുവകയില്ലവീട്ടുകളിലൊരേടത്തും
കുഞ്ഞുങ്ങൾകെട്ടുപത്തുപറയരികൊണ്ടുപോരാ
പത്തുകോടിജ്ജനമുണ്ടുപല്ലുപോയിട്ടൊരുവീട്ടിൽ
കൊത്തിവെച്ചപാവപോലെതിങ്ങിവിങ്ങിക്കിടക്കുന്നു
ഉള്ളതിൽസങ്കടമിപ്പോൾനാട്ടുവാഴിപ്രഭുക്കൾക്കു
കള്ളനെക്കൊല്ലുവാൻമേലാ വെട്ടിയാൽചാകയില്ലേതും
രാജശിക്ഷകുറഞ്ഞപ്പോൾഅമ്പലത്തിൽപൂജമുട്ടി
പൂജകൊണ്ടുപുറമ്മാറിത്തിരിച്ചാരെമ്പിരാന്മാരും
മററുമാംസംഭുജിക്കുന്നജനങ്ങൾക്കുമിതുകാലം
കൊററുപോലുംനാസ്തിയായിമരിപ്പാനുമെളുതല്ല
ഊട്ടുതെണ്ടിനടന്നാഷ്ടികഴിക്കുംബ്രാഹ്മണൎക്കിപ്പോൾ
ഊട്ടിലെങ്ങുംചോറുകിട്ടാപുരുഷാരത്തിന്റെമൂലം
ആട്ടമാടിനടക്കുന്നോരാട്ടമെല്ലാമുപേക്ഷിച്ചു
കൂട്ടമൊക്കെപ്പിരിഞ്ഞോരോകോട്ടിലയ്യുമിരിക്കുന്നു
പാട്ടുകാൎക്കുവിശന്നിട്ടുസ്വരവുംഭർഭരമായി
നാട്ടിലെങ്ങുമൊരുകാശുലഭിപ്പാനുംവകയില്ലാ
ചേട്ടനെന്നാലൊന്നുരണ്ടല്ലമ്പതുംനൂറുമഞ്ഞൂറും
കൂട്ടമായിപിലകൊൾവാനെന്തുബന്ധംചാക്കുമില്ല
കവിടിക്കാരനായുള്ളഗണിതക്കാരനുമിപ്പോൾ
കപടങ്ങൾപറഞ്ഞൊന്നുംഫലിപ്പിപ്പാനെളുതല്ല.

യമനും വൈദ്യനുംതമ്മിൽപ്രാണവിശ്വാസമെന്നാലും
യമനെക്കൂടാതെകൊൽവാൻ വൈദ്യനേകനെളുതല്ല.
അനൎത്ഥംമന്ത്രവാദിക്കുംകനക്കെസ്സംഭവിക്കുന്നു
സമൎത്ഥനെങ്ങുമേചെന്നാലൊരൎത്ഥംകിട്ടുകയില്ല."
ഇത്യാദി

നമ്പ്യാരുടെ കവിതാഗുണം പറയുമ്പോൾ "നേര മ്പോക്കിനും വീരശൃംഗാരാദിരസവൎണ്ണനകൾക്കും തത്തുല്യ നായി ഇതരകവിയില്ലെന്നു" ഭാഷാചരിത്രകാരൻ പറയുന്നു. ഇവിടെ നേരംപോക്കു് എന്നു പറഞ്ഞതിൽ നിഷ്കൃഷ്ടി കുറവുണ്ട്. ഹാസ്യരസത്തിന്റെ സാധാരണഹേതു വി ചാരിക്കാതെ സംബന്ധമില്ലാത്തവ തമ്മിൽ സംബ ന്ധം ഉത്ഭാവനം ചെയ്കയാകുന്നു. ത്രിപുരന്മാരുടെ ഉപ ദ്രവംകൊണ്ടു ദേവലോകത്തുണ്ടായിരുന്നതെല്ലാം അവിടെ ഇല്ലാതെയായി എന്ന സംഗതിയെ സങ്കടപ്പെട്ടു ദേവന്മാർ "കുംഭകോണേകൃതം പാപം കുംഭകോണേ വിനിശ്യതി" എ ന്ന ശ്ലോകാൎദ്ധത്താലുപമിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഉപമാനോപ മേയങ്ങളുടെ ഘടന നാം തീരെ വിചാരിക്കാത്തതാകുന്നു. ഓരോ കാൎയ്യങ്ങളിലും ഉള്ള അസംബന്ധങ്ങളും അനനുരൂപ ങ്ങളും ആയ അംശങ്ങളിൽ പരിഹാസരസികനായ കവിയു ടെ ദൃഷ്ടി ഝടിതി പതിക്കുന്നു. ഇതിനു നമ്പ്യാരുടെ വാസ ന ബഹു കലശലാകുന്നു. സത്യാസ്വയംവരത്തിനു എത്ര യോ ആളുകൾ പോകുന്ന കൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർ ഒരു മുതുക്കൻ നമ്പൂരിയെപ്പിടിച്ച്

"എഴുപത്തെട്ടുവയസ്സതികഞ്ഞൊരു
കിഴവൻബ്രാഹ്മണനിതപോകുന്നു.
കൊട്ടുവെയൽത്തട്ടിച്ചുട്ടകഷണ്ടിയിൽ
ഒരുപിടിനെല്ലാൽമലരുപൊരിക്കാം"

എന്നു വൎണ്ണിക്കുന്നു. ത്രിപുരന്മാരുടെ പട ഭൂമിയിൽ വന്നപ്പോൾ വിഷമിച്ചവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സാധുപരദേശ ബ്രാഹ്മണനെ പിടികൂടുന്നു.

കുട്ടികളെപ്പിടിച്ചോരോകൂട്ടകത്തിനകത്താക്കി
രെട്ടുകൊണ്ടുപൊതിഞ്ഞിട്ടുപട്ടരച്ചൻപുറപ്പെട്ടു
പട്ടരച്ചാതനിക്കുള്ളകെട്ടിലെന്തെന്നരയ്യുമ്പോൾ
"കെട്ടിലെന്നാകച്ചകിളെച്ചെളുമക്കെന്നാമലയാളി
കിട്ടവാരുംനാടശേഷംകെട്ടുപോച്ചേ എന്നശെയ്‌വൃ
ശത്തുപോന്നാലെന്നകാൎയ്യംശത്തുരംവഴിാന്തോം
പടയിൽപട്ടരുക്കെന്നാശോദ്യമെന്നതറിയാമൽ"

ഇങ്ങനെ വൎണ്ണിക്കുന്ന ഐരാവതപൂജയിൽ അൎജ്ജുനന്റെ ശരംകൊണ്ടു കുഴഞ്ഞവരുടെകൂട്ടത്തിൽ നമ്പ്യാർ കുടവയറനായ കുബേരന്റെ പരുങ്ങലും ഓടാൻ വഹിയായ്കയും കണ്ടുപിടിക്കുന്നു. ബാണയുദ്ധത്തിൽ ഇതുപോലെതന്നെ കുടവയറനായ ഗണപതിയുടെ പരുങ്ങൽ പ്രത്യേകം കവി എടുത്തുപറയുന്നു. പിന്നെയും രുഗ്മിണിയെ വിവാഹംചെയ്വാൻ കൊള്ളാവുന്നവൎക്കുള്ള ആക്ഷേപങ്ങൾ കാൺക.

"ഉടലതിരമ്യമൊരുത്തനുകാൽക്കൊരു
മുടവുണ്ടവനുനടക്കുന്നേരം
മറെറാരുപുരുഷൻസുന്ദരനെങ്കിലും
ഒററക്കണ്ണെന്നതായതുദോഷം
ചേൎച്ചകൾ പലതുണ്ടൊരുവനു കിഞ്ചിൽ
പൂച്ചക്കണ്ണുണ്ടെന്നൊരു ദോഷം
കാഴ്ചക്കാരു ചിരിച്ചുതുടങ്ങും
ചേൎച്ചയ്ക്കുവനും ചിതമല്ലല്ലൊ
നല്ലൊരുവിദ്വാനവനുടെവായിൽ
പല്ലുകളൊന്നുംകാണ്മാനില്ല
പലഗുണമുള്ളൊരു പുരുഷനവന്റെ
തലമുടിയൊക്കെ നരച്ചുവെളുത്തു
തിലകക്കുറിയും ചൊടിയുംകൊള്ളാം
തലയിലവന്നൊരുരോമവുമില്ല.

ശാസ്ത്രമശേഷം വശമൊരുപുരുഷന്നു
ഗാത്രംകണ്ടാലയ്യോവികൃതം
ശ്രോത്രംരണ്ടുംവെടിവെച്ചാലൊരു
മാത്രംപോലും കേൾപ്പാൻവഹിയാ.
വ്യാകരണങ്ങുടെ വ്യാഖ്യാനങ്ങളു-
മാകത്തന്നെമുഖസ്ഥമൊരുത്തന്നു
വാക്കിന്നു ഫലിതവുമുണ്ടവനല്പം
കാക്കക്കണ്ണുണ്ടെന്നൊരുദോഷം
തർക്കംപലതും കണ്ടവനൊരുവന്നു
വക്ത്തില്ല ശരീരംകണ്ടാൽ
മിക്കതുമൊരുവന്നലക്ഷം ശ്ലോകമൊ-
രിക്കൽ കേട്ടാലങ്ങുഗ്രഹിക്കും
വിക്കുകൾകൊണ്ടതു പറവാൻ വഹിയാ
സൽകഥ വളരെയറിഞ്ഞൊരുദേഹം
കകകകകകംസൻ കികികികി കൃഷ്ണൻ
പുപുപുപു പൂതനഎന്നാംകഥയിൽ
നല്ലൊരുജ്ജാതിയിൽവന്നുപിറന്നു
നല്ലൊരു രൂപഗുണങ്ങളുമുണ്ട്
ഹരിയെന്നാദിയൊരക്ഷരമവനുടെ-
യരികേക്കൂടിപ്പോയിട്ടില്ല.
പ്രൌഢതയെല്ലാം കണ്ടാൽതോന്നും
മൂഢതയല്ലാതവനറിവില്ല.
ഗണിതഗ്രന്ഥം വൈദ്യവുമുണ്ടതി
ഗുണവാനെന്നുപ്രസിദ്ധന്താനും
ലൌകികമെന്നതു കണികാണ്മാനി-
ല്ലേകന്നു ദോഷമനേകമസഹ്യം.
കണ്ടാൽ നല്ലൊരു പുരുഷനവന്നു
വേണ്ടാസനവുംകോപവുമേറും
കണ്ടജനത്തൊടുശുണ്ഠികടിച്ചും
രണ്ടാംവാക്കിന്നുകേറിയടിച്ചും

മീശക്കൊമ്പുംലന്തക്കുഴലും
ദേശത്തേക്കൊരു മുമ്പുംവമ്പും
ഉൗശാന്താടിയുമുള്ള വനങ്ങൊരു
കാശിന്നപിടിയാപ്പടയിൽ ച്ചെന്നാൽ
പഞ്ഞികണക്കെ നരച്ചൊരുവൃദ്ധന്നു
കഞ്ഞികുടിപ്പാനൊരുവകയില്ല
മുഞ്ഞിയതങ്ങനെ മൂക്കുംതാടിയും
ഒന്നിച്ചമ്പതു വഷമതായി.
അക്കിഴവച്ചാക്കിന്നും പടകളിൽ
റാക്കാണിപ്പാനൊരുകുറവില്ല.
തോക്കുമെടുത്തു നടക്കുമിതിന്നും
ചാകെന്നെള്ളതുമായാറംക്കില്ല.
ഊട്ടുകളിൽചെന്നാഷ്ടികഴിക്കും
പാട്ടുംപാടിനടക്കുമൊരിക്കൽ
വീട്ടിലിരുന്നാൽ കടമുണ്ടാമതു
വീട്ടിക്കൊൾവാൻമുതലുംനാസ്തി.
"അമ്മാവൻപണ്ടക്ഷരവദ്ധ്യയി-
ലെണ്മാത്രം പിടിപെട്ടൊരുദേഹം
സമ്മാനക്കവിചൊൽവാനുചിതൻ
ഉമ്മാനുംവകയില്ലെന്നല്ല
അമ്മാവിക്കുംമക്കൾക്കും പല
സമ്മാനങ്ങൾകൊടുത്തുപുലത്തി
തിന്മാനില്ലാതിങ്ങനെയാക്കിയ-
തമ്മാപാപിപിണച്ചൊരനർത്ഥം"
ഇങ്ങനെപൂവ്വന്മാരെക്കൊണ്ടൊരു
ഭംഗിക്കാരൻ ഭാഷിക്കുന്നു.
മററുംപലഗുണമുണ്ടെന്നാലും
കുററംവരുമിതുഗുരുനിന്ദകളാൽ

(രുഗ്മിണീസ്വയംവരം)

ഈ വിധം ഗോഷ്ടികൾ കണ്ടുപിടിക്കാനുള്ള സാമർ

ത്ഥ്യംകൊണ്ടു ഹ്യൂഡിബ്രാസ് (Hudibras) എന്ന ഗ്രന്ഥ ത്തിൻെറ കൎത്താവായ (Butler) എന്ന കവിയെപ്പോലെ നമ്പ്യാരും ഗോഷ്ഠികൾ കാണിക്കുന്നവൎക്ക് ഒരു പബ്ലിക്ക പ്രാസിക്യൂട്ടർ എന്നു തന്നെ പറയാം.

വൎണ്ണനാവിഷയത്തിൽ നമ്പ്യാരുടെ നൈപുണ്യപൂൎണ്ണതയെ കാണിപ്പാൻ ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ കൂടി ചുവടേ ചേൎക്കുന്നു. അതിസൌഭാഗ്യവതിയായി സകലസുഖസമ്പൽ സമൃദ്ധയായിരുന്ന് പാഞ്ചാലിയുടെ വിധിദുർവിപാകത്തെയും വിരാടനാട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അവൾക്കുണ്ടായ ഭാവഭേദത്തെയും ഇപ്രകാരം വൎണ്ണിക്കുന്നു. പാഞ്ചാലിയുടെ കൃത്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ

"മുററമൊക്കെ അടിച്ചുതൂത്തുതളിച്ചു ഭംഗിവരുത്തണം
മുററുമനവധി വെങ്കലങ്ങൾ തുടച്ചുവെണ്മതിളക്കണം.
മററുദാസികളോടുചേൎന്നു പുറത്തളത്തിലിരിക്കണം
കുററമറ്റനികൾക്കു വരുവതിലൊട്ടുതാൻ പിഴയേൽക്കണം
ഏഴരയ്ക്കുഴനേററു വെള്ളമനത്തിയെണ്ണയെടുക്കണം
കോഴവിട്ടുഥതാളികൂട്ടിമെതുക്കിയിഞ്ചപതയ്ക്കണം
കേഴമാൻമിഴിപബാലരെങ്കിലേഴീററുപോയിയുറക്കണം
നാഴികയ്ക്കൊരുനാലുകല്പന രാജ്ഞിചെയ്തതുകേൾക്കണം
മഞ്ഞുമൂതണകാററുമേററുവെളിക്കുതന്നെകിടക്കണം
കുഞ്ഞുകരകിലെഴീററുതൊട്ടിലുമന്ദമാട്ടിയടക്കണം
നൃത്തവേലയിൽമദ്ദളം ചിലപോതിലെത്തിവടിക്കണം
മുഗ്ദ്ധഗാത്രിവിയൎത്തു വാങ്ങിയടങ്ങിയാലഥവീശണം
കുഞ്ഞിപാൻവരും തൂൎപ്പുശരിപ്പെട്ടുത്തിമിനുക്കണം
മുഞ്ഞിവീൎത്തുമുഷിഞ്ഞു പട്ടുരച്ചിടുന്നതുകേൾക്കണം
അഞ്ജനസാകരിവെപ്പുകോപ്പു നറുക്കുവാനിടക്കൂടണം
കുഞ്ഞുമുള്ളു കനമുള്ളു കെന്ന വിധങ്ങളാശ്രുസഹിക്കണം

ശ്രുപ്പവയ്യർവെറുത്തു ചെയ്തിട്ടുമട്ടഹാസമതോക്കണം
വെപ്പുകൌശലമുണ്ടയാൾക്കതിൽമെച്ചമുണ്ടതുമോക്ക
ണം"

ഇത്യാദികീചകവധം

ഇവിടെ പാഞ്ചാലിയുടെ ദയനീയമായ സ്ഥിതിഭേദം വർണ്ണിതമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷേ അതോടുകൂടിത്തന്നെ ലീനമായ മറെറാരു രസംകൂടി ഉള്ളതു വിസ്മരിക്കത്തക്കതല്ല. പാഞ്ചാലിയുടെ കഷ്ടപ്പാടിനെ പ്രതിപാദിച്ചിരിക്കുന്നതിനിടിയേതന്നെ വിരാടരാജധാനിയിലെ അരിവെപ്പുകാരൻ പട്ടരുടെ ദുഃഖവും ഭരിപ്പുകാരനായ ശ്രുപ്പവയ്യൻെറ ശ്രുണ്ഠിയും അസത്തുകളായ ദാസിമാരുടെ ഉദാസീനതകളും രാജസ്ത്രീജനങ്ങളുടെ പ്രൌഢിയും മററുംകൂടി അളവെ വർണ്ണിക്കപ്പെടുകയും അവയെപ്പററി വായനക്കാക്ക ചെറുതായി ഒരു പുച്ഛരസം തോന്നുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിർദ്ദിഷ്ടമായ ലക്ഷ്യത്തേ ഭേദിച്ച് അർജ്ജുനൻ പാഞ്ചാലിയെ സ്വയംവരം ചെയ്തശേഷം പഞ്ചപാണ്ഡവക്കായി പാഞ്ചാലിയെ വിവാഹം ചെയ്യണമെന്ന് ധമ്മപുത്രൻ ദ്രുപദരാജാവിനോടാലോചിക്കുന്നു. സ്ത്രീ നിമിത്തമായി അധമ്മമായി ഇപ്രകാരമൊരു കാര്യം ധമ്മപുത്രൻപോലും പറഞ്ഞല്ലോ എന്നു ദ്രുപദൻ അത്ഭുതപ്പെടുന്നു. ആ ഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീ നിമിത്തമായുണ്ടാകുന്ന ഭാവഭേദം വർണ്ണിക്കുന്നു.

'അഞ്ചുപത്തു വെളുപ്പിനേററുകുളിച്ചുഭസ്മവുമിട്ടുടൻ
നെഞ്ചുറപ്പൊടു യോഗവട്ടവുമിട്ടിരുന്നു ജപിക്കയും
ചഞ്ചലാക്ഷികളെക്കുറിച്ചുകതാരിലുള്ളൊരു നിന്ദയും
ചഞ്ചലത്തെവെടിഞ്ഞുവേദപുരാണമന്ത്രജപങ്ങളും
ഇത്തരം പലഭള്ളുകാട്ടിയിരുന്ന ധമ്മതനൂജനെ
തിത്തൈയെന്നുടനേപിടിച്ചുമറിച്ചു നമ്മുടെമന്മഥൻ"

ഇവിടെ ധമ്മപുത്രരുടെ ഭക്തിദാർഢ്യം എത്ര കലശ

ൽ? പക്ഷേ കാമദേവൻെറ കൗശല്യം ഇത്ര സാധുവായത്ത മഹാത്മാവിനെക്കൂടി ഞാണിന്മേൽ കളിക്കാരൻെറ കരണം മറിച്ചിലുപോലെ തലകീഴ്മറിച്ചല്ലോ എന്ന് ദ്രുപദൻെറ അത്ഭുതം സരസമായി വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നു.

അസഹ്യകോപനും വിവേകഹീനനുമായ ഒരുവൻെറ ശകാരപ്രകാരത്തിനു ഒരുദാഹരണം കൂടി കാണിച്ച് ഈ ഭാഗത്തെ നിൎത്തുന്നു. ശിവസ്പൎദ്ധയോടുകൂടി യാഗം നിശ്ചയിച്ച ദക്ഷനോടു വൈശ്രവണൻ ശിവനേ ക്ഷണിക്കേണ്ട ആവശ്യം കാണിച്ചു വളരെ ഗുണദോഷിക്കുന്നു. അതിനുത്തരമായി ദക്ഷൻെറ ഈൎഷ്യ,

"ഇപ്രകാരം വൈശ്രവണൻ പറഞ്ഞൊരുമൊഴികേട്ടു
ദപ്പഭാവത്തോടുദക്ഷൻ യക്ഷരാജനോടു ചൊല്ലി
പണ്ടുദശകണ്ഠനെ നീ ഭയപ്പെട്ടുമണ്ടിയാറേ
എണ്ടിശയിൽ വഴിയാഞ്ഞു കണ്ഠർവാഴുംമലതൻെറ
ഗണ്ഡദേശേഗിരീശൻെറ എച്ചിലിട്ടുകുഴിതന്നിൽ
തൊണ്ടനായനിപൊറുത്തീടുന്നതുമൊട്ടറിയും ഞാൻ
തക്കവണ്ണമുരുളയ്ക്കുപേശീടുന്ന നിൻെറ ശക്തി
മിക്കതും ഞാനറിയുംനീപോമറയത്തിവിടുന്ന്
ദക്ഷദുൎഭാഷണംകേട്ടു യക്ഷരാജൻ കുപിതനായ്
തൽക്ഷണംപോയവനോടൊരക്ഷരവുംപറയാതെ"

ഇവിടെ കോപവേപനായ പിടിപെട്ട ദക്ഷൻെറ ശകാരവും മാനിയായ വൈശ്രവണൻെറ നിശ്ശബ്ദമായ കോപപ്രകാരവും അസാമാന്യ സ്ഫുടിമയോടുകൂടി വൎണ്ണിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

നമ്പ്യാരുടെ ശൃംഗാരവൎണ്ണനയെപ്പറ്റി എനിക്ക് വളരെ ബഹുമാനമില്ല. മറ്റു കവികളെപ്പോലെ സ്ത്രീകളുടെ കേശാദിപാദവൎണ്ണന നമ്പ്യാരും ചെയ്യുന്നുണ്ടു. പക്ഷേ അവരുടെ സംഭാഷണങ്ങളും മനോഗതികളും വൎണ്ണിക്കുമ്പോൾ ഒന്നുകിൽ സ്ത്രീസ്വഭാവത്തിനു സഹജമായ മാർ

ദ്ദവം പ്രത്യക്ഷപ്പെടാത്തയോ അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ മനോഗതിയിലുള്ള രമ്യത്വം നമുക്കു കിട്ടാതെയോ പോകുന്നു. കേവലം അപരിഷ്കൃതയായ ഒരു നാടൻസ്ത്രീയുടെ സംഭാഷണം പോലെ തോന്നിപ്പോകുന്നു ദമയന്തിയുടെ സംഭാഷണം. സാധാരണമായി അന്യോന്യസ്പർദ്ധയായുള്ളവരും ആക്ഷേപരസികകളും ആയിട്ടാണ് നമ്പ്യാരുടെ സ്ത്രീകൾ കാണപ്പെടുന്നത്. രണ്ടു സ്ത്രീകൾ ഒരുമിച്ചു കൂടിയാൽ മൂന്നാമതൊരു സ്ത്രീയെക്കുറിച്ചും അനേകം സ്ത്രീകൾ കൂടിയാൽ പൊതുശത്രുവായ പുരുഷജാതിയേക്കുറിച്ചും ആയിരിക്കും ആക്ഷേപമെന്ന് ഒരു പ്രസിദ്ധ പാശ്ചാത്യഗദ്യകാരനുള്ള അഭിപ്രായത്തെ പിൻതാങ്ങുവാൻ നമ്പ്യാരും ഏറക്കുറെ സന്നദ്ധനായികാണപ്പെടുന്നു മൃദുലങ്ങളായ ഭാവങ്ങൾ വർണ്ണിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം കുറേപിന്നോക്കമെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. കടുംമഷിയിലെഴുതിയാണ് അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരിചയം. സൂക്ഷ്മരേഖകളെക്കൊണ്ടും മൃദുച്ഛായകളെക്കൊണ്ടും ശീതളഭാവത്തിൽ ചിത്രമെഴുതുവാൻ അദ്ദേഹം പഠിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

അന്യ മലയാളകവികൾക്കെന്നു മാത്രമല്ല, സംസ്കൃതകവികൾക്കും ഇല്ലാത്തതായ ഒരംശം നമ്പ്യാരിൽ വളരെ അഭിവൃദ്ധമായി കാണ്മാനുണ്ടു്. ഇതു അദ്ദേഹത്തിൻെറ പരിഹാസകവനമാകുന്നു. ഇതിനു ഇംഗ്ലീഷിൽ "Satire" (സററയാർ) എന്നുപറയുന്നു. ഈവിധം കവിതയുടെ ഉദ്ദേശ്യം ജനസമുദായത്തേയും ജനങ്ങളുടെ കൃത്യങ്ങളേയും പരിഹാസംകൊണ്ടാക്ഷേപിച്ചു സന്മാർഗ്ഗരീതി മുതലായവയെ ഉപദേശിക്കയാകുന്നു. ഇത്തരം കവിതക്കാർ പുരാതന ഗ്രീസിലും (ഉദാഹരണം ആർച്ചിലോക്കസ്സ് അരിസ്റ്റോഫെനീസ്സ്) പുരാതനറോമാരാജ്യത്തും, (ഉം. ല്യൂസിലിസ്സ് ജ്വവനൽ) ഇംഗ്ലണ്ടിലും (ഉം.ഡ്രൈഡൻ, സ്വിഫ്ററ്, പോപ്പ്, ആഡിസൺ) ഫ്രാൻസിലും(ഉം. മാളിയർ, വാൾട്ടയർ.)ഉണ്ടായിരുന്നു. പരിഹാസകവനം റോമിൽ ഉത്ഭവി

ച്ചതും ഇവിടെ ഉത്സവാവസരത്തിൽ കൃത്തിൽനിന്നും തുള്ളലുണ്ടായതുപോലെ, റോമിൽ ഉത്സവത്തിനു കൂടിവന്നിരുന്ന ജനങ്ങളെ വിനോദിപ്പിക്കുവാൻ അഭിനയിച്ചു പോന്നിരുന്ന രൂപകങ്ങളിൽ നിന്നായിരുന്നു. പരിഹാസകവനത്തിനു പുറപ്പെടുന്ന ഒരു കവിയുടെ മുഖ്യമായ ആയുധം രസികതയാകുന്നു. ഇതു നമ്പ്യാക്കു ധാരാളമായുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതു മുമ്പുതന്നേ തെളിഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലൊ. പരിഹാസകവനങ്ങളിൽ പ്രത്യേകിച്ചു് ജനസമുദായോദ്ദേശകമായി പ്രവത്തിക്കുന്നവയിൽ കവിയുടെ കാലത്തെ സമുദായസ്ഥിതിയും സാന്മാർഗ്ഗികാവസ്ഥയും രുചിഭേദങ്ങളും സ്ഫുരിക്കുന്നതാണു്. നമ്പ്യാരുടെ കാലത്തെ സമുദായസ്ഥിതി തുള്ളക്കഥകളിൽ ഭംഗിയായി പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ടു്; ഇവയെത്തന്നെയാണു് നമ്പ്യാർ പുരാണകഥാവ്യാജേന വർണ്ണിക്കുന്നതും. അക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന ദുഷ്പ്രഭുക്കളും അല്പരാജാക്കന്മാരും ആണു് നമ്പ്യാരുടെ പ്രധാന വിഷയം. അക്കാലത്തിന്റെ അവസ്ഥയും കാൺക. തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം അനേകം അല്പരാജ്യങ്ങളായി കിടന്നിരുന്നു. അവയുടെ ഭരണകർത്താക്കളിൽ ഓരോരുത്തരും സ്വാതന്ത്ര്യംകൊണ്ടുള്ള അഹംഭാവചാപല്യങ്ങൾ കാണിച്ചിരുന്നതും ക്രമേണ മഹാപ്രതാപനായിരുന്ന മാർത്താണ്ഡവമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ ആക്രമണത്തിനു ലക്ഷീഭവിച്ചു വലഞ്ഞിരുന്നതും നമ്പ്യാക്കുതന്നെ കാണ്മാൻ സംഗതിവന്നു.

"കാരിയക്കാരനായ് പണ്ടു കോലകത്തു മാളികമേൽ
നാരിയെക്കൊണ്ടുപോയ് വച്ചു സുഖിച്ചു വാണവനിപ്പോൾ
ആരിയച്ചെട്ടിയെച്ചെന്നു കാൽപിടിച്ചുകിടക്കുന്നു
കാരിയം രണ്ടുപറെറങ്ങാൻ കിടച്ചെങ്കിലതുതന്നെ"

ഇങ്ങനെ മ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നതു്, അക്കാലത്തെ അല്പരാജാക്കളും അവരുടെ പ്രഭുക്കളും സ്വരാജ്യസ്വാതന്ത്ര്യം ഉടഞ്ഞുപോയശേഷം അനുഭവിച്ച ഭാവപകച്ചയെ ചൂണ്ടി

യാണെന്നു സ്പഷ്ടമത്രെ. ആക്രമഭീതികൊണ്ടു പര്യാകുലമായും അസ്വാസ്ഥമായും ചമഞ്ഞിരുന്ന അക്കാലത്ത് രാജ്യങ്ങളുടെ അധഃപതനം കേവലം സ്വപ്നത്തിൽ എന്നതുപോലെ അത്ര ഝടിതി സംഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇന്നലെ സ്വാതന്ത്ര്യനായിരുന്ന രാജാവ് ഇന്ന് അടുത്തുൺ പാറുന്നുവെന്നോ ബന്ധനസ്ഥനാക്കപ്പെട്ടുന്നുവെന്നോ അന്നു കേൾക്കാമായിരുന്നു ഇപ്രകാരമുള്ള കാലദേശാവസ്ഥകൾ നമ്പ്യാരുടെ പ്രജ്ഞയെ ഉന്മേഷപ്പെടുത്തുന്നതിനും രൂപപ്പെടുത്തുന്നതിനും വളരെ പ്രയോജനപ്പെട്ടിരിക്കണം. കല്യാണസൌഗന്ധികത്തിൽ ഭീമന്റേയും കിരാതത്തിൽ അൎജ്ജുനന്റേയും രാമാനുകരണത്തിൽ ഗരുഡന്റേയും, രുഗ്മിണിയുടേയും, ഘോഷയാത്രയിലും സഭാപ്രവേശത്തിലും, ദുൎയ്യോധനന്റേയും, കാൎത്തവീൎയ്യാൎജ്ജുനവിജയത്തിലുംമററും രാവണന്റേയും പഞ്ചേന്ദ്രോപാഖ്യാനത്തിൽ ദേവേന്ദ്രന്റേയും, ഐരാവതപൂജയിൽ ദേവന്മാരുടേയും ദൃപ്തപ്രഭുത്വവും അഹംഭാവവും എത്രമാത്രമായിരുന്നു എന്നും അവ എങ്ങനെ ശമിച്ചു എന്നും ഉൗൎജ്ജിതാശയനായ കവി വൎണ്ണിക്കുന്നു. "തന്നെത്താനറിയാത്ത മഹാപാപിക്കഴിയന്മാരേ" പ്പോലെ നിന്ദ്യന്മാരും പുരുഷത്വമുള്ളവരെപ്പോലെ ശ്ലാഘ്യന്മാരും ആരുമില്ലെന്നത്രേ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരിഹാസങ്ങളിൽ സ്ഫുരിക്കുന്ന ആശയം. കാൎത്തവീൎയ്യാൎജ്ജുനവിജയം, ഘോഷയാത്ര മുതലായവയിൽ ഏഷണിക്കാരെയും സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം കുംഭകൎണ്ണവധം സത്യാസ്വയംവരം മുതലായവയിൽ സ്ത്രീ നിമിത്തമുള്ള കലഹങ്ങളെയും കവി പരിഹസിക്കുന്നു. നമ്പ്യാൎക്ക പരദേശബ്രാഹ്മണരോടു പ്രത്യേകം വൈരമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പറയുന്ന ഒരു കഥയുണ്ട്. ഇതു വാസ്തവമാണോയെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. അങ്ങനെ ഒരു കാരണമില്ലാതെതന്നെ അദ്ദേഹം അവരെ ആക്ഷേപിക്കുമായിരുന്നു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ നമ്പ്യാരുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ബ്രാഹ്മണർ ഈ

ശപരഭക്തന്മാരായും, വൈദികകർമ്മാനുഷ്ഠാനതല്പരന്മാരായും മാത്രമേ ഇരിക്കാവൂ എന്നുകാണുന്നു. പരദേശബ്രാഹ്മണരിൽ ചിലർ അന്നു ചെയ്യാറുണ്ടായിരുന്നതുപോലെ പണം പലിശയ്ക്കുകൊടുത്തു വലിയ പലിശ വാങ്ങുക, കെട്ടും ചുമടുമെടുത്തുകൊണ്ടു നടന്നു അങ്ങുമിങ്ങും കച്ചവടങ്ങൾ ചെയ്ക മുതലായ ജീവികാമാർഗ്ഗപ്രവൃത്തികൾ നമ്പ്യാൎക്കു വളരെ പുച്ഛമായിരുന്നു. ഇതുപോലെ ഇതരസമുദായങ്ങളെയും അദ്ദേഹം ആക്ഷേപിക്കുന്നുണ്ടു്. നായന്മാർ അടക്കമില്ലാത്തവരാണെന്നും, അവരിൽ കാരണവന്മാർ തറവാടു മുടിക്കുന്നവരാണെന്നും ചിലൎക്കു മദ്യപാനവും കറുപ്പും കഞ്ചാവും മറ്റുദോഷങ്ങളും ഉണ്ടെന്നും ആക്ഷേപിച്ചുകാണുന്നു. നമ്പൂരിമാരും എമ്പ്രാന്മാരും അമ്പലവാസികളും ഭീരുക്കളാണെന്നു് അപഹസിക്കുന്നു. ദാനവും പ്രതിഗ്രഹവും അന്വേഷിച്ചു നമ്പൂരിമാർ നടക്കുന്നതിനേയും ആക്ഷേപിച്ചിരിക്കുന്നു. നായന്മാരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതിനു ഹേതുവായിത്തീൎന്നതു, തകഴിയിൽവച്ചു കുറേ നായന്മാർകൂടി നമ്പ്യാരെ അടികലശൽ ചെയ്ത സംഭവമാണെന്നു ചിലർ പറയുന്നു. ചവക്കുളത്താററിൽകൂടി നമ്പ്യാർ ഒരിക്കൽ പോയപ്പോൾ പള്ളിക്കടവിൽ കൂടിനിന്നിരുന്ന ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾ അദ്ദേഹത്തെ ആക്ഷേപിക്കയോ കല്ലെറിയുകയോമറേറാ ചെയ്തതുകൊണ്ടു് അവരെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതായും ഒരു തുള്ളൽക്കഥ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതൊക്കെ യഥാൎത്ഥമെന്നു സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ട തെളിവുകൾ കാണുന്നില്ല. കലികാലവിലാസംകൊണ്ടു് ജനങ്ങൾക്കു വളരെ ഭാവപ്പകർച്ച വന്നുപോയി എന്നും എല്ലാവരും ഈശപരഭക്തന്മാരായി, ധർമ്മനിഷ്ഠന്മാരായി വ്യാജവും മറിമായങ്ങളുമില്ലാത്ത കൃഷി മുതലായ തൊഴിലുകളിൽ മാത്രം പ്രവൎത്തിച്ചുകൊള്ളണമെന്നും ആണു കവിയുടെ സർവ്വ കൃതികളേയും വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയം. കാട്ടിലെ വേരുകളെല്ലാം കഷായത്തിനും കൽക്കത്തിനും കുറിക്കുന്ന വൈദ്യ

ന്മാരേയും "ചട്ടിച്ചമുഞ്ഞിവിയത്തങ്ങോലിക്കുന്ന" ആട്ടക്കാരേയും "ജാതകംനോക്കി കൈതവംപറയുന്ന" ജ്യോതിഷക്കാരേയും ചുങ്കക്കടവുകളിൽ നിന്നു ജനങ്ങളെ ബുദ്ധിമുട്ടിക്കുന്ന ചുങ്കപ്പിള്ളമാരേയും അഞ്ചിടങ്ങഴി മൂന്നിടങ്ങഴിയാക്കാൻ സാമർത്ഥ്യമുള്ള കണക്കെഴുത്തുകാരേയും ഏഷണികേട്ടിട്ടു ഭീഷണികൾ കാണിക്കുന്ന യജമാനന്മാരേയും ദുർമ്മന്ത്രവാദികൾ, വെളിച്ചപ്പാടന്മാർ മുതൽപേരേയും ആയുധമില്ലാത്ത നായന്മാരേയും യുദ്ധം എന്നു കേൾക്കുമ്പോൾ തുടുത്തുള്ളുന്നവരേയും "വെററിലതിന്നു മുഴപ്പിച്ചുകൊണ്ടു" നടക്കുന്ന രസികന്മാരേയും സ്ത്രീലമ്പടന്മാരേയും അപരാധികളുടെ കൂട്ടത്തിലുൾപ്പെടുത്തി പിൽക്കാലക്കാരുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം നിരത്തിനിർത്തുന്നു. വക്കീലന്മാരും പല്ലാളികളും അന്നില്ലാതിരുന്നതു അവരുടെ മഹാഭാഗ്യമത്രെ.

"കോൽത്തേനോലേണമോരൊ പദമിടയിൽ നറുമ്പാലിൽ നീരെന്നപോലെ" ഇത്യാദി ശ്ലോകത്തിനാൽ കവിതയുടെ രീതി ഇന്നവിധമായിരിക്കണമെന്നു നമ്പ്യാർ നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. തുള്ളൽക്കഥകളുടെ വിഷയത്തിൽ തനിക്കുണ്ടായിരുന്ന രചനാലോചനകളേയും അദ്ദേഹം പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്ങനെയെന്നാൽ, പാഞ്ചാലീപരിണയത്തിൽ

"മാധുര്യഗുണങ്ങളും അക്ഷരവ്യക്തിയുംവേണം
സാധുത്വം പദങ്ങൾക്കും സതതം സംഭവിക്കേണം
ബോധിപ്പിപ്പതിനുള്ള കുശലത്വം അതുംവേണം
ബോധമുള്ള പുക്കളിൽ ബഹുമാനംവരുത്തേണം
ഹാസത്തിനൊരുമാർഗ്ഗം ചിലദിക്കിലതുംവേണം
പ്രാസത്തിനൊരേടത്തും കുറവില്ലാതിരിക്കേണം
വാസനയെല്ലാത്തപോലെ വചനപ്രക്രമംവേണം
സംസർഗ്ഗഗുണംകൊണ്ടു സകലം സിദ്ധമാക്കേണം
ഇച്ചൊന്നഗുണമെല്ലാം വഴിപോലെവരുത്തിക്കൊ-
ണ്ടുച്ചത്തിൽ പ്രയോഗിച്ചാൽ ഫലിക്കും സംശയംവേണ്ടാ
മെച്ചത്തിൽ ഒരുകഥ പറവാനഗ്രാവഹമെങ്കിൽ

ഇച്ഛയ്ക്കു ചേർന്നപോലെ താളവും മേളവും വേണം
കഥയിൽസംഗതിചേർത്തു കഥിക്കുമ്പോളതിൽക്കൂടി
കഥിക്കേണ്ടിവരും ക്രൂരകവികളും ചിലദിക്കിൽ
അതുകൊണ്ടു ഭവാന്മാർക്കു വൈരമാർക്കും ഭവിക്കൊല്ല.
ഹിതജ്ഞന്മാരറിഞ്ഞെല്ലാം സഹിക്കേണം വണങ്ങുന്നേൻ"

കവിത്വതത്വമൊട്ടുമിക്കവാറും ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുതന്നെ പറയാം. ശബ്ദങ്ങളെക്കൊണ്ടു പ്രവർത്തിക്കുന്ന കവിശില്പിക്കു ആദ്യമെ സാധുക്കളും മധുരങ്ങളും ആയ പദങ്ങൾ സ്വാധീനമാക്കേണ്ടതാണു് ആവശ്യകത. അനന്തരം ആ പദങ്ങൾ തന്റെ ആശയങ്ങളെ ആവിഷ്കരിക്കാൻ പര്യാപ്തമായിരിക്കേണ്ടതാകുന്നു. ഇതുതന്നെയാകുന്നു ബോധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള കുശലത്വമെന്നു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതു്. പിന്നീടു കവിയുടെ ആശയങ്ങൾ ഏതുതരത്തിലുള്ളവയായിരിക്കണമെന്നുള്ള വിചാരത്തിൽ അവ ബോധമുള്ളവർക്കു്, അതായതു വിദ്വാന്മാർക്കു ബഹുമാനം തോന്നുന്നവയായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. കേവലം പാമരന്മാർക്കു പ്രീതികരങ്ങളായ ആശയങ്ങൾ കവിതയിൽ അസമീചീനമാകുന്നു. വിദ്വജ്ജനങ്ങളുടെ സശിരഃകമ്പമായ സംപ്രീതിയേയാണു കവി കണക്കാക്കേണ്ടതു്. ഇതുതന്നെ കാളിദാസനും "ആപരിതോഷാദ്വിദുഷാം ന സാധുമന്യേ പ്രയോഗവിജ്ഞാനം" ഇത്യാദി ശാകുന്തളാരംഭത്തിൽ പ്രതിപാദിക്കുന്നു. "ഹാസത്തിന്നൊരുമാർഗ്ഗം" ഇത്യാദി ശേഷം ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു സ്വകവിതാരീതിയേയും നമ്പ്യാർ സൂചിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. പരിഹാസരസികത സ്വകവിതയ്ക്കു അവർജ്ജ്യമായ ആഭരണമായി നമ്പ്യാർ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻപ്രസ്താവിച്ചതിൽനിന്നു സ്പഷ്ടമാണല്ലോ. തുള്ളൽക്കളങ്ങളിൽ പരിഹാസസരസമായ കവിതയ്ക്കേ പ്രകാശം സിദ്ധിക്കയുള്ളെന്നു നമ്പ്യാർക്കു് അനുഭവസിദ്ധമായ സംഗതിയാകുന്നു. ഹനുമദുല്പത്തിയിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്നു,—

"കലികാലങ്ങളിലുള്ള കാണികൾക്കുകഥകേട്ടാൽ
ഫലിതമുള്ളതേനല്ലപലക്കുമങ്ങനെതന്നെ
വലിപ്പമുള്ളവർകൾക്കും വയസ്സുചെന്നവക്കുംനൽ-
കുലത്തിലുള്ളവർകൾക്കും നാരിമാക്കുംശിശുക്കൾക്കും
ചിരിപ്പാൻസംഗതിയുള്ളകവികൾ ചൊല്ലിയെങ്കിൽകേ-
ട്ടിരിപ്പാനാഗ്രഹമുണ്ടാമെന്നയേ സൽക്കഥകേട്ടാൽ
ചിരിപ്പാനെന്തൊരുമാർഗ്ഗം എന്നുനോക്കുന്നവരേറും
മരിപ്പാനൊട്ടടുത്താലും മാധവൻെറപദാംഭോജം
സ്മരിപ്പാൻഭാവമില്ലാക്കുമെന്തൊരുനിർമ്മരിയാദം"

ഈ വക വിചാരംകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം സദസ്യക്കു ഹാസ്യരസോദ്ദീപകമായി തുള്ളൽക്കഥകളിൽ വളരെ ഉപകഥകൾകൂടി ചേർത്ത് അദ്ദേഹം കവിതാവിതാനത്തിനു ദ്യോഗിച്ചിട്ടുള്ളതു്. പക്ഷേ അത്തരം പരിഹാസഘട്ടങ്ങൾ കേവലം ഹാസ്യത്തിനായി സാഹസപ്പെട്ടു സൃഷ്ടിക്കപ്പെട്ടവമാത്രമല്ല; ജനസമുദായത്തിനു ഗുണദോഷവിചാരമുണ്ടായി വിവേകവും സന്മാർഗ്ഗജാഗ്രതയും ജനിക്കണമെന്നുകൂടി കരുതിക്കു താല്പര്യമുള്ളതാകുന്നു. തൻെറ പരിഹാസരസംകൊണ്ടു ആക്കും വിശേഷാൽ വേദന ജനിപ്പിപ്പാൻ താൻ തുനിയുന്നില്ലെന്നും അതുനിമിത്തം തന്നോടു ഒനാവശ്യമായി വല്ലവക്കും വിരോധം തോന്നിയാൽ തൻമൂലം തനിക്കു തരിമ്പും കൃസലില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സധൈര്യം പറയുന്നു. പരന്മാരുടെ ഹിതാഹിതങ്ങളെ നോക്കയല്ല താൻ കവിതയ്ക്കു തുടങ്ങുന്നതെന്നു്,

"ഒരുത്തക്കും ലഘുതപത്തേവരുത്തുവാൻ മോഹമില്ല
ഒരുത്തനു പ്രിയമായിപ്പറവാനും ഭാവമില്ല"

എന്ന ഭാഗംകൊണ്ടു അദ്ദേഹം സ്പഷ്ടമാക്കിയിരിക്കുന്നു.

അന്നത്തെ സമുദായസ്ഥിതിയും നോക്കുക. ജനങ്ങളുടെ മുഖ്യമായ ഉപജീവനമാർഗ്ഗം കൃഷിയായിത്തന്നെ കാണപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ കൃഷിക്കാക്കു നിലങ്ങൾ തങ്ങളുടെ വ

കയെന്നു വിചാരിക്കത്തക്കവണ്ണം ഉടമസ്ഥതയ്ക്കു അത്ര ഭദ്രതയുണ്ടായിരുന്നില്ല. നാടുവാഴികൾക്കും യജമാനന്മാർക്കും അപ്രീതി തോന്നിയാൽ ഒരുവൻെറ വസ്തു എടുത്തുകളയുന്നതും വിലക്കംചെയ്യുന്നതും ദുഷ്കരമല്ലായിരുന്നു. "എങ്കിലസ്തു സുയോധനൻ മമ വസ്തുവന്നു വിലക്കുമോ" എന്നു സഭാപ്രവേശത്തിലെ ബ്രാഹ്മണൻ ചോദിക്കുന്നു. പക്ഷേ ഇപ്രകാരം ഉടമസ്ഥതയുടെ അസ്ഥിരത്വം വിരുത്തി വ്യവസ്ഥയുടെ സഹജമായ ഫലമായിരുന്നിരിക്കാം. രാജ്യത്തിലേക്കുവേണ്ടി യുദ്ധംചെയ്യുന്നവനും സക്കാർ പണിക്കാർക്കും ഇങ്ങേയററം ദേവസ്വം ആനമേയ്ക്കുന്നവനും പാത്രം തേയ്ക്കുന്നവനും കൂടി വിരുത്തിയേർപ്പാടിൽ നിലവും പുരയിടവും വിട്ടുകൊടുക്കുകയായിരുന്നുവല്ലൊ പ്രതിഫലം. ഭടന്മാരായി ജോലി ചെയ്യുന്നതിന്നു ജനങ്ങൾ അന്നു ഗവമ്മെണ്ടിനാൽ നിർബന്ധിക്കപ്പെട്ടുപോന്നിരുന്നു. ഓരോകൂട്ടം ഭടന്മാരെ ഭരിപ്പാൻ യജമാനന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഇവർ തങ്ങളുടെ വക കളരികളിൽ ആളുകളെ കടകം ഓതിരം മുതലായ അടവുകളും വെട്ടും തടയും മററും അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നതായി കാണുന്നു. വില്ലു, അമ്പു, വാളു, പരിച, ചുരിക, കുന്തം, കക്കടെ, കട്ടത്തില, മുസ്സണ്ടി, വേല്, പലമാതിരി കത്തികൾ, വടികൾ, തോക്ക് മുതലായ ആയുധങ്ങളും തകിൽ, പെരുമ്പറ, മുരശ്ശു, തമ്പേർ, കുഴൽ, കൊമ്പ്, കാഹളം, ലന്തക്കുഴൽ മുതലായ വാദ്യാദി വിശേഷങ്ങളും യുദ്ധസാമഗ്രികളിൽ പ്രധാനങ്ങളാണ്. യുദ്ധയാത്രയ്ക്കും മററുമാരംഭിക്കുമ്പോൾ ആളുകളെ സ്വരൂപിക്കുന്ന രീതി ഇങ്ങനെയായിരുന്നു.

"നാട്ടിലരിക്കും നായന്മാരെ-
ക്കൂട്ടീസ്വരൂപിച്ചിട്ടുക വിരവൊടു
കൊട്ടിഘോഷിച്ചാർത്തുവിളിച്ചു
കൂട്ടിക്കൊണ്ടു വരേണമിദാനീം।
ആയുധപാണികളായിട്ടനവധി
നായന്മാരുമമാത്യന്മാരും

കാര്യസ്ഥന്മാരെജമാനന്മാർ
ആയിരമായിരമാറാക്കധിപന്മാർ
പട്ടാണികറം പല കുതിരക്കാരും
കോട്ടപ്പടിയിൽകാവൽക്കാരും
കാട്ടാളന്മാർ മുക്കോപ്പരിഷകറം
കോട്ടകാരന്മാരും പലവക
നസ്രാണികളും ജോനകർപത്തുസ-
ഹസ്രാധികമിഥവന്നീടേണം"

അണിവെടിവെച്ചു ഭടന്മാർ യുദ്ധത്തിനു നിരക്കുന്നതും അതിൽ ചിലർ അഭ്യാസരീത്യാ താണുകളിച്ചു വെട്ടുന്നതും മററു യുദ്ധവിധങ്ങളും നമ്പ്യാർ വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ട്. (സത്യാസ്വയംവരം)

പട വന്നു കേറിയാലുള്ള ഉപദ്രവങ്ങളും ദ്രോഹങ്ങളും പ്രദോഷമാഹാത്മ്യത്തിലും ത്രിപുരദഹനത്തിലും ബാണയുദ്ധത്തിലും മററും വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. നായന്മാരുടെ ഭീരുതപത്തിനും ധീരതപത്തിനും നമ്പ്യാർ തന്നേ സാക്ഷി. ചിത്രസേനനെ ഭയന്നു് ഉരുണ്ടു വെണ്ടയ്ക്കുകത്തു കേറിയൊളിച്ചവരും കരിയിലകൊണ്ടു് ശരീരം മൂടി ചത്തതുപോലെ കിടന്നവരും ത്രിപുരന്മാരെ ഭയന്നു് ഉത്തരത്തിൽ കേറി താനൊരു പാവയാണെന്നുള്ള മട്ടിൽ ഇരുന്നവരും,

"തിട്ടുക്കം വന്നടുക്കുമ്പോറം മിടുക്കൻ നമ്മുടെചേട്ടൻ
പൊട്ടുക്കെന്നു പുറപ്പെട്ടങ്ങടുക്കളെയ്ക്കുകാ പുക്കു
കിടപ്പെല്ലാമവനിപ്പോറം അടുപ്പിലെന്നതുകേട്ടു്"

എന്നു വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരും നായന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും,

"എങ്കിൽ വാടാ കഴുവേറി നിൻകഴുത്തു പിളപ്പൻ-
(ഞാൻ
അങ്കമൊന്നുപൊരുതണം" ശങ്കകൂടാതുരചെയ്തു
ചങ്കരച്ചാരെഴുന്നേററുതൊങ്കൽവാളും പരിചയും

തങ്കരത്തിലിളക്കിക്കൊണ്ടങ്കണത്തിൽചാടിനിന്നു
മുററുമൊന്നുതുടങ്ങീട്ടുപററിനിന്നുകളിച്ചപ്പോൾ
അററമില്ലാതസുരന്മാർതോററുമണ്ടിക്കാട്ടുപുക്കു.

ഇങ്ങനെ ത്രിപുരഭടന്മാരേക്കൂടി ഓടിക്കത്തക്ക ശൂരന്മാരും അവരുടെ കൂട്ടത്തിലില്ലാതിരുന്നില്ല. നമ്പിയാരുടെ കവിതയുടെ ഓരോപുറത്തും നായന്മാരുടെ വാളുകൾ മിന്നുന്നു. കച്ചവടം, ചെട്ടികൾ മുതലായ ജാതിക്കാരുടെ മുഖ്യതൊഴിലായി കാണപ്പെടുന്നു. "ലന്ത പറങ്കിയും ഇങ്കിരിയേസും" തിരുവിതാംകോട്ടു പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നു. പരദേശത്തുനിന്നു ജവളിക്കച്ചവടക്കാർ നാട്ടിൽ നടന്നു വാണിഭം തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നംപൂരിമാർ എമ്പ്രാന്മാർ മുതൽപേർക്കു ജപഹോമാദി കർമ്മാനുഷ്ഠാനത്തിൽ താല്പര്യം അത്രവളരെ ശിഥിലീഭവിച്ചിട്ടില്ല. നെൽകൃഷികൊണ്ടും "അച്ചിങ്ങ പീച്ചിങ്ങ, പാവയ്ക്ക കോവയ്ക്ക" മുതലായ സസ്യസമൃദ്ധികൊണ്ടും സമ്പന്നമായി കാണുന്നു ഭൂമി. നാടുവാഴികളുടെ നിരംകുശപ്രവൃത്തികൊണ്ടു് സ്ഥാവരവസ്തുക്കൾക്കു അസ്ഥിരത്വം നേരിട്ടതുപോലെ ജംഗമങ്ങളുടെ ഉടമസ്ഥനു കള്ളന്മാരെക്കുറിച്ചുള്ള ഭയം അതികലശലായിരുന്നു. രാജശിക്ഷ അതിതീക്ഷ്ണവും അവ്യവസ്ഥവുമായി കാണപ്പെടുന്നു. നികുതികൾക്കുപുറമെ രാജഭോഗങ്ങളിൽ അങ്കം, ചുങ്കം, മുപ്പുറ, കാഴ്ചകൾ, അങ്ങാടികളിൽനിന്നു കരം, ഇത്യാദിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. കൊടി, കുട, തഴ, ചാമരം ഇത്യാദിയോടും, അകമ്പടിക്കാർതുടങ്ങി വെററിലച്ചെറുക്കൻ, കാളാഞ്ചിക്കാരൻ വരെയുള്ള പരിചാരകന്മാരോടും കൂടിയുള്ള എഴുന്നള്ളത്തുകളും യാത്രകളും എത്ര പ്രമാദപ്പെട്ടവയായിരുന്നിരിക്കണം.

"ചൊല്ലുന്നനൃപതിക്കു തല്ലുന്നസചിവന്മാർ
തല്ലുന്നനൃപതിക്കു കൊല്ലുന്നസചിവന്മാർ"

എന്നമട്ടിൽ നിന്നിരുന്ന മന്ത്രിമാരും

"പാലുകുടിച്ചുതടിച്ചൊരുകൂട്ടം
വാലില്ലാത്തകുരങ്ങച്ചന്മാർ"

എന്നു പരിഹസിക്കപ്പെട്ട യജമാനന്മാരും "നാലുപ ദം വയ്ക്കുമ്പോൾ വിയക്ക്"ന്നതു കണ്ടു കവി ചിരിക്കുന്നു. ക ണ്ടുകെട്ടുക, കണ്ടെഴുതുക, കൈക്കൂലി വാങ്ങിക്കുക, ഇവകൊ യ്ക്കു തുനിഞ്ഞിരുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഭയങ്കരന്മാർതന്നെ യായിരുന്നു.

"അഷ്ടിനന്നായ് കഴിച്ചുംകൊണ്ടഭണ്ഡണിക്കു നടക്കുന്ന
യഷ്ടികളുമിതിൽതന്നെ പലരുണ്ടെന്നറിഞ്ഞാലും"

രാജസേവകന്മാരുടെ പ്രവൃത്തിനോക്കുക,

"ഇഷ്ടമില്ലാത്തവരെക്കൊണ്ടെത്രക്കൂട്ടം ദൂഷണങ്ങൾ
ഇഷ്ടസേവന്മാരുതന്നെ നിന്നു കെട്ടിച്ചമയ്ക്കുന്നു"

അന്ന് കൃഷി, കച്ചവടം മുതലായവയെപ്പോലെ രാജ സേവ ഒരു തൊഴിലായിരുന്നെന്നു തോന്നുന്നു. പക്ഷേ,

"കേട്ടാലുമിജ്ജനമെന്തോന്നുചെയ്യേണ്ടു
നാട്ടാക്കു ദാസ്യപ്രവൃത്തികൾചെയ്കയോ?
ആട്ടംപഠിച്ചുപലേടംനടക്കയോ?
ചാട്ടംപഠിക്കയോ ചാവേററു ചാകയോ?
പട്ടിണിയിട്ടു പരവശരാകയാൽ
പട്ടണംതോറുമിരന്നു നടക്കയോ?
പെട്ടെന്നു രാജസേവയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു
കൊട്ടണച്ചോറും കടിച്ചു കിടക്കയോ?"

എന്ന് ദേവകൾ ബ്രഹ്മാവിനോടു സങ്കടമുണർത്തിക്കു ന്നതിൽനിന്ന് നമ്പ്യാരുടെ ഗണനയിൽ രാജസേവയുടെ സ്ഥാനമെവിടെയാണെന്നും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

പാശ്ചാത്യപരിഷ്കാരംകൊണ്ടും വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടും അക്കാലത്തിനു ശേഷമായി ജനസാമാന്യത്തിന്റെ വിവാ ഹബന്ധം എത്രമാത്രം ദൃഢീഭവിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും തെളിയുന്നു ണ്ട്. ജനസമുദായാവസ്ഥയെ കൂലങ്കഷമായി പ്രതിഫലി

ഷ്പിപ്പാൻ ശ്രമിച്ചതിൽ, ഇതുഹേതുവായിട്ട്, നമ്പ്യാരുടെ കവിതയിൽ ചിലഭാഗങ്ങൾ ഇപ്പോൾ അസഭ്യങ്ങളായിത്തീൎന്നിട്ടുണ്ട് എന്നാൽ അതു് പരിഹാസരസികനായ കവിയുടെ അപരാധമല്ലെന്നുള്ളതു് ഇംഗ്ലീഷിൽ ബൈറന്റെ ഡാൺജ്വാൻ മുതലായ കൃതികൾ വായിച്ചിട്ടുള്ളവരോടു പ്രത്യേകം പറയേണ്ടതില്ല. സഭ്യതയ്ക്കു ഹാനികരമായ സംഗതികൾ വൎണ്ണിക്കുന്നതിൽ അസാമാന്യമായ വൈമനസ്യം കവിക്കുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. കീചകവധത്തിൽ കീചകൻ പാഞ്ചാലീനിൎദ്ദിഷ്ടമായ സങ്കേതരംഗത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിൽപിന്നെയുള്ള കഥയേപ്പററി കവി പറയുന്നു:

"ദോഷമായശകുനത്തെ ശകലം ഗണ്യമാക്കാതെ
ശേഷമുള്ള വഴിതപ്പിനടന്നു ക്രൂരനങ്ങെത്തി
ശേഷമുള്ള കഥയൊന്നു വിസ്തരിച്ചു പറയുമ്പോൾ
ദൂഷണംവന്നിടുമെന്നു ശങ്കകൊണ്ടു ചുരുക്കുന്നു"

ഇങ്ങനെ സന്മാൎഗ്ഗബുദ്ധികൊണ്ട് കവി നിബദ്ധനായിക്കാണുന്നു.

കോട്ടക്കച്ച, മണപ്പാടൻമുണ്ടു, മുതലായവ പൊതുജനങ്ങളുടേയും പച്ച, പാലാവു, ഉറുമാൽ, ചന്ദ്രകാവി ഇത്യാദി പട്ടുകളുടേയും അലങ്കാരങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ്. നായാട്ടു, നായന്മാരുടെ ഒരു പ്രിയവിനോദമായിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ ആട്ടം മോഹിനിയാട്ടം, ചാട്ടം, വാളേറു, തട്ടമേൽക്കളി, കൂത്തു, പാഠകം, അമ്മാനയാട്ടം, തിരുവാതിരകളി, കുടംപൂജ, ഏഴാമത്തുകളി, ചതുരംഗം, പകിട, തായങ്കളി മുതലായി അന്നുണ്ടായിരുന്ന അനേക വിനോദങ്ങളിൽ മിക്കതും ഇപ്പോൾ ക്ഷീണാവസ്ഥയിലായിത്തീൎന്നിരിക്കുന്നു. ഓണം, വിഷു ഇത്യാദി വിശേഷദിവസങ്ങൾ വളരെ പ്രധാനങ്ങളായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ ചിലർ വഴിയൂട്ടുകഴിക്കുന്നു. ചിലർ ദാനധൎമ്മാദികൾ ചെയ്യുന്നു. മരുമക്കത്താ

യികൾ അമ്മാവന്മാരെ ദൂഷിക്കാനും അമ്മാവിമാരെ പഴിക്കാനും തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.

ഇപ്രകാരമുള്ള ജനസമുദായത്തെ, വിശിഷ്യ അതിലുള്ള "ചെണ്ടക്കാരെയും" "തണ്ടുതപ്പികളേയും" "തൊണ്ടന്മാരെയും" "പോറകളേയും" "മാററികളേയും" "മരഞ്ചോടികളേയും" "രസികച്ചാരന്മാരെയും" "പാഴന്മാരെയും" "കുഴിയരേയും" "തുടതുള്ളുന്നവരേയും" "ആണത്തമില്ലാത്തവരേയും" "ദുഷ്കുവിക്കണ്ടകന്മാരേയും" അശാന്തമായ പുച്ഛരസത്തോടെ കടാക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുനില്ക്കുന്ന ഉദജ്ജിതാശയനായ കവി തുള്ളൽക്കഥകളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് ഒന്നരശ്ശതവഷകാലമാകുന്ന ജവനികയുടെ ഇടയിൽക്കൂടി നമ്മേ നോക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു.

"ഒരുവരുമിളകാതങ്ങൊരു കോണിലിരുന്നേച്ചാൽ
പരിഹാസംനടത്തുന്ന നരന്മാക്ക് വകയില്ല"

എന്ന സങ്കടത്തോടുകൂടിയാണെങ്കിലും, "കോണിലെ ഞാന്നൊളിച്ചോരോ തുണുപോലെ ഇരിക്കാനോ" "ഉരിയാടാതിരിക്കാനോ" കവി പഠിച്ചില്ല. തീരെത്തടിച്ചും വളരെച്ചടച്ചും അല്ലാതെ അരോഗദൃഢഗാത്രനായ ഇദ്ദേഹം:

"പിടിയാതവരുടെ വികൃതികൾ കണ്ടാൽ
മടിയാതവരുടെ തലമുടി ചുററി-
പ്പിടിയാതവനതി ഭോഷൻ, വടികൊ-
ണ്ടടിയാതവനതിനെക്കാൾ ഭോഷൻ"

എന്ന പ്രസംഗത്തിനനുരൂപമായി "ചെപ്പടിക്കു ബലംകെടുപ്പാൻ" "ചെപ്പടിച്ചു പൊടി"ക്കാനും മടിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല. ഇന്ദ്രനേയും ചന്ദ്രനേയും വകവയ്ക്കാതിരിക്കുന്ന കവിക്ക് ശത്രുക്കളായിരുന്ന് ആക്ഷേപം കെട്ടിച്ചമച്ചിട്ടുള്ളവരുമില്ലെന്നില്ല. "കുററംനോക്കിപ്പറവാൻ കുററികണക്കെ" നിന്നിരുന്നവരെ അദ്ദേഹം സ്വവാഗ്വജ്രത്തിനുള്ള ഉഗ്രപാതത്തിൻെറ സ്വാദറിയിപ്പിക്കാതെ വിടുന്നില്ല.

നമ്പ്യാർ സന്മാർഗ്ഗനിഷ്ഠനും ഗുരുഭക്തനും കൃതജ്ഞനുമായിരുന്നു. ആക്ഷേപത്തിൽ അശാന്തമനസ്സായിരുന്ന ഈ ജനസാമാന്യകവിക്ക് ആദ്യം തുടങ്ങി അന്ത്യംവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന ഈശ്വരഭക്തി ഒന്നു പ്രത്യേകം തന്നെയായിരുന്നു. വിശേഷിച്ച് വാർദ്ധക്യമായപ്പോഴേക്കും "ജലത്തിലെപ്പോളകളെന്നപോലെ ചലം മനുഷ്യക്കശരീരബന്ധം" എന്ന തത്വംകാണാതെ അഹങ്കരിച്ചിരുന്ന അസത്തുക്കളെ വിട്ട് അദ്ദേഹത്തിൻെറ മനസ്സ ചിദാത്മനിരൂപണംകൊണ്ട് രത്നദീപംപോലെ അചഞ്ചലമായിക്കാണുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ആത്മാവിനു പ്രപഞ്ചശില്പി പ്രശാന്തിയെ പ്രദാനം ചെയ്യട്ടെ.

൨. തിരുവനന്തപുരം.

ചന്ദ്രവംശരാജാക്കന്മാരുടെ രാജധാനിസ്ഥാനമായ ദില്ലീപട്ടണത്തിൽ വെച്ച് ഭാരതചക്രവത്തിയുടെ കിരീടധാരണമഹോത്സവം കൊണ്ടാടുന്നതിനു വേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ തുടങ്ങിയതിനോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂർ സംസ്ഥാനത്തിൻെറ തലസ്ഥാനത്തുവെച്ച മുറജപവും ആരംഭിച്ചു. വഞ്ചിരാജവംശം ചന്ദ്രവംശപരമ്പരയിൽ സംബന്ധിച്ചതാണെന്നു പണ്ഡിതന്മാക്ക അഭിപ്രായമുള്ള സ്ഥിതിക്ക ദില്ലിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും ഏകകാലത്തു, യാദൃച്ഛികമായിട്ടാണെങ്കിലും ആഘോഷങ്ങൾക്ക ഹേതുവായത് ആശ്ചയ്യകരമായിരിക്കുന്നു. കിരീടധാരണം പ്രമാണിച്ചു പ്രകൃതവശാൽ ദില്ലീനഗരിയുടെ പൂവ്വചരിത്രവും തത്സംബന്ധമായ ഐതിഹ്യങ്ങളും അനേകം പ്രസംഗങ്ങൾക്ക വിഷയീഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. മൂഷികസ്ത്രീ പിന്നെയും മൂഷികസ്ത്രീയായ്ത്തന്നെ'

എന്നു പഞ്ചതന്ത്രം പറയുംപോലെ 'ഡൽഹി' വീണ്ടും ഭാരതവർഷത്തിൻെറ രാജധാനിയായി പരിണമിക്കയുംചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഈ അവസരത്തിൽ വഞ്ചിരാജവംശരാജധാനിയായ തിരുവനന്തപുരത്തിൻെറ കഥ കേവലം അപ്രകൃതമോ നീരസമോ ആകയില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു.

വേദവ്യാസൻ മുതൽ ഏകദേശം ആധുനികന്മാരെന്നു വിചാരിക്കാവുന്ന അനന്തഭട്ടൻ, ജഗന്നാഥപണ്ഡിതൻ ഇത്യാദികരുംവരെ വളരെക്കവികൾ ദില്ലിപട്ടണത്തെ വൎണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

'യസ്യാമുദഗ്രനൃപമന്ദിരചന്ദ്രശാലാ
വാതായനേ ഗതിവശാദുപൃഷി പ്രസക്താം
ദീപാഗ്രധൂമമഷികാം ശിശിരാംശുബിംബേ
മോഹാൽ കുരംഗ ഇതിമുഗ്ദ്ധജനാവദന്തി'

ഇത്യാദി ദില്ലീവൎണ്ണനകൾ കാണുക. ഈ അംശത്തിൽ തിരുവനന്തപുരവും ഒട്ടും അധന്യമല്ല.

'തത്രേന്ദ്രദക്ഷിണദിശിശനിദേശസഹ്യാ-
ദ്ര്യുദ്രേശവേശി ഘടജന്മസദേശകാശി
രാജച്ശ്രീയാ സഹജയാ ജിതരാജരാജ-
രാജ്യം സരാജ രുചിരാജതി രാജ്യമേകം.

വഞ്ചിശിതുജ്ജയതി തത്ര പുരീതു കാചിൽ
കാഞ്ചീവ കാഞ്ചനഭരാഞ്ചിതചാരുശോഭാ
കാഞ്ചിച്ഛ്രിയം സുരബലാ ഇവ ചഞ്ചലാക്ഷ്യഃ
കാഞ്ചീപിനദ്ധജഘനാഃ കലയന്തി യസ്യാം'

ഇത്യാദി ആധുനികസംസ്കൃതസ്തുതികൾക്കു പുറമേ ഭാഷാസാഹിത്യത്തിൽ തന്നേ തിരുവനന്തപുരം വേണ്ടുവോളം പ്രതിഫലിച്ചിട്ടുണ്ട്. 'വഞ്ചിക്ഷ്മാണിക്കൊരു തിലകമാമപ്പുരത്തേ'പ്പററി മയൂരസന്ദേശത്തിൽ ഉത്തരഭാഗം ആദി പന്ത്രണ്ടു ശ്ലോകങ്ങൾകൊണ്ടു കേരളവൎമ്മ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു വൎണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതു് ഇദാനീന്തനവും സു

പ്രസിദ്ധവും ആണല്ലൊ. തിരുവനന്തപുരം സ്വർഗ്ഗം തന്നെയാണെന്നു സ്ഥാപിച്ച് ഇരവിവർമ്മൻതമ്പി വർണ്ണിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

'ഇന്ദ്രൻ വഞ്ചീന്ദ്രനുണ്ടിങ്ങമരഗുരു ദിവാൻ
വെങ്കടാഖ്യൻ നിനച്ചാൽ
പിന്നെ ശ്രീപത്മനാഭൻ സുരതരു, സുരഭീ
പാർവ്വതി റാണി പാർത്താൽ
വെള്ളാനപ്രൌഢനുണ്ടദ്ധ്വരയവർകൾ
ബുദ്ധന്മാർക്കുമിങ്ങേറമില്ലാ
സ്വർഗ്ഗം ഭൂലോകമത്രേ പ്രഥമനമൃതിനേക്കാൾ
വിശേഷം വിശേഷം.'

ഇവിടെ വെള്ളാനയാക്കിക്കല്പിച്ചിരിക്കുന്നതു റസിഡൻറു സായ്പിനേയാണെന്നു പറയാതെ ചിലക്കു മനസ്സിലാകയില്ലായിരിക്കാം. വിദ്വാൻ കോയിത്തമ്പുരാനും തിരുവനന്തപുരത്തു പാർത്ത് അവിടെയുള്ള അനേക വിശേഷങ്ങളെക്കുറിച്ചു ശ്ലോകങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

'ശിബികായാം വിഭാത്യേഷ ഭഗവാനംബുജേക്ഷണഃ
കനകാദ്രിസമാരൂഢഘനകാന്തിം വിഡംബയൻ'

എന്നും മററുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക.

കൊല്ലം ൯൦൯ മുതൽ ൯൩൩ വരെ നാടുവാണിരുന്ന മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിൻെറയും, അതിനു ശേഷമുണ്ടായിരുന്ന രാമവർമ്മമഹാരാജാവിൻെറയും കാലത്തു വളരെ വിദ്വാന്മാരും കവികളും തിരുവനന്തപുരത്തു പാർത്തിരുന്നതായി പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. ഈ കൂട്ടത്തിലുണ്ടായിരുന്നവരാകുന്നു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉണ്ണായിവാര്യർ, രാമപുരത്തു വാര്യർ മുതലായവർ.

'മാർത്താണ്ഡാഖ്യയായിരിക്കും പ്രത്യക്ഷദേവതയുടെ മാഹാത്മ്യമോർത്തിട്ടു മനസ്സലിഞ്ഞ' രാമപുരത്തു വാര്യരുടെ

കുചേലവൃത്തം വഞ്ചിപ്പാട്ടിൻെറ പ്രാരംഭം തന്നേ തിരുവ നന്തപുരത്തേ വർണ്ണിച്ചുകൊണ്ടാണ്.

"ചന്ദ്രശാലാശതങ്ങളും ചാരുതരഹർമ്മ്യങ്ങളും
ചന്ദ്രികാചർച്ചിതങ്ങളാം പ്രാസാദങ്ങളും
ഗോപുരം നാലും വളഞ്ഞു വാമനൻെറ വട്ടമേറും
നൂപുരംപോലെവിളങ്ങും പൊൻപ്രാകാരവും
ദീപിക്കുന്ന ദിവ്യരത്നമയം ചൊല്ലപ്പെട്ടതെല്ലാം
പാംപിട്ടുക്കുകൾക്കേ കല്ലും മരവുമാവൂ"

എന്നു പരമഭക്തനായ കവി പറയുന്നു. മഹാവിക്രമിയും ഊർജ്ജസ്വലനമായിരുന്ന മഹാരാജാവിനെപ്പററി,

മാർത്താണ്ഡമഹീപതീന്ദ്രൻ വെറുതെയോജയിക്കുന്നു
മാലോകരേ മന്നരായ്ഃലിവർണ്ണും വേണം.

എന്നു പ്രശംസിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ തുള്ളൽക്കഥകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ പ്രദോഷമാഹാത്മ്യം, ഹരിണീപരിണയം, സഭാപ്രവേശം, കൃഷ്ണലീല, ഹനുമദുത്ഭവം, കുംഭകർണ്ണവധം മുതലായി അനേകം എണ്ണങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തുവെച്ചു മഹാരാജാവിൻെറയും മന്ത്രിമാരുടേയും പ്രോത്സാഹനത്താൽ എഴുതിയിട്ടുള്ളതായി അവയിൽനിന്നു കാണുന്നു.

"പാർത്തലത്തുതംബാല-മാർത്താണ്ഡക്ഷിതീന്ദ്രൻെറ
വാർത്താവൈഭവമെല്ലാം ഓർത്താലന്തമില്ലേതും"

എന്നു കൃഷ്ണലീലയിലും,

വഞ്ചിരാജകുലോത്തമൻ കുലശേഖരപ്പെരുമാളഹോ!
വടിവിലടിയനുവിനകളൊഴിവതിന്നാശ്രയംപരമാശ്രയം
സഞ്ചിതാഖിലധർമ്മകർമ്മസുനിർമ്മലാത്ഭുതപൌരുഷൻ
സകലരിപുകുല ശലഭദഹന മഹാനുഭാവസുപൂരുഷൻ
വിക്രമാതിശയങ്ങൾകൊണ്ടരിനൃപതിരാജ്യമശേഷമേ
ആക്രമിച്ചുടനാകവേ പരിപാലനേന മഹോത്സവം

ശക്രലോകസാമാനമാക്കി വരുത്തിവാണരുളീടിനാൻ
അക്കുല്യമഹാപ്രതാപനശേഷഗുണനിധിമാത്രമാം.,

എന്നു സഭാപ്രവേശത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അക്കാലത്തെ സ്വല്പരാജ്യങ്ങളായ തെക്കുംകൂർ, വടക്കുംകൂർ, ദേശിങ്ങനാട്ട്, ചെമ്പകശ്ശേരി മുതലായവയെ മഹാരാജാവു് ആക്രമിച്ച സംഗതിയും സ്വശത്രുക്കളായ എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർ, മാടമ്പിമാർ ഇവരുടെ സമാപ്തി വരുത്തിയതും മററും നമ്പ്യാർ വ്യക്തമായി സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ശുകസന്ദേശകർത്താവായ ലക്ഷ്മീദാസൻനമ്പൂരിയുടെ വർണ്ണനയ്ക്കും തിരുവനന്തപുരം ലക്ഷ്യീഭവിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. മദ്ധ്വാചാര്യനും അന്നത്തെ ശൃംഗേരിമഠാദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന ശങ്കരാചാര്യനും തമ്മിൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വാദപ്രതിവാദങ്ങൾ നടന്നിരുന്നതായും അതിൽ മദ്ധ്വാചാര്യൻ മറേറ ആചാര്യനെ വിഷമിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായും വിദ്വാന്മാർ പറയുന്നു.

തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്തിൻെറ ആദിമരാജധാനികൾ ശ്രീവാഴുംകോട്ടം, ശ്രീവർദ്ധനപുരവും ആയിരുന്നു. ശ്രീവാഴുംകോട്ട് എന്നാൽ ഇപ്പോഴത്തെ തിരുവാങ്കോട്ട് എന്ന പട്ടണവും ശ്രീവർദ്ധനപുരം പത്മനാഭപുരവും ആകുന്നു. ഇവയുടെ പ്രാധാന്യം ക്ഷയിച്ചതിൽ പിന്നെയാണു തിരുവനന്തപുരം രാജധാനിയായിത്തീർന്നതു്. അന്നത്തെ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യംതന്നെ ചിറയിൻകീഴിനു തെക്കുവശം മാത്രമായിരുന്നെന്നും പ്രസ്താവയോഗ്യമാകുന്നു. തിരുവിതാംകോട്ടേക്കാൾ, പഴയകാലത്തു്, പരിഷ്കാരം കൊല്ലംരാജ്യത്തു്, അതായതു ദേശിങ്ങനാട്ടായിരുന്നു. കൊല്ലത്തു ജയസിംഹൻ എന്നു പേരായി ഒരു ചോളരാജാവു് അധിപതിയായിരുന്നു. അതിനാലത്രേ കൊല്ലത്തിന്നു് ജയസിംഹനാട്ട്, അഥവാ, ദേശിങ്ങനാട്ട് എന്നു പേരു സിദ്ധിച്ചതു്. കൊല്ലത്തും തിരുവനന്തപുരത്തും ഒരു കാലത്തു

ചോളരാജാക്കന്മാർ ആധിപത്യം നടത്തിയിരുന്നതായി കന്യാകുമാരി മുതലായ ക്ഷേത്രങ്ങളിലെ ശിലാലിഖിതങ്ങൾകൊണ്ടു് അനുമാനിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവിനു മുമ്പുള്ള തിരുവിതാംകൂർ ചരിത്രം അവ്യക്തവും അനുമാനഗോചരവും ആണെങ്കിലും ആ മഹാരാജാവിനു മുമ്പും വഞ്ചിരാജവംശം തിരുവനന്തപുരത്തു തന്നെ പാർത്തിരുന്നു. കൊല്ലവർഷം ൮൦൦-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു തുടങ്ങി ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിലെ കോയ്മ എട്ടരയോഗത്തിലേയ്ക്കു കിട്ടിയിട്ടുള്ളതായും നാട്ടിലെ പ്രാധാന്യം എട്ടുവീട്ടിൽ പിള്ളമാർക്കു ലഭിച്ചിരുന്നതായും കാണുന്നു. എട്ടരയോഗമെന്നാൽ ക്ഷേത്രാധികാരികളായ എട്ടുപോററിമാരുടേയും വേണാട്ടധിപതിയുടേയും യോഗമെന്നത്ഥമാകുന്നു. അതിൽ രാജാവു് അരയോഗക്കാരൻ മാത്രമേ ആയിരുന്നുള്ളു. ൮൪൪-ാമാണ്ടിടയ്ക്കു രാജ്യം ഭരിച്ച ആദിത്യവർമ്മ രാജാവിന്റെ കാലത്തു പത്മനാഭസ്വാമി കോവിലിനടുത്തുണ്ടായിരുന്ന രാജഗൃഹത്തിനു പോററിമാരുടേയും മററുമുത്സാഹത്താൽ തീ വെച്ചതുനിമിത്തം രാജകുടുംബം കിള്ളിയാററിനു സമീപമുള്ള പുത്തൻകോട്ട എന്ന സ്ഥലത്തു മാറിപ്പാർക്കുകയും അവിടെവെച്ചു് ആദിത്യവർമ്മരാജാവിനു പോററിമാർ ചതിച്ചു വിഷംകൊടുത്തപായപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

അനന്തരം രാജവംശത്തിൽ ഉമയമ്മറാണിയും അവരുടെ ആറുകുട്ടികളുംമാത്രമേ അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളു. ൮൫൨-ാമാണ്ടു് ഉമയമ്മറാണിയുടെ രാജ്യഭാരം തുടങ്ങി. അവരുടെയും വാസഗൃഹം പുത്തൻകോട്ട തന്നെയായിരുന്നു. അക്കാലത്താണു റാണിയുടെ അഞ്ചു കുട്ടികളെ ശത്രുക്കൾ ചതിയായി ആകർഷിച്ചു കളിപ്പാൻകുളത്തിൽ കൊണ്ടുപോയി മുക്കിക്കൊന്നതു്. പക്ഷേ പോററിമാരുടേയും മററും ദുസ്സാമർത്ഥ്യം അധികം നാൾ നിലനിന്നില്ല. കളിപ്പാൻകുളത്തിലേ ദുരന്തം സംഭവിച്ചശേഷം റാണി നെടുമങ്ങാട്ടേക്കു മാറി

ത്താമസിച്ചു. ആ വേളയിൽ ൮൫൫-ാമാണ്ടു് അരാജകമായിത്തീൎന്ന നഗരിയെ മുഗളന്മാർ ആക്രമിച്ചു. യോഗക്കാരും അവരുടെ പാൎശ്വക്കാരും പലായനപരായണന്മാരായി പരിണമിച്ചു. മുഗളന്മാർ ഇടവാ വരെയുള്ള ദേശത്തെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തി. മഹമ്മദീയരുടെ അധികാരം തിരുവനന്തപുരത്തുകാരെ വളരെവിധത്തിൽ സ്പൎശിച്ചിട്ടുള്ളതായിക്കാണുന്നു. സ്ത്രീകൾക്കു റവുക്കയും പച്ചകുത്തും മററും മുഗളന്മാർ നടപ്പാക്കിയ പരിഷ്കാരങ്ങളാണു്. മുഗളന്മാർ കേരളവൎമ്മരാജാവിനാൽ പരാജിതന്മാരായി നാടുവിട്ടുപോയി. അതിനുശേഷമാകുന്നു മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മ മഹാരാജാവിന്റെ രാജ്യഭാരവും ആധുനിക തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആദ്യദശയും ആരംഭിച്ചതു്. ആ ചരിത്രം പ്രസിദ്ധമാകയാൽ ഇവിടെ പ്രതിപാദിക്കണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ല.

തിരുവനന്തപുരത്തിനു രാജകീയമായ ഗണ്യതയ്ക്കു പുറമേ ഹിന്ദുമതവിഷയമായി അനന്തശയനമെന്ന മാഹാത്മ്യംകൂടി ഉള്ളതാകുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠ ക്ലിപ്തമായി ഏതാണ്ടിൽ ആയിരുന്നുവെന്നു പറവാൻ മാൎഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. കൊല്ലം ൨൨൫-ാമാണ്ടു മേല്പടി ക്ഷേത്രം ജീൎണ്ണോദ്ധാരണം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതായി ശിലാലഖിതങ്ങളാൽ കാണുന്നു. ശ്രീപത്മനാഭക്ഷേത്രം, ഗോകൎണ്ണക്ഷേത്രം മുതലായവയെപ്പോലെ പ്രാചീനമല്ലെന്നു മഹാഭാരതത്തിൽ അൎജ്ജുനതീൎത്ഥയാത്രയിൽ,

'ചിത്രാംഗദാമേവമുക്ത്വാ ഗോകൎണ്ണമഭിതോഗമൽ'

എന്നു കാണുന്നതുകൊണ്ടും തിരുവനന്തപുരത്തെപ്പററി യാതൊന്നും പറഞ്ഞുകാണാതിരിക്കകൊണ്ടും അനുമാനിക്കാ

ഇതു് ഔത്തരാഹപാഠമടിസ്ഥാനമാക്കി പറഞ്ഞതാണു്. ചൂരയിടെ അച്ചടിച്ച ദാക്ഷിണാത്യപാഠത്തിൽ തിരുവനന്തപുരം ഉൾപ്പെടുന്നുണ്ടു്. "ചിത്രാംഗദാമേവമുക്ത്വാ സാഗരാന്തപദാശ്രിതഃ സ്യാനന്തൂരം സമാപേദ്ദത്വാ ദത്വാ ബഹു ധനം തദാ" ഇത്യാദി ദാക്ഷിണാത്യപാഠം. പി. കെ.

മെന്നു തോന്നുന്നു. വരാഹപുരാണത്തിലും തിരുവനന്തപുരം വർണ്ണിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വരാഹപുരാണം ൫൦-ാമദ്ധ്യായത്തിൽ—

'സ്യാനന്ദൂരേതി വിഖ്യാതം ഭൂമേ ഗുഹ്യം പദം മമ
ഉത്തരേ തു സമുദ്രസ്യ മലയസ്യ തു ദക്ഷിണേ
തത്ര തിഷ്ഠാമി വസുധേ ഉദീചീം ദിശമാശ്രിതഃ'

ഇങ്ങനെ തുടങ്ങുന്ന വർണ്ണന കാണുക. ഇതിൽ സുവർണ്ണപത്മം സമുദ്രമദ്ധ്യസ്ഥിതമായ മഹാവൃക്ഷം, ചക്രാങ്കതമായ മഹാമത്സ്യം മുതലായി അനേക ആശ്ചര്യങ്ങൾ തിരുവനന്തപുരത്തുള്ളതായി വർണ്ണിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും അനന്തശയനത്തെപ്പററിയാതൊന്നും പറയുന്നില്ലെന്നു തന്നെയുമല്ല, തിരുവനന്തപുരത്തിനു 'രാമഗൃഹം' എന്നു നാമാന്തരം ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി കാണുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇതുകൊണ്ടും അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠ വളരെ പ്രാചീനമല്ലെന്നു തെളിയുന്നു. സർ. വി. ഭാഷ്യമയ്യങ്കാർ മുതൽപേരുടെ ഉത്സാഹത്തിന്മേൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അനന്തശയനമാഹാത്മ്യമെന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠയുടെ ഉല്പത്തി താഴെ പ്രസ്താവിക്കുന്ന വിധം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രാമക്ഷേത്രത്തിൽ പണ്ടു് അനേകം മഹർഷിമാരും സന്ന്യാസിമാരും വന്നുചേർന്നു ഭഗവദ്ധ്യാനപരായണന്മാരായി വസിച്ചുവന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ ദിവാകരൻ എന്നു പേരായി തുളുനാട്ടുകാരനായി ഒരു മഹാതേജസ്വിയായ ബ്രാഹ്മണൻ കൂടിയുണ്ടായിരുന്നു. ഭഗവാനെ പ്രത്യക്ഷീകരിപ്പാൻ അർച്ചനാദികൾ, യോഗി നടത്തി വരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം:—

'സർവ്വലക്ഷണസമ്പന്നഃ കോമളാംഗോതിസുന്ദരഃ
മധുരഃ കളഭാഷീ ച സ്മിതവക്ത്രാംബുജലോചനഃ
ഷഡുന്നതഃപഞ്ചരക്തോ മധുരാധരശോഭിതഃ'

ഇങ്ങനെ ഒരു ബാലൻ അദ്ദേഹത്തിൻെറ അട്ടുക്കൽ വന്നു. അതികോമളനായ ബാലൻെറ നിസർഗ്ഗമധുരമാ

യ ആകൃതിയുടെ ആകർഷണഗുണത്തിനാൽ യോഗി പരതന്ത്രനായി ഭവിച്ചു. ബാലനെ ലാളനംചെയ്തു ദിവാകരൻ വശീകരിച്ചും സ്വയംവശീഭവിച്ചും വസിച്ചുവരുമ്പോൾ ഒരു ദിവസം പൂജാമദ്ധ്യേ പ്രസ്തുതബാലൻ സാളഗ്രാമം എടുത്തു എറിഞ്ഞുകളഞ്ഞതിനാൽ യോഗി എന്തോ അഹിതമായി പറയാനിടയായതിൽവെച്ച് നിരസപ്പെട്ടു കുട്ടി അദ്ദേഹത്തെ വിട്ടുപിരിഞ്ഞു പുറപ്പെട്ടു. ബാലൻെറ വിയോഗവേദന സഹിക്കവയ്യാതെ ദിവാകരൻ സാന്ത്വനവചനങ്ങളും പറഞ്ഞുകൊണ്ട് പിന്നാലേ ചെന്നുവെങ്കിലും ആ വക ശ്രമങ്ങളെ അനാദരിച്ച് കുട്ടി ഒരുവലിയ വൃക്ഷത്തിൻെറ പോടിൽകയറി ഒളിച്ചുകളഞ്ഞു. ഖിന്നനായ ദിവാകരൻ പിന്നെ വിലപിച്ചും സ്തുതിച്ചും വളരെ ഒക്കെ പറകയുണ്ടായി. അനന്തരം ആ വൃക്ഷം തെക്കുവടക്കായി വീണു. യതിയാവട്ടെ കണ്ണടച്ചിരുന്നു ധ്യാനിച്ചു. കണ്ണു തുറന്നു നോക്കിയപ്പോൾ മഹാവൃക്ഷം സാക്ഷാൽ മഹാവിഷ്ണുതന്നെയായി പ്രത്യക്ഷീഭവിച്ചു.

'ത്രിയോജനോച്ഛ്റിതാകാരശ്ശയാനശ്ശംഖചക്രധൃക്
വേലാവനേ മത്സ്യതീർത്ഥേ സകിരീടം ശിരോസ്യഹി
ചക്രതീർത്ഥേ ശംഖതീർത്ഥേസ്ഥിതിർബ്ബാഹൂദ്വയസ്യച'

ഇപ്രകാരം വിസ്താരമേറിയ ഭഗവദ്രൂപം ദിവാകരയതിയുടെ പ്രാർത്ഥനാഫലമായി അദ്ദേഹത്തിൻെറ അച്ഛനയ്ക്കുതക്കതായ ഹ്രസ്വരൂപത്തെ പ്രാപിച്ചു. അനന്തരം വരം വരിക്കുന്നതിനു അനുജ്ഞ ലഭിച്ച ദിവാകരൻ അതേരൂപത്തിൽ ഭഗവാനെ തനിക്കു പൂജിക്കണമെന്നു പറകയാൽ അങ്ങനെതന്നെ അനന്തരൂപത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ച് അർച്ചിച്ചുകൊള്ളുവാൻ അനുവദിച്ചും ദിവാകരൻ തുളുനാടനാകയാൽ തുളുനാട്ടുകാർക്കല്ലാതെ ആർക്കും അനന്തശയനത്തിൽ പൂജയ്ക്കധികാരമില്ലെന്നു അരുളിച്ചെയ്തും,

'നാന്യേമമാർച്ചകാസ്തത്ര തൌളവാ ഏവ മൽപ്രിയാഃ
തപയാത്രൈവാച്ച്തോഹം വൈമുക്തിമന്തേദദാമിതേ
മാമത്രസേവമാനാനാം സുലഭോമുക്തിരോസ്തിച'

എന്നു വരംകൊടുത്തു ഭഗവാൻ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

ഇങ്ങനെയാകുന്നു അനന്തശയനപ്രതിഷ്ഠ ഉണ്ടായതെന്നു പൌരാണികൻ പറയുന്നു. തിരുവനന്തപുരത്തു പൂജാധികാരികൾ മുമ്പിനാലേ പോററിമാരാണെന്നുള്ളതു വാസ്തവംതന്നെ. തിരുവനന്തപുരത്തുള്ള ക്ഷേത്രം ഇപ്പോൾ കാണുന്ന സ്ഥിതിയിൽ ആദ്യം ഉണ്ടാക്കിയതു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മഹാരാജാവാണെന്നുള്ള സംഗതി മുമ്പുതന്നെ പ്രസ്താവിച്ചുവല്ലൊ. പ്രസിദ്ധമായ ഒററക്കല്ലുമണ്ഡപം തിരുമലക്കുന്നിൽനിന്നും, കൊടിമരത്തിനുള്ള തടി കുളച്ചൽ എന്ന സ്ഥലത്തുനിന്നും കൊണ്ടുവന്നിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഗോപുരത്തിൻെറ പണി രാമവർമ്മ മഹാരാജാവിൻെറ കാലത്താണു സമാപ്തമായതു്. ശീവേലിപ്പുരയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മമഹാരാജാവിൻെറ കാലത്തുതന്നെ ഉണ്ടാക്കിയതാണു്. പണ്ടു തിരുവനന്തപുരംകോട്ട മണ്ണുകൊണ്ടായിരുന്നതുമാററി കല്ലുകൊണ്ടു കെട്ടിച്ചതും അദ്ദേഹംതന്നെയാണു്. ഇവയെ എല്ലാം പററി

'ഒററക്കല്ലിങ്ങോടിവന്നു മുഖമണ്ഡപീഭവിച്ചു *
മറെറാന്നിതിൽ പരം മന്നക്കാജ്ഞകൊണ്ടാമോ!
കുററമററതിരുക്കാപ്പുമകത്തേ മുററവും തിരു-
മുററത്തുള്ള മണ്ഡപവുമമ്പലം നാലും
ചുററിനകത്തും പുറത്തും ബലിശിലകളും വെണ്മ-
പെററവേദികയും പൊന്നിൻ കൊടിമരവും
അററത്തിങ്കലന്തരിക്ഷം പൊക്കിക്കളഞ്ഞാത്മപീഠം
പററിയോരു പക്ഷിരാജപരിഷ്കാരവും
ഇന്ദ്രനീലശിലയാ നിർമ്മിതമാം ശീവേലിപ്പന്തൽ
ഇന്ദ്രിയങ്ങൾക്കാനന്ദമാമങ്കണങ്ങളും'

* മുഖമണ്ഡപം ഭവിച്ചു എന്നും പാഠഭേദം.

എന്നു രാമപുരത്തു വാൎയ്യർ വൎണ്ണിക്കുന്നു.

പത്മനാഭപ്രതിഷ്ഠയെപ്പററിയുള്ള മററു ഐതിഹ്യങ്ങൾ നാഗമയ്യാ അവർകൾ എഴുതിയ 'സ്റ്റേററ്മാനുവൽ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തിനു പണ്ടുള്ളപേരു അനന്തൻകാടു്, നന്തൻകോട്ട് എന്നൊക്കെയായിരുന്നുവത്രേ. പട്ടണത്തിൻെറ ഒരുഭാഗത്തിന് ഇപ്പോഴും നന്തൻകോട്ട് എന്നു പേരുകാണുന്നതു പഴയപേരിൻെറ ഉച്ഛിഷ്ടമാണെന്നു വൃദ്ധന്മാർ പറയുന്നു. ഒരു കാലത്തു പ്രസ്തുത പട്ടണം അധികഭാഗവും കാടായിരുന്നിരിക്കാൻ വളരെ ഇടയുണ്ടു്.

തിരുവനന്തപുരത്തു പൂൎവ്വകാലംമുതൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠ സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള കുടുംബങ്ങൾ നന്നേ ചുരുങ്ങും. രാജധാനി എന്ന അവസ്ഥകൊണ്ടു പല നാട്ടിൽനിന്നും പല കുടുംബക്കാരെ പട്ടണം ആകൎഷിച്ചിട്ടുള്ളതായി കാണുന്നു. ടിപ്പുവിൻെറ പടയോട്ടക്കാലത്തു് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നു തിരുവനന്തപുരത്തു് അഭയംപ്രാപിച്ച അനേക കുടുംബങ്ങൾ ഇപ്പോഴുമുണ്ടു്. തിരുവനന്തപുരത്തിൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ പ്രശസ്തിക്കുള്ള മുഖ്യഹേതുക്കൾ കാഴ്ചബംഗ്ലാവ്, നക്ഷത്രബംഗ്ലാവ്, ഒന്നാംഗ്രേഡ് കാളേജ്, ബാലികാപാഠശാലകൾ, ഹൈക്കോടതി ഇത്യാദികളാണു്. എല്ലാമോൎക്കിൽ സുരനഗരിതന്നേ പശ്ചിമാംഭോധിയിൽ പ്രതിഫലിതയായി കാണുന്നതാണു തിരുവനന്തപുരമെന്നു മയൂരസന്ദേശത്തിലെ ഉൽപ്രേക്ഷണം ഏററവും ഉചിതമാകുന്നു.

"പത്രിവാഹനൻെറ പുരി മേപാറിട്ടുപിറന്നുണ്ടായ
പുത്രിയെന്നപോലെ പരിലസിച്ചീടുന്നു."

എന്നു വാൎയ്യർ വൎണ്ണിക്കുന്നതും യുക്തമായിരിക്കുന്നു. മാൎത്താണ്ഡവൎമ്മമഹാരാജാവു തിരുവിതാംകൂർരാജ്യം മുഴുവനും പത്മനാഭസ്വാമിക്കു തൃപ്പടിദാനമായി കൊടുത്തിട്ടുള്ളതാകയാൽ പത്മനാഭസ്വാമിയെ ഒരു വലിയ ജന്മിയായും വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

'പ്രപഞ്ചലൂതാവലയംചമച്ചി-
ട്ടതിൽ പ്രവേശിച്ചമരുന്നദേവൻ
സ്വപാദമൂലാശ്രിതലോകപാല-
പ്രപാലിതാശാഷ്ടകനാശ്രയം മേ.'

എന്ന പ്രാൎത്ഥനയോടുകൂടി ഈ ചെറിയ പ്രസംഗത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

---

൯. ഭാഷാസാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽക്കൎഷണം

നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ സ്വഭാവത്തെ സംസ്കരിക്കുന്നതിനും ചെയ്തുവരുന്ന യത്നങ്ങൾ ദിനംപ്രതി ക്രമേണ വർദ്ധിച്ചുവരികയാണെന്നുള്ളസംഗതി നിരാക്ഷേപമാകുന്നു. കഴിഞ്ഞ പത്തുകൊല്ലത്തേയും അതിനു മുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പത്തുകൊല്ലത്തേയും സ്ഥിതിഭേദങ്ങളെ ആലോചിച്ചുനോക്കിയാൽ ഇതു വിസംവദിക്കപ്പെടുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല. നമ്മുടെ ഗ്രന്ഥസമുച്ചയം എത്രയോ ഇതിനിടയിൽ വർദ്ധിച്ചിരിക്കുന്നു. മാസികാപുസ്തകങ്ങൾ, വൎത്തമാനക്കടലാസുകൾ ഇവയും വർദ്ധിച്ചുകാണുന്നു. നാടകമെന്നും നാവൽ എന്നുമുള്ള രണ്ടു സാഹിത്യപ്രകാരങ്ങൾ ഇതിനിടയിൽ ചുവടുപിടിച്ചതായി തോന്നുന്നു. ഇതിലെല്ലാമുപരിയായി ഗുണപൎയ്യവസായിയായോ ദോഷപൎയ്യവസായിയായോതീരുന്നതു് എന്നു കാണ്മാനിരിക്കുന്നതേ ഉള്ളൂവെങ്കിലും ഗുണദോഷവിവേചനമെന്ന സ്പൃഹണീയമായ ഭാഗവും സാഹിത്യക്കളത്തിൽ പ്രവേശിതമായിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ ഈ വർദ്ധനയ്ക്കു ഹേതുഭൂതമായ സമ്പ്രദായങ്ങൾ മേലിൽ ഇതുപോലെ ഫലപ്രദമായിരിക്കുമോ എന്നും ഇപ്പോൾ സാഹിത്യപോഷണത്തിനു ചെയ്തുവരുന്ന ശ്രമങ്ങൾ

എല്ലാം കുറിയ്ക്കുതന്നെ കൊള്ളുന്നുണ്ടോ എന്നും ഉള്ള കാൎയ്യങ്ങൾ സംശയനീയങ്ങളാണു്. ആകയാൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യപോഷണത്തിനുള്ള സാമഗ്രികളുടെ ഒരു നിരൂപണം സാഹിത്യത്തിന്റെ ഉൽകർഷത്തിന്നു് ഉപകരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്ന സാഹിത്യശുചീകരണത്തിന്നു ബദ്ധകങ്കണന്മാരായ സഹൃദയന്മാരുടെ സമ്പ്രദായങ്ങളും ഈ ഘട്ടത്തിൽ പരിശോധിക്കപ്പെടുന്നതു കൊള്ളാം എന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു.

സാഹിത്യപോഷകമാൎഗ്ഗങ്ങളിൽ നാം പ്രധാനമായി ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ളതു് തൎജ്ജമയെയാണു്. നമ്മുടെ സാഹിത്യശാലയുടെ ഉള്ളിൽ അടുത്തകാലത്തിൽ പ്രവേശിച്ചിട്ടുള്ള മഹാഗ്രന്ഥങ്ങളെല്ലാം ഏകദേശം ഈ രാജമാൎഗ്ഗത്തിൽ കൂടിയാണു് വന്നിട്ടുള്ളതെന്നു വാസ്തവം അപ്രത്യാഖ്യേയമാകയാൽ ഭാഷാന്തരീകരണത്തെക്കുറിച്ചു കുറെ നിരൂപണം ചെയ്യേണ്ടതായുണ്ടെന്നുള്ളതു സമ്മതിക്കപ്പെടുമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷു, സംസ്കൃതം ഈ ഭാഷകളെ കവിഞ്ഞു ഈയിടെ തമിഴിലും നാം കൈവച്ചുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ടു്. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം കെട്ടിയ കണ്ണെശ്ശൻ എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ കാലം തുടങ്ങി ഭാഷാന്തരം ആശ്രയിക്കപ്പെട്ടുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരും ആട്ടക്കഥക്കാരും വെറും തൎജ്ജമയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നവരല്ലെങ്കിലും അവരുടെയും കഥാവസ്തു എല്ലാം പ്രഖ്യാതംതന്നെ. ഇപ്രകാരം നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൽ അധികഭാഗവും അന്യദിക്കുകളിൽ നിന്നു മാറിയും മറിച്ചും പ്രതിബിംബങ്ങളാണെന്നുള്ള അഭിമാനക്ഷോഭകമായ പരമാൎത്ഥം നമ്മുടെ ആളുകളുടെ തലമണ്ടകളിൽ സാഹിത്യവിളവു കുറവാണെന്നുള്ളതിനു ഒരു സൂചനയാണു്. പക്ഷേ ഈ ആക്ഷേപത്തിൽ ഭാഗഭാക്കുകളായി നമ്മുടെ ഇന്ത്യാദേശീയന്മാരായ സഹോദരന്മാരും ചിലരുണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ കേവലം അങ്ങനെയല്ല. മനുഷ്യചരിത്രത്തിൽ സൂക്ഷിച്ചുനോക്കുന്നതായാൽ ഓരോ

ജാതിക്കാരുടേയും പരിഷ്കാരങ്ങളിൽ ഇടവിട്ട് ഏററവും ഇറക്കവും ഉണ്ടെന്നു പ്രത്യക്ഷപ്പെടും. സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിൻെറ ഉച്ചൈസ്തരമായ ഉൽക്കർഷത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള ഗ്രന്ഥസന്തതികളെ കണ്ടു വിസ്മയപരതന്ത്രന്മാരായ നമ്മുടെ പൂർവ്വന്മാർ അവയുടെ വിഭവങ്ങൾ തങ്ങളുടെ പിൽക്കാലക്കാരും അനുഭവിക്കട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചായിരിക്കണം തർജ്ജമയ്ക്കു ഒരുമ്പെട്ടത്. അതുപോലെതന്നെ ഗംഭീരമായ ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചിരിക്കുന്ന ആധുനികന്മാരിൽ അനേകംപേരും ഈ പ്രേരണംകൊണ്ടുതന്നെയായിരിക്കണം ഭാഷാന്തരത്തിനു തുടങ്ങുന്നത്. എല്ലാതർജ്ജമകളും അവയുടെ മൂലങ്ങളെക്കാൾ നിസ്സാരങ്ങളായേ ഇരിക്കയുള്ളു എന്നുള്ളതു അനാസ്പദമായ ഒരു ഭാവനയുമാണ്. അതുകൊണ്ടു തർജ്ജമ എന്നുകേട്ടാൽ ഉടൻതന്നെ ആക്ഷേപിച്ചു തുടങ്ങുന്നതു ന്യായമായിരിക്കയില്ല. പക്ഷെ അന്യകാൎയ്യങ്ങളിൽ എന്നതുപോലെ തർജ്ജമയിലും ഗണ്യങ്ങളായ അനേക കാൎയ്യങ്ങൾ ഉണ്ട്. ഈ കാൎയ്യങ്ങളെവകവയ്ക്കാതെ തർജ്ജിമയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്ന വിദ്വാന്മാർ ആ കാലത്തിനുള്ളിൽ ചുമടുചുമക്കയൊ വിറകുവെട്ടുകയോ ചെയ്യുന്നതു കുറേക്കൂടി പ്രയോജനപ്പെടുമെന്നു പരിഹസിയ്ക്കയേ നിവൃത്തിയുള്ളൂ. ഒന്നാമതായി ഭാഷാന്തരം ചെയ്വാൻ ഭാവിക്കുന്ന കൃതികൊണ്ടു മലയാളികൾക്കു വല്ല പ്രയോജനവും ഉണ്ടാകുമോ എന്നു ആലോചിച്ചുനോക്കണം. തർജ്ജമകൾ പ്രയോജനപ്പെടാതെ പോകുന്നതു പലവിധത്തിലായിട്ടാണ്. ഹേർബർട്ട് സ്പെൻസരുടെയൊ കാൻറിൻെറയോ കൃതികൾ വളരെ ഗംഭീരങ്ങളാണെങ്കിലും തത്വജ്ഞാനകഷായങ്ങളായ അവയെ തർജ്ജമചെയ്താൽ അഗ്രാഹ്യവിഷയത്വംതന്നെ അവയുടെ പ്രയോജനത്തെ കുറയ്ക്കും. ഇതുപോലെതന്നെ മൂലഗ്രന്ഥത്തിൻെറ അപ്രാധാന്യവും അപകർഷവും അതിൻെറ തർജ്ജമകളെ വർജ്ജിച്ചുകളയുന്നതിനു മതിയായ കാരണങ്ങളാണ്. തർജ്ജമ ചെയ്യുന്ന ആളിൻെറ സാമർത്ഥ്യം പ്രസിദ്ധമായിരുന്നാൽത

ന്നെയും മൂലകൃതി അല്പസാരമാണെങ്കിൽ അതിനെ തൎജ്ജമ
ചെയ്തു ഫലിപ്പിക്കുന്നതു് അസാദ്ധ്യപ്രായമാണു്. ഈ പ്ര
സ്താവത്തെ സമൎപ്പിക്കുന്നതിനു കേരളീയകവിസാൎവ്വഭൌ
മപദത്തിൽ അഭിഷിക്തനായിരുന്ന വലിയകോയിത്തമ്പു
രാന്റെ ദൃഷ്ടാന്തത്തെത്തന്നെ ഉദ്ധരിക്കാം. അവിടുന്നു് അ
ഭിജ്ഞാനശാകുന്തളം തൎജ്ജമയോ ഭാഷാന്തരമോ ചെയ്തതിൽ
പിന്നീടു് അമരുകത്തെയും ഈയിടെ അന്യാപദേശശതക
ത്തെയും തൎജ്ജമചെയ്തിട്ടുള്ള സംഗതി പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ.
അവിടുത്തേക്കു തൎജ്ജമചെയ്വാനുള്ള പാടവം ഓരോ കൃതി
കൾ തൎജ്ജമ ചെയ്യുംതോറും കൂടിവരികയാണെന്നുള്ള സംഗ
തിയും ആ മഹാത്മാവിന്റെ കൃതികളെ സൂക്ഷിച്ചുവായിക്കു
ന്നവൎക്കു സുഗ്രഹമാണെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ
ഇരുന്നിട്ടും അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിനു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ശ്ലാ
ഘ്യമായ പ്രചാരത്തിൽ ശതാംശമെങ്കിലും അമരുകത്തി
നോ അന്യാപദേശത്തിനോ ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നി
ല്ല. ഇതിന്റെ ഹേതു അഭിജ്ഞാനശാകുന്തളത്തിനും അമ
രുകാദികൾക്കും തമ്മിലുള്ള അജഗജാന്തരമാണെന്നുള്ളതു ഒ
രു വ്യക്തമായ വാസ്തവമാണു്. അതുകൊണ്ടു തൎജ്ജമ ചെ
യ്യപ്പെടുന്ന കൃതിയുടെ യോഗ്യതയെപ്പററിയുള്ള നിരൂപണം
സൎവ്വഥാ സ്ഥാനത്തിലാണു്.

രണ്ടാമതായി തൎജ്ജമക്കാൎക്കു രണ്ടു ഭാഷകളിലും ഗണ്യ
മായ ജ്ഞാനമുണ്ടായിരിക്കണം. സംസ്കൃതാനഭിജ്ഞന്മാർ
സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷറിയാൻ വഹിയാത്തവർ
ഇംഗ്ലീഷിൽനിന്നും തൎജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള വികൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ
നമ്മുടെ ഇടയിൽ ധാരാളം ഉണ്ടു്. ഇങ്ങനെയുള്ളവരുടെ തൎ
ജ്ജമകളെപ്പററി കേൾക്കുമ്പോൾ ഒക്കെയും ജന്മനാ കുരുട
നായ ഒരാൾ മോരിന്റെ രൂപം മനസ്സിലാക്കിയ കഥ
ഞാൻ ഓൎക്കാറുണ്ടു്. കുട്ടി മോരുകുടിച്ചു മരിച്ചുപോയി എ
ന്നൊരാൾ കുരുടനോടു പറഞ്ഞപ്പോൾ, മോരെങ്ങനെ ഇരി
യ്ക്കുമെന്നു കുരുടനും, വെളുത്തിരിക്കുമെന്നു മറെറയാളും 'വെളു

റ്റെഞ്ഞനെയെന്നു പിന്നെയും കുരുടനും, കൊക്കിനെപ്പോലെ എന്നു മററെയാളും, കൊക്കെങ്ങനെ എന്നു വീണ്ടും കുരുടനും ചോദ്യോത്തരങ്ങൾ നടത്തിയശേഷം വിഷമിച്ച് മററെയാൾ കൊക്കിങ്ങനെ ഇരിയ്ക്കുമെന്നു തൻെറ കൈവളച്ചു കുരുടനെക്കൊണ്ടു തടവിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയപ്പോൾ 'അയ്യോ! ഇതകത്തുചെന്നാൽ കുട്ടി മരിച്ചതിൽ എന്തത്ഭുതമാണുള്ളതു്' എന്നു കുരുടൻ ഉൽഘോഷിച്ചുപോയി. മോരിൻെറ സ്വരൂപത്തെപ്പററി കുരുടനുണ്ടായ ജ്ഞാനം കേമമായില്ലേ? ഏകദേശം ഈ വിധത്തിലുള്ള തർജ്ജമകൾക്കു ദൃഷ്ടാന്തം ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു തൽകർത്താക്കളുടെ ലൌകികസ്ഥാനമഹിമ എന്നെത്തടയുന്നു. ഏതാദൃശന്മാൎക്കു മൂലഭാഷകളുടെ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അബദ്ധംപോലെ തന്നെയാണു് ബൈബിൾ മുതലായവയുടെ തർജ്ജമയ്ക്കു ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ള ചില ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കു മലയാളത്തിൻെറ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു നേരിട്ടിട്ടുള്ള അബദ്ധവും. അതുകൊണ്ടു് ഉഭയഭാഷാജ്ഞാനമില്ലാത്തവർ ഭാഷാന്തരങ്ങൾക്കു ബുദ്ധിമുട്ടരുതെന്നു പ്രത്യേകം പ്രാർത്ഥിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

പിന്നെയും രണ്ടുഭാഷകളിൽ വേണ്ട ജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നാലും മലയാളികൾക്കുവേണ്ടി ചെയ്യുന്ന ഒരു തർജ്ജമയിൽ മലയാളസമ്പ്രദായങ്ങളെ അനുസരിച്ചു ചില ഭേദഗതികളും യോജനകളും ചെയ്യേണ്ടതാണു്. ഈ വിഷയത്തിലാണു് നമ്മുടെ തർജ്ജമക്കാർ അധികമടുത്തിരിക്കുന്നതു്. സംസ്കൃതത്തിനു മലയാളവുമായിട്ടു അധികം വൈജാത്യമില്ലായ്കകൊണ്ടു സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നുള്ള തർജ്ജമകളിൽ ഈ വൈരൂപ്യം അധികം കാണാറില്ല. ഇംഗ്ലീഷു തർജ്ജമകളിലാണു ഈ ദോഷം അത്യുച്ചത്തെപ്രാപിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ജീവിതമാർഗ്ഗത്തിനും അനുഭവാദികൾക്കും മലയാളികളുടേവയുമായുള്ള അന്തരം ഗണനീയമാണു്. ചെമ്പിച്ച തലമുടിയും നീലിച്ച കണ്ണും ഇംഗ്ലീഷുയുവതികളുടെ ബലവത്തരങ്ങളായ ആകർഷണങ്ങളായിരുന്നാലും കേരളീയ യു

വതികളിൽ അവ വലക്ഷണങ്ങളായി പരിണമിയ്ക്കും. ഇതുപോലെ നമ്മുടെ തരുണികളുടെ ഗജരാജഗതിത്വവും മററും ധാരമാരിൽ ശൃംഗാരത്തിനു പകരം ഹാസ്യത്തെ ഉദ്ദീപിപ്പിക്കും. ഈ വകയൊന്നും വകവയ്ക്കാതെ ചിലർ ആക്ഷേപകോലാഹലം മുഴക്കുന്നതു് ജാള്യബാഹുല്യംകൊണ്ടെന്നേ പറയാൻ പാടുള്ളൂ. 'കവിയശസ്സില്ലാതെ മൌനസ്ഥനാം, കേമൻ നല്ലൊരുമിൽട്ടനോ എന്നു തർജ്ജമചെയ്ത കവി 'കവിയശസ്സില്ലാതെ മൌനസ്ഥനാം കേമൻ നല്ലൊരു കാളിദാസ കവിയോ' എന്നോമററൊ മാററിയിരുന്നെങ്കിൽ എത്രമാത്രം തന്മയത്വത്തെ നശിപ്പിക്കാതെ കഴിക്കാമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരം രസത്തെ ഗ്രഹിച്ചു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനു് തർജ്ജമക്കാരൻതന്നെ ഒരു രസികനായിരിക്കണമെന്നു സിദ്ധിക്കുന്നു. അഥവാ കവിതാഭാഷാന്തരത്തിൽ തുനിയുന്ന ആളും തന്നെ ഒരു കവിയായിരിക്കണം. അനുപദതർജ്ജമ എന്ന ദുർമ്മോഹം ഒഴിയാബാധപോലെ ചിലരിൽ ആവേശിച്ചിരിയ്ക്കുന്നതു് എത്രയും ദയനീയമായ ഒരു കാഴ്ചയാണു്. എഴുത്തച്ഛനും നമ്പ്യാരും ഈ വ്യാമോഹത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നെങ്കിൽ അവരുടെ രമ്യങ്ങളായ കവിതകളുടെ അവസ്ഥയിൽ വലുതായ ഭേദം നാം കാണുമായിരുന്നു. എഴുത്തച്ഛൻ, അനുപദതർജ്ജമ എന്നു് ആധുനികന്മാൎക്കു നേരിട്ടിരിയ്ക്കുന്ന ഭ്രമത്തിൽ നിന്നു എത്രമാത്രം മുക്തനായിരുന്നെന്ന വിഷയത്തെപ്പററി ഭാഷാപോഷിണിയിൽ ഞാൻ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ തർജ്ജമയ്ക്കു് മാതൃകയായി ഒരു ഭാഗംകൊടുക്കാം.

ഉ. അലാഭേ വിരഹാദന്യ
നഖപാതനസംഭൃതം
സാപത്ന്യകകലിംസ്ത്രീണാം
പശ്യാമി ച ശൃണോമിച.

വ. ലാവകതിത്തിരികുക്കുട-
മേഷൈൎമ്മഹിഷൈശ്ച യാരണക്രീഡാ
ദ്രുഹിണാച്യുതകലിയോനേ-
സ്താഃപ്രീത്യൈനാരദസ്യമുനേഃ

എന്ന ബാലരാമായണംനാടകത്തിലുള്ള ശ്ലോകങ്ങളുടെ സാരം നമ്പ്യാർ സുന്ദോപസുന്ദോപാഖ്യാനം തുള്ളൽക്കഥയിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു താഴെ കാണുംവിധത്തിലാണു്.

ക്രൂരനും ക്രൂരനും തമ്മിൽപിണങ്ങുന്ന-
തേററംമഹോത്സവം തന്നെനമുക്കെടോ.
കുക്കുടം തമ്മിൽ കയക്കുന്നതുമിന്നു
മിയ്യൽതുംകണ്ടാലുപേക്ഷിക്കസങ്കടം
അച്ഛമാർതങ്ങളിൽ കൊഞ്ഞനംകാട്ടുന്ന-
തച്ഛനാണെത്രയും കണ്ടാൽ മനോഹരം
പുച്ഛിലുകൊണ്ടു തലയ്ക്കിട്ടടിയ്ക്കയും
കൊച്ചിനെക്കൊണ്ടു തടുക്കയും വിസ്മയം'

ഇതിൽ എത്രമാത്രം തന്മയതവും ചമൽക്കാരവും ഉണ്ടെന്നു കാണുക. വെണ്മണിമഹൻ നമ്പൂരിപ്പാട്ടിലെ കവിതകളിലും ഇതുപോലെ രസങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടാകും. 'സ്നാതമശാംഗജംമത്തം' ഇത്യാദി ശ്ലോകം തൎജ്ജമചെയ്തു 'ഗോനം ചേൎന്നൊരുപട്ടരും പരമട്ടുതാലുണ്ടനൎത്ഥം' എന്നുക്രൂടിചേൎത്തു എത്രമേൽ അനുഭവസിദ്ധമാണെന്നു പ്രത്യേകം പറയാനില്ലല്ലോ.

ഭാഷാന്തരത്തെപ്പററി ഇനിയും പലതും പറയാനുണ്ടു്. താൻ വായിച്ചു രസിക്കുന്നതിനെ സാമാന്യന്മാൎക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതിനാണു് വിദ്വാന്മാർ തൎജ്ജമയ്ക്കു കാപ്പുകെട്ടേണ്ടതു്. അല്ലാതെ വേറെഉള്ളവൎക്കു മനസ്സിലായാലുംകൊള്ളാം. ഇല്ലെങ്കിലും കൊള്ളാം. ഇതിനുഞാൻ ഒരു രൂപാന്തരം കൊടുക്കുമെന്നു വിചാരിച്ചു ചെയ്യുന്ന തൎജ്ജമകൾ ആ നാമധേ

യത്തെ അപഹരിയ്ക്കുന്നതേ അല്ല. നന്നായി തര്‍ജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുള്ള കൃതികളെ പിന്നെയും തര്‍ജ്ജമചെയ്ക, കാര്യം മനസ്സിലാകാതെ തര്‍ജ്ജമ ചെയ്ക, ഇത്യാദി ജോലികള്‍ തര്‍ജ്ജമ ചെയ്വാന്‍ അഭ്യസിക്കുന്നവര്‍ക്കോ കൃത്യങ്ങളൊന്നുമില്ലാതെ ഇരിക്കുന്നവര്‍ക്കോ, പുറങ്ങള്‍ നിറയ്ക്കുവാന്‍ ക്ലേശിക്കുന്ന പത്രാധിപന്മാര്‍ക്കോ പ്രയോജനപ്പെട്ടേയ്ക്കാമെങ്കിലും ഗൌരവമേറിയ കാര്യങ്ങള്‍കൊണ്ടു പര്യാകുലീഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആധുനികകാലങ്ങളില്‍ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന ഒരുവന്റെ വിലയേറിയ സമയത്തെ അപഹരിയ്ക്കുന്നതിന്ന് അവകാശികളാകാവുന്നതല്ല.

ഭാഷാന്തരങ്ങളെപ്പററി തല്‍ക്കാലം ഇതില്‍ കൂടുതലായി ഒന്നുംപറയണമെന്നു ഞാന്‍ വിചാരിക്കുന്നില്ല. കവികല്പിതവിഷയങ്ങളായ പുസ്തകങ്ങളേപ്പററി ഇനി സ്വല്പംപറയാം. ഈ ഭാഗത്തില്‍ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിന്ന് അധികം സന്താനങ്ങള്‍ ഇല്ല. മാര്‍ത്താണ്ഡവര്‍മ്മാ ഇന്ദുലേഖ ഇത്യാദികളുടെ അഭിനവമായ ആവിര്‍ഭാവം നമ്മെ ഈ വിഷയത്തില്‍ നിരാശന്മാരാക്കുന്നില്ല. ദേശാടനത്തില്‍ ഉദ്യുക്തന്മാരായ കേരളീയന്മാര്‍ തങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങളെയും അറിവുകളെയും കൂട്ടിച്ചേര്‍ത്ത് മലയാളപുസ്തകങ്ങളായിട്ടെഴുതാത്തതും നമ്മുടെ പൂര്‍വ്വചരിത്രം മുതലായവയെപ്പററി അന്വേഷണങ്ങള്‍ നടത്തുന്നവര്‍ സ്വസമ്പാദിതജ്ഞാനത്തെ മാതൃഭാഷയില്‍ ആക്കാതെ അന്യഭാഷകളില്‍ ആക്കുന്നതും ശോച്യമായ അവസ്ഥയാണ്. പിന്നെയും സംസ്കൃതം ഇംഗ്ലീഷു ഇത്യാദി ഭാഷകളില്‍ ഉള്ള മഹാകാവ്യങ്ങളുടെ കഥാവസ്തുക്കളേ സംക്ഷേപിച്ച് ചെറിയ ഗദ്യപുസ്തകങ്ങളായി രചിച്ചാല്‍ അവ നമ്മുടെ വിദ്യാര്‍ത്ഥികള്‍ക്കു അത്യന്തം ഉപകാരപ്രദമായിത്തീരും. ഇംഗ്ലിഷുഭാഷയിലുള്ള അനേക നോവലുകളില്‍ തിളങ്ങുന്ന ഫലിതങ്ങളേയും രസികതകളേയും ഗ്രഹിച്ച് അവയെ മലയാളകഥകളില്‍ പററിച്ചു ഗ്രന്ഥങ്ങള്‍ ചമയ്ക്കുന്നതിനും ശ്രമിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണ്. സംസ്കൃതശാസ്ത്രങ്ങളെ

ഇംഗ്ലീഷുമതാന്തരോദ്ധാനം പരിക്ഷിച്ചും വ്യാഖ്യാനിച്ചും പുസ്തകങ്ങൾ രചിയ്ക്കുന്നതു് ഉത്തമമായ ഒരു ശ്രമമല്ലേ? ലോകത്തിൽ നാനാവിധങ്ങളായ ശാസ്ത്രങ്ങളുള്ളവയുടെ സാമാന്യജ്ഞാനത്തിനുതകുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങൾ നിർമ്മിക്കേണ്ടതും യഥാർത്ഥമായ കവിത്വമുള്ളവർ, പത്രങ്ങളിൽ കടന്നു് ഒരു ശ്ലോകവും ഒരു മുറിശ്ലോകവും എഴുതാതെ രസവത്തുക്കളായ കാവ്യങ്ങൾ, നാടകങ്ങൾ ഇവയെ രചിക്കേണ്ടതും സ്പൃഹണീയങ്ങളായ ഉദ്യമങ്ങളാണു്. മാസികാപുസ്തകങ്ങൾ, വർത്തമാനപത്രങ്ങൾ ഇവയിൽക്കൂടിയും സാഹിത്യത്തിനു അനേക സംസ്കാരങ്ങൾ സംഭവിക്കാനുണ്ടു്. മാസികകളിലും മററും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുന്ന നല്ല ലേഖനങ്ങളെ കൂട്ടിച്ചേർത്തു പാഠ്യപുസ്തകങ്ങളായി അധികാരികൾ നിശ്ചയിച്ചാൽ അതു് ഇന്ത്യാലികളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവൎക്കു് എത്ര പ്രോത്സാഹകമായിരിക്കും? സാഹിത്യത്തിന്റെ സംസ്കാരത്തിനും തന്മൂലം ഉല്കൃഷ്ടത്തിനും ഉതകുന്ന സാഹിത്യശാഖയെയാണല്ലോ ഗുണദോഷനിരൂപണം എന്നു പറഞ്ഞുവരുന്നതു്. ഇതു മലയാളത്തിൽ ഏററവും വിലക്ഷണവിധത്തിലാണു് വളൎന്നുവരുന്നതെന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഗുണദോഷവിവേചനത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം ചുരുങ്ങിയപക്ഷം രണ്ടുണ്ടു്. ഒന്നു കവിതകളിലുള്ള ആസ്വാദ്യഭാഗങ്ങളെ വ്യക്തമാക്കുന്നതും രണ്ടു ദുഷ്കൃതികളെക്കൊണ്ടു ജനങ്ങളുടെ രുചി വഷളാക്കാതെ സൂക്ഷിക്കുന്നതും; ഇതിൽ ആദ്യോദ്ദേശത്തെ നിറവേററുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ഏററം തുച്ഛങ്ങളും അഗണ്യങ്ങളും ആയിരിക്കുന്നുവെന്നു വ്യസനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മലയാളത്തിലെ മുഖ്യകവികളെന്നു ഗണിച്ചുവരാറുള്ള എഴുത്തച്ഛന്റെയും നമ്പ്യാരുടെയും കൃതികളെ ആസ്വാദ്യതരങ്ങളാക്കുന്നതിനു വേണ്ട നിരൂപണങ്ങളും ഗുണവിവരണങ്ങളും ഇനിയും ഉണ്ടാകേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിലും കഷ്ടം, ആ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ ഉത്തമരീതിയിലും, വേണ്ട വ്യാഖ്യാനത്തോടുകൂടിയും ആരും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല. പൂർവ്വകേരളഭാഷാ

ഗ്രന്ഥങ്ങളായ കണ്ണശ്ശരാമായണം മുതലായവയുടെ പ്രചാരം അസ്തമിതമായും അവയുടെ ശോച്യമായ അപ്രചാരത്തിൽ നിന്നു് അവയെ ഉദ്ധരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശ്രമം ശൂന്യമായും ഇരിക്കുന്നു ഈ രീതിക്കു് എഴുത്തച്ഛൻ മുതലായവരുടെ കൃതികളും തള്ളിവരുന്ന ആധുനിക കൃതികളുടെ അടിയിൽ മൂടിപ്പോകയില്ലെന്നു് ആരു തീർച്ചപറയും? ഇംഗ്ലീഷിൽ ചാസർ, സ്പെൻസർ മുതലായവരുടെ കവിതകളെന്നതുപോലെ കണ്ണശ്ശപ്രഭൃതികളുടെ കൃതികൾ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനു കേരളീയവിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിഷ്കർഷം വേണ്ടതല്ലേ? രസാസ്വാദനമാർഗ്ഗദർശിനികളായ വ്യാഖ്യാനകൃതികളും ഗുണപ്രശംസാകൃതികളും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് ഏററവും ആവശ്യമാണു്. ഗുണദോഷവിവേചനത്തിന്റെ ഒരേ ഉദ്ദേശം അല്ലെങ്കിൽ മുഖ്യോദ്ദേശം ഗുണത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കയാകുന്നുവെന്നു കാളറിഡ്ജ് എന്ന മേധാവി പറയുന്നു. ഇപ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന കാവ്യങ്ങളിൽ മാത്രം ലയിച്ചിരിക്കുന്ന നമ്മുടെ ശ്രദ്ധയുടെ ഗണ്യമായ ഒരു ഭാഗം മുമ്പുള്ള സമ്പാദ്യങ്ങളെ സൂക്ഷിച്ചു വെയ്ക്കുന്നതിനു വിനിയോഗിക്കേണ്ട കാലം ആസന്നമായിരിക്കുന്നുവെന്നു നിശ്ചയം. വാസ്തവം നോക്കുന്നതായാൽ സാഹിത്യമാനദണ്ഡം ധരിച്ചു നടക്കുന്ന ഗംഭീരമ്മന്യന്മാർ നമ്മുടെ സാഹിത്യസാഗരത്തിന്റെ ഉള്ളിലേക്കു കടക്കാതെ തീരപ്രദേശത്തെ ജലത്തിൽ ഇറങ്ങി നിന്നുകൊണ്ടു് ആക്ഷേപകോലാഹലവും ധിക്കാരസാഹസവും മുഴക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ആക്ഷേപത്തേക്കാൾ അധികം സ്തുതിയാണു നമുക്കാവശ്യം. സ്തുതിയെന്നു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു് അനാസ്പദമായ സ്തുതിയെന്നു ധരിക്കരുതു്. വെറും ആക്ഷേപംകൊണ്ടു കാലക്ഷേപം ചെയ്യുന്നതു മന്ദബുദ്ധികളുടെ അവ്യഭിചരിതമായ അടയാളമാണു്. ബുദ്ധിമത്തുകളുടെ കൃതികളിൽ പ്രയുക്തങ്ങളായ കൌശലങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനു ബുദ്ധിദാർഢ്യമില്ലാത്തവർ "അതും തെററു്, ഇതും തെററു്, ഇയാളെ ഞാൻ കവിയെന്നു വിളിക്കയില്ല" എ

ന്നെല്ലാം പറയുന്നതു കേൾക്കമ്പോൾ മനഃപൂർവ്വമായ പരിഹാസവും ദയനീയമായ അനുകമ്പയും കൊണ്ടു ഹൃദയം പരിപൂരിതമായിപ്പോകുന്നു. മൂഢന്മാരായ പരിശോധകന്മാരെപ്പററി നമ്പ്യാർ പറയുന്നതു കാണ്ക:—

'കുറവും കുററവും നോക്കിപ്പറവാനുള്ളൊരുക്കൂട്ടം
തുറുകണ്ണും മിഴിച്ചങ്ങു മറുഭാഗേ വസിക്കുന്നു.
മറിവുംമായവുമെല്ലാം മറച്ചു വെച്ചു കൊണ്ടെല്ലാം
അറിയുന്നജനമെന്നു പുറമേഭാവവും കാട്ടി
തലമേലേറിനിന്നേററം നിറമേറും സഭതന്നിൽ
ഇറങ്ങിസ്സൽക്കഥ ചൊല്ലിത്തുടങ്ങും പൂരുഷൻതൻെറ
കുറവററ ഗുണംകണ്ടു നിറഞ്ഞുള്ളലസൂയകൊ-
ണ്ടുറഞ്ഞു ചാടിയോരോന്നു പറഞ്ഞുഭത്സനം ചെയ്വൂ.
കുറഞ്ഞോരു വിശേഷത്തെ അറിഞ്ഞോരു ജനം കുററം
പറഞ്ഞെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു തരിമ്പും കുണ്ഠിതമില്ല;
അറിയാത്തമഹാമൂഢൻ തെറിവാക്കു പറയുമ്പോൾ
എറിഞ്ഞുകാലൊടിക്കുമെന്നറിഞ്ഞുകൊൾവിനെല്ലാരും.'

അതുകൊണ്ടു് ആക്ഷേപത്തിനു തുടങ്ങുന്നവർ വളരെ സൂക്ഷിച്ചു വേണ്ടതാണെന്നു പ്രത്യേകം ധരിച്ചിരിക്കണം. വേഡ്സ്വത്ത് എന്ന കവിയുടെ 'എക്സ്കർഷൻ' എന്ന കൃതിയിൽ ഏററം നിസ്സാരമെന്നു ഒരാൾ അഭിപ്രായപ്പെട്ട ഭാഗം, അത്യന്തം സാരവത്തു എന്നു ഗണനീയമായ കഥ ആക്ഷേപകന്മാർ ഓർത്തിരുന്നാൽ കൊള്ളാം. ഇതുകൊണ്ടു ന്യായമായ ആക്ഷേപം വർജ്ജ്യമെന്നു സിദ്ധിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞുകൊള്ളുന്നു.

നമ്മുടെ സാഹിത്യം അതിൻെറ ശൈശവാവസ്ഥയിൽ നിന്നു ഉൽഗമിക്കുന്നതേ ഉള്ളു. ലോകത്തിലുള്ള മഹത്തരങ്ങളായ സാഹിത്യങ്ങളുടെ പംക്തിയിൽ നമ്മുടെ സാഹിത്യത്തിൻെറ സ്ഥാനം ഉയർത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിനു മനുഷ്യക്കു് ഉദാരതയേയും അന്യോന്യസ്നേഹത്തേയും

കഷ്ടസഹിഷ്ണുതയേയും മററും വൎദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന് ഉതകുന്ന കൃതികളെ ഉണ്ടാക്കി ഭാഷാസാഹിത്യത്തെ വൎദ്ധിപ്പിക്കയും സംസ്കരിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതു ഭാഷാഭിമാനികളായ എല്ലാവരുടേയും കൃത്യമാണെന്നുകൂടി പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഈ ഉപന്യാസത്തെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

---

൪. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം.

സ്കോട്ട്ലണ്ടുദേശക്കാരെയും കാക്കയേയും എല്ലായിടത്തും കാണാമെന്നു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷു പഴമൊഴിയുള്ളതുപോലെ ഏതാണ്ടൊന്നു് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കിളിപ്പാട്ടിനെയും കേരളത്തെയും സംബന്ധിച്ചു പറയാമെന്നു തോന്നുന്നു. ഇപ്രകാരമിതിന്നുള്ള സാൎവ്വത്രികമായ സന്നിധി സൎവ്വഥാ സ്ഥാനത്തിലാണെങ്കിൽ അതിക്രമിക്കായ്കയിൽ ആശ്ചൎയ്യത്തിനവകാശമില്ലല്ലൊ. വേദാന്തികൾ കാവ്യരസികന്മാർ മുതലായവിദ്വാന്മാർ തുടങ്ങി ഗാട്ടനിൽക്കുന്ന പട്ടാളശ്ശിപായിമാർ, കേവുവഞ്ചി ഊന്നുകാർ മുതലായ പാമരന്മാർ പൎയ്യന്തം ഈ പുസ്തകത്തിന്നുള്ള അധിവാസം അതിന്റെ പരിചയപ്രചുരിമകൊണ്ടു, പ്രത്യേക പൎയ്യാലോചനയ്ക്കു പാത്രീഭവിക്കുന്നതല്ല. ഷേക്സ്പീയരുടെ നാടകങ്ങൾതന്നെ കുട്ടികളും ഷ്ളേഗൽ മുതലായ മേധാവികളും പാഠവിഷയമാക്കുന്നെങ്കിലും രണ്ടുകൂട്ടരുടേയും വായനകൾക്കു് അജഗജാന്തരമുണ്ടെന്നു ഒരു ഗദ്യകാരൻ പറയുന്നതുപോലെ രാമായണപാരായണത്തിലും പഠിതാവിന്റെ യോഗ്യതയെ ആശ്രയിച്ചു വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാവും. 'അവളെപ്പേടിച്ചാരും നേർവഴിനടപ്പീലാ' എന്നതിന്നു് ഒരു പട്ടാളക്കാരൻ ചെയ്ത വ്യാഖ്യാനം സുപ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇത്ര വളരെ പ്രചുരപ്രചാരമായ ഈ ഗ്രന്ഥം ഒരു തൎജ്ജമയാണെന്നു മന

വ്യ

സ്സിലാക്കിയിട്ടുള്ള ആളുകൾ നൂററിന്നു നാലോ അഞ്ചോ തന്നെ ഉണ്ടായിരിക്കുമോ? പാശ്ചാത്യസാഹിത്യത്തിലെന്നതു പോലെ മലയാളത്തിലും പ്രസിദ്ധങ്ങളായ കൃതികളെ പല പ്രകാരത്തിലും പരിശോധിക്കേണ്ടതു് എത്രയോ ആവശ്യമാകുന്നു. കാവ്യഗുണദോഷവിചാരത്തിന്നും ഇതൊരവജ്ജ്യമായ അംഗമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ ഉദ്ദേശ്യത്തോടുകൂടി ഇക്കാര്യത്തിന്നു വേറെ ചിലൎക്കു് എന്നേക്കാൾ അധികാരം അധികമുണ്ടെന്നു സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു പ്രസ്തുത പ്രസംഗമെഴുതുന്നതാണ്. രാമായണത്തിലെ സാരോപദേശങ്ങളും മററും ചിലരുടെ പ്രസംഗങ്ങൾക്കു വിഷയമായിരുന്നിട്ടുണ്ടു. പക്ഷെ അതിനെ ഒരു തൎജ്ജമയുടെ നിലയിൽ ആരെങ്കിലും വിചാരണ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി എനിക്കു് അറിവില്ലായ്കയാൽ അന്യജനങ്ങളാൽ അനാക്രാന്തമായ ആ പന്ഥാവിലാണു ഞാൻ പ്രവേശിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നതു്.

അദ്ധ്യാത്മരാമായണമൂലം ഋഷിപ്രോക്തമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണ്. ഇതു നാഗരം, ഗ്രന്ഥാക്ഷരം, മലയാളം എന്നീ മൂന്നു ഭാഷകളിലെങ്കിലും ചുരുങ്ങിയപക്ഷം അച്ചടിച്ചിട്ടുണ്ടു. ഇതിന്നു മുഖ്യമായ ഒരു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതു ശൃംഗിവേരപുരാധീശനും ഹിമ്മതിവൎമ്മാവെന്ന ആളിന്റെ പുത്രനും ശ്രീരാമവൎമ്മാവെന്ന പേരോടുകൂടിയ ആളും ആയ ഒരു ക്ഷത്രിയരാജാവാണ്. ഈ വ്യാഖ്യാനവും മൂലവും നാഗരത്തിൽനിന്നു മലയാളത്തിൽ കട്ടയാട്ടു ഗോവിന്ദമേനവനവൎകളെക്കൊണ്ടു പകൎത്തിച്ചു നാഗപട്ടണം കല്യാണസുന്ദരമുതലിയാരവൎകൾ കോഴിക്കോട്ടു വിദ്യാവിലാസം അച്ചുകൂടത്തിൽ അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം മലയാളത്തിലും അച്ചടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറഞ്ഞതു്. ഒരു കാലത്തു സംസ്കൃതകവികൾക്കു ആശ്രയസ്ഥാനമായിരുന്ന ഭോജരാജധാനിയെപ്പോലെ കേരളീയകവികൾക്കു പ്രോത്സാഹാവഹ

മായിരുന്ന അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ രാജധാനിയിലാണ് അദ്ധ്യാത്മരാമായണം ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ ആവിർഭവിച്ചു കാണുന്നതു്. അതിനെ അവിടെ കൊണ്ടുചെന്നതു ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണെന്നും അമ്പലപ്പുഴരാജാവു് ഈ കൃതിയെ "പവിത്രാ പരം സൌഖ്യം" എന്ന കലിസംഖ്യയ്ക്കൊക്കുന്ന കൊല്ലവർഷം ൭൯൬-ൽ തുഞ്ചത്തെഴുത്തച്ഛനെക്കൊണ്ടു പകർത്തിച്ചു എന്നും കാണുന്നു. ഇതിനെ അവിശ്വസിക്കുന്നതിനു് ആവശ്യമൊന്നുമില്ലായ്കയാൽ ഇതു സംഭവക്ഷമം എന്നു തന്നെ വിശ്വസിക്കാം. ഈ വിധത്തിൽ കേരളത്തിൽ വന്നുചേന്ന കൃതിയെയാണു് എഴുത്തച്ഛൻ കിളിപ്പാട്ടായി തർജ്ജമ ചെയ്തതു്. എഴുത്തച്ഛൻ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തെ തർജ്ജമ ചെയ്വാനുണ്ടായിരുന്നകാരണങ്ങൾ എന്തെല്ലാമെന്നുള്ളതു് ഒരു ചോദ്യമായി സാധാരണ കണ്ടിട്ടുണ്ടു്. അദ്ധ്യാത്മരാമായണം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതു മുൻപറഞ്ഞതുപോലെതന്നെയാണെങ്കിൽ അതു തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിൽ എഴുത്തച്ഛനു ഒരു കൌതുകമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു വരാമല്ലോ. അതിനുപുറമെ അമ്പലപ്പുഴരാജാവിന്റെ പ്രോത്സാഹനവും അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിലെ ഹൃദയംഗമമായ വേദാന്തരീതിയും പ്രത്യേക പ്രേരണപ്രദമായിരുന്നിരിക്കണം. എഴുത്തച്ഛനു വേദാന്തപക്ഷപാതം എത്രമാത്രമുണ്ടായിരുന്നു എന്നു പ്രത്യക്ഷമാണല്ലോ. കണ്ണശ്ശപ്പണിക്കർ വാല്മീകിരാമായണത്തെ മുമ്പുതന്നെ തർജ്ജമചെയ്തിരുന്നതും എഴുത്തച്ഛനു് അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തോടുള്ള താൽപര്യത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചിരിക്കാം. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം "പാദസേവകനായ ഭക്തനാം ദാസൻ ബ്രഹ്മപാദജനജ്ഞാനിനാമാഗ്ര്യ"നാണു് താനെന്നിരുന്നാൽതന്നെയും "വേദസമ്മിതമായ" ശ്രീരാമായണം ബോധഹീനന്മാൎക്കും അറിയാംവണ്ണം ചൊല്ലിക്കളയാം എന്നുറച്ചതാണെന്നു തോന്നുന്നു. ലാളിത്യാദി സാഹിത്യഗുണങ്ങളുടെ സമ്മേളഭൂമിയായ കിളിപ്പാട്ടിനെ ഒരു തർജ്ജമ എന്നു മാത്രം പറഞ്ഞാൽ

മലയാളപദ്യഭാഷാന്തരീകരണമെന്നാൽ ക്ലേശിച്ചു അർത്ഥ വ്യക്തിയില്ലാതെ എഴുതിക്കൂട്ടുക എന്നു് അർത്ഥംധ്വനിയ്ക്കു ന്ന ഇക്കാലത്തു, അന്യഥാ ബോധമുണ്ടായേക്കാൻ ഇടയു ണ്ടു്. ഇപ്പോഴുള്ള ചില തർജ്ജമകളുടെ അർത്ഥം ഗ്രഹി ക്കാൻ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വ രുന്നു. ഈ കിളിപ്പാട്ടിൻെറകാര്യത്തിൽ അപ്രകാരം ഒരാവ ശ്യം നേരിടുന്നതു് അസാദ്ധ്യമാണു് തർജ്ജമയുടെ ഗുണ ത്തെയാണല്ലൊ ഇക്കാര്യത്തിൽ മുഖ്യകാരണമായിഗണിക്കേ ണ്ടതു്. ഇതിനെപ്പോലെ ഉല്ബണഗുണഗണങ്ങളായ കൃ തികൾ അധികം മലയാളത്തിൽ ഇല്ലല്ലൊ എന്നു നാം വ്യ സനിയ്ക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കവിതകൾ തർജ്ജമ ചെയ്യു മ്പോൾ അക്ഷരത്തിനക്ഷരമായും പദത്തിനു പദമായുംവേ ണമെന്നിപ്പോൾ ചിലർക്കുള്ള ദുർമ്മോഹത്തിൻെറ ഫലം അവരുടെ തർജ്ജമകളുടെ വിലക്ഷണത്വംതന്നെ ആണു്. ഭാഷാന്തരീകരണമാണു അല്ലാതെ പദാന്തരീകരണമോ അ ക്ഷരാന്തരീകരണമോ അല്ല ചെയ്യാനുള്ളതെന്നു് തർജ്ജമ ക്കാർ പ്രത്യേകമോർക്കാനുള്ളതാണു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉയന്ന തരം പരീക്ഷകൾ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവർകൂടി പദാന്തരീകരണശൃം ഖലയിൽപെട്ടുകാട്ടുന്നഗോഷ്ഠികൾകണ്ടാൽ ചിരിയാവാതിരി യ്ക്കയില്ല. എഴുത്തച്ഛനിപ്രകാരം ഒരു വ്രതം ദീക്ഷിച്ചിട്ടില്ല. മൂലത്തിൻെറ അർത്ഥത്തെ വിശദമായി ഭാഷാന്തരീകരിക്കാ നാണു് അദ്ദേഹം ഉദ്യമിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതു കവിയ്ക്കു വള രെ സ്വാച്ഛന്ദ്യതയെ കൊടുത്തിരിക്കണം.

"മന്ഥരാം പ്രവിശസ്വാദൌ കൈകേയീഞ്ച തതഃ പ രം" എന്നതിൻെറ തർജ്ജമ:

ചെന്നുടൻ മന്ഥരതന്നുടെ നാവിന്മേൽ
തന്നെ വസിച്ചവളെക്കൊണ്ടു ചൊല്ലിച്ചു്
പിന്നെ വിരവോടു കൈകേയിയെക്കൊണ്ടു
തന്നെ പറയിച്ചുകൊണ്ടുമുടക്കണം

എന്നാണു്. പിന്നെയും,

"രാമേണ വാരിതഃപ്രീത്യാ അത്രിഃസ്വഭവനംയയൌ"
എന്നതിന്റെ തർജ്ജമ എത്ര വിസ്തരിച്ചാണെന്നു നോക്കുക.

"അന്നേരം തിരിഞ്ഞു നിന്നരുളിച്ചെയ്തു മുനി
തന്നോടു രാമചന്ദ്രൻ വന്ദിച്ചു ഭക്തിപൂർവ്വം.
നിന്തിരുവടി കനിഞ്ഞതാണ്ടെഴുന്നള്ളീടണ
മന്തികേ ശിഷ്യജനമുണ്ടല്ലോ വഴിക്കുമേ.
എന്നുകേട്ടാശീർവാദം ചെയ്തുടൻ മന്ദംമന്ദം
ചെന്നുതൻപർണ്ണശാല പുക്കിരുന്നരുളിനാൻ."

ഇവിടെ "വാരിതഃ" എന്ന പദത്തിൽ അന്തർഭവിച്ചിരിക്കുന്ന ആശയത്തെ എത്ര ഭംഗിയായി അഭിവൃദ്ധമാക്കിയിരിക്കുന്നു. തർജ്ജമയുടെ രീതിയും മാതിരിയും കാണിപ്പാൻ ഒരു ഭാഗം കൂടി ഉദ്ധരിക്കാം.

"സ്ത്രീയോ ബാലാശ്ച വൃദ്ധാശ്ച രാത്രൌ നിദ്രാം ന ലേഭിരേ
കദാ ദ്രക്ഷ്യാമഹേ രാമം പീതകൌശേയവാസസം
സർവ്വാഭരണസമ്പന്നം കിരീടകടകോജ്ജ്വലം
കൌസ്തുഭാഭരണം ശ്യാമം കന്ദർപ്പശതസുന്ദരം
അഭിഷിക്തം സമാരൂഢം ഗജാരൂഢം സ്മിതാനനം
ശ്വേതച്ഛത്രധരം തത്ര ലക്ഷ്മണം ലക്ഷ്മണാന്വിതം
രാമം കദാ വാ ദ്രക്ഷ്യാമഃ പ്രഭാതം വാ കദാ ഭവേൽ
ഇത്യുൽസുകധിയഃ സർവ്വേ ബഭൂവുഃ പുരവാസിനഃ"

ഇതിന്റെ തർജ്ജമയാണിതു്:—

"സ്ത്രീബാലവൃദ്ധാവധി പുരവാസിക-
ളാബദ്ധകൌതുകഫലാബ്ധിനിമഗ്നരായ്
രാത്രിയിൽ നിദ്രയും കൈവിട്ടു മാനസ
ചിത്തപരമാനന്ദത്തോടു മേവീടിനാർ,.....
രാത്രിയാം രാക്ഷസി പോകുന്നതില്ലെന്നു
ചിത്തവിഷാദമോടൌൽസുക്യമുൾക്കൊണ്ടു

> മാത്താണ്ഡദേവന്നെക്കാണാഞ്ഞുനോക്കിയും
> പാത്ഥപാത്താനന്ദപൂണ്ണാമൃതാബ്ധിയിൽ
> വീണുമുഴുകിയും പിന്നെയും പൊങ്ങിയും
> വാണീടിനാർപുരവാസികളാദരാൽ."

ഇത്ര വിശദമായും തന്മയത്വത്തോടുകൂടിയുമാണു വളരെ ഭാഗങ്ങളും ഭാഷാന്തരീകരിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു്. മൂലഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇല്ലാത്തതായി ചിലതെല്ലാം സന്ദർഭോചിതമായും സരസമായും എഴുത്തച്ഛൻ ചേത്തിട്ടുണ്ടു്. ഉദാഹരണങ്ങൾ:—

(ക) സംക്ഷേപിച്ചുരുൾചെയ്യുന്നതേതുമേമതിയല്ല,
കിംക്ഷണന്മാക്കു വിദ്യയുണ്ടാകയില്ലയല്ലോ,
കിമൃണന്മാക്കു നിത്യസൌഖ്യവുമുണ്ടായ്വരാ
കിന്ദേവന്മാക്കു ഗതിയും പുനരതുപോലെ

(ഖ) രാമനെ നിത്യം ദശരഥനെന്നുള്ളിൽ
ആമോദമോടു വിചാരിച്ചുകൊള്ളണം,
എന്നെ ജനകാത്മജയെന്നുറച്ചുകൊൾ
പിന്നെ അയോദ്ധ്യയെന്നോത്തിടടവിയെ.

(ഗ) രാജ്യത്തെ രക്ഷിപ്പതിന്നു മതിയവൻ
രാജ്യമുപേക്ഷിപ്പതിന്നു ഞാനും മതി.

(ഘ) നിന്ദ്യമായുള്ളതു ചെയ്താലൊടുക്കത്തു
നന്നായിവന്നാലതും പിഴയല്ലല്ലൊ.

(ങ) നീലപവ്വതത്തിന്റെ മുകളിൽനിന്നു ചാടി
നാലഞ്ചുവഴിവരുമരുവിയാറുപോലെ

(ച) ചൊല്ലെഴുംമഹാനുഭാവന്മാരാം പ്രൌഢാത്മാക്കൾ
വല്ലാത്ത ബാലന്മാരോടിങ്ങനെ തുടങ്ങിയാൽ

ഇത്യാദി. ശ്രീരാമൻ പരശുരാമനോടു പറയുന്ന ആക്ഷേപഗർഭമായ ഭാഗവും ഖരയുദ്ധം അതിവൃദ്ധമാക്കിയിട്ടുള്ളതും മറ്റും എഴുത്തച്ഛൻ മൂലത്തെ വ്യതിയാനം ചെയ്തു ചേത്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഇതിൽ ചിലതു വേറെ ചിലതിൽനിന്നും

ചെയ്തിട്ടുള്ള തർജ്ജമകളാണെന്നുള്ളതിനു ഒന്നും രണ്ടും അക്കമിട്ടിരിക്കുന്നവ ഉത്തമങ്ങളായ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

ചില ദിക്കിൽ മൂലാത്ഥം തെററിയതായോ മാററപ്പെട്ടതായോ പറയാനുണ്ട്.

"ശൃണു തത്വം പ്രവക്ഷ്യാമി ഹ്യാത്മാനാത്മപരാത്മനാം
ആകാശസ്യ യഥാ ഭേദസ്ത്രിവിധോ ദൃശ്യതേ മഹാൻ
ജലാശയേ മഹാകാശസ്തദവച്ഛിന്ന ഏവ ഹി
പ്രതിബിംബാഖ്യമപരം ദൃശ്യതേ ത്രിവിധംനഭഃ"
എന്നതിൻെറ തർജ്ജമ,

"പരമാത്മാവാകുന്ന ബിംബത്തിൻ പ്രതിബിംബം
പരിചിൽകാണുന്നതു ജീവാത്മാവറികെടോ,
തേജോരൂപിണിയാകുമെന്നുടെ മായതങ്കൽ
വ്യാജമെന്നിയേ നിഴലിക്കുന്നു കപിവര,
ഓരോരോ ജലാശയേ കേവലം മഹാകാശം
നേരേ നീ കാണ്മീലയോ കണ്ടാലും അതുപോലെ."

ഇവിടെ,

"ആത്മാ ഈശ്വരഃ, അനാത്മാ ചിദാഭാസോ ജീവഃ
പരമാത്മാശ്ശുദ്ധചൈതന്യം"

എന്നു വ്യാഖ്യാനം ചെയ്തിരിക്കേ, ജീവാത്മാവെന്നും പരമാത്മാവെന്നും മാത്രമാക്കി തർജ്ജമ ചെയ്തിരിക്കുന്നതും എന്തുകൊണ്ടോ?

"അഗ്രേയാസ്യാമ്യഹം പശ്ചാൽ ത്വമന്വേഹി ധനുദ്ധരഃ
ആവയോർമ്മദ്ധ്യഗാസീതാ മായേവാത്മപരാത്മനോഃ"
എന്നതിൻെറ തർജ്ജമയായ,

"മുന്നിൽ നീ നടക്കേണം വഴിയേ വൈദേഹിയും
പിന്നാലെ ഞാനും നടന്നീടുവൻ ഗതഭയം.
ജീവാത്മപരമാത്മാക്കൾക്കു മദ്ധ്യസ്ഥയാകും
ദേവിയാംമഹാമായാശക്തിയെന്നതുപോലെ"

എന്നുള്ളതിൽ കാണുന്ന വ്യത്യാസം പണ്ടുപണ്ടേ ചിലക്കു കോലാഹലമായ തക്കത്തിനു വഴിയുണ്ടാക്കീട്ടുണ്ട്. മൂലത്തിൽ ശ്രീരാമൻ മുന്നിൽനടക്കാമെന്നും തർജ്ജമയിൽ ലക്ഷ്മണൻ മുന്നിൽനടക്കണമെന്നും പറയുന്നതിന്റെ കാരണമെന്തു്? എഴുത്തച്ഛന്റെ അറിവില്ലായ്മകൊണ്ടു തെററി എന്നു പറയുന്നതു നിസ്സംശയമായും സാഹസികമാണു്. ഒരു പ്രമാദമാണെന്നും തോന്നുന്നില്ല. മുന്നിൽ നീ നടക്കണമെന്നു പറയുന്നതുകൊണ്ടു ഇതുവരെയും ലക്ഷ്മണൻ പുറകിലായിരുന്നെന്നുവേണ്ടേ വിചാരിപ്പാൻ? പക്ഷെ,

"അഗ്രജൻതന്നെ പരിചരിച്ചെപ്പൊഴും
അഗ്രേ നടന്നുകൊള്ളേണം"

എന്നു യാത്രാകാലത്തു സുമിത്ര പറഞ്ഞിരിക്കകൊണ്ടു ലക്ഷ്മണൻ ഇപ്പോഴും മുമ്പിൽതന്നെ നടന്നിരിക്കണം. അതുകൊണ്ടു പിന്നെയും ലക്ഷ്മണൻ മുമ്പിൽ നടക്കണമെന്നു പറയുന്നതു നിരുദ്ദേശവും അസംബന്ധവുമാണെന്നു തോന്നുന്നു. നേരേമറിച്ചു രാക്ഷസാദികളെക്കൊണ്ടു ഘോരമായ കാട്ടിൽ ലക്ഷ്മണന്റെ രക്ഷയെ ഉദ്ദേശിച്ചു ലക്ഷ്മണൻ മുമ്പേനടന്നാൽ പിന്നിൽനിന്നു താൻ സഹായിച്ചുകൊള്ളാമെന്നു വിചാരിച്ചു താൻ പിറകിൽ നിന്നുകൊള്ളാമെന്നു പറയുന്നതും യുക്തിയുക്തമായിരിക്കുന്നു.

"താമസാൽസൂക്ഷ്മതന്മാത്രാണ്യാസൻഭൂതാന്യതഃപരം
സ്ഥൂലാനി ക്രമശോ രാമ ക്രമോത്തരഗുണാനി ഹി"

എന്നതിനെ

"താമസത്തിങ്കൽനിന്നുസൂക്ഷ്മതന്മാത്രങ്ങളും
ഭൂമിപൂർവ്വകസ്ഥൂലപഞ്ചഭൂതവും പിന്നെ"

എന്നു തർജ്ജമചെയ്തതു ഭംഗിയാണെന്നു പറവാൻ പാടില്ല. തർജ്ജമപ്രകാരം പഞ്ചഭൂതങ്ങളായ സ്ഥൂലതന്മാത്രങ്ങളും താമസത്തിൽനിന്നുണ്ടായി എന്നേ തോന്നുകയുള്ളു. അവ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രങ്ങളിൽ നിന്നുണ്ടായി എന്നാണു മൂലം. അതഃ

എന്നാൽ സൂക്ഷ്മതന്മാത്രേഭ്യഃ എന്നാണ് വ്യാഖ്യാനം. എന്നതന്നെയുമല്ല, "ക്രമോത്തരഗുണാനി" എന്ന വിശേഷം വിട്ടുകളഞ്ഞത്തു് തീരെ പോരായ്മയായിപ്പോയി എന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഇങ്ങനെ ചിലസ്ഥലങ്ങളിൽ അപൂൎവ്വം ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉള്ളവ ഗുരുതരങ്ങളെന്നു വകവെയ്ക്കാവുന്നവയേ ഉള്ളൂ. ചിലഭാഗങ്ങൾ തൎജ്ജമയിൽ വിട്ടുപോകയോ വിട്ടുകളകയൊ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. 'മാനുഷീകരണാരേണാസ്ഥിതെ' ഇത്യാദി ശ്ലോകങ്ങളും ശ്രീരാമന്റെ ബാല്യവൎണ്ണനയിൽ ചില ഭാഗങ്ങളും ഇതിനുദാഹരണങ്ങളാണ്. മൂലത്തിൽനിന്നും അധികം വ്യത്യാസം ചെയ്യാതെയും ചില തൎജ്ജമ കണ്ടു എന്നുവരാം.

"കൈലാസാഗ്രേകദാചിദ്രവിശതവിമലേ
മന്ദിരേ രത്നപീഠേ
സംവിഷ്ടം ധ്യാനനിഷ്ഠം ത്രിനയനമഭയം
സേവിതം സിദ്ധസംഘൈഃ
ദേവീവാമാങ്കസംസ്ഥാ ഗിരിവരതനയാ
പാൎവ്വതീ ഭക്തിനമ്രാ
പ്രാഹേദം ദേവമീശം സകലമലഹരം
വാക്യമാനന്ദകന്ദം"

എന്നതിന്റെ തൎജ്ജമയായ 'കൈലാസാചലേ' ഇത്യാദിഭാഗം നോക്കുക.

"രാജരത്നാമണിരഥാദികം
ശ്രോത്രയോൎയ്യദി ഗതം ഭവേൽ ഭയം"

എന്നതിന്

"രാമഭദ്രനിലുള്ള ഭീതികൊണ്ടകതാരിൽ
മാമകേരാജരത്നരമണീരഥാദികൾ
കേൾക്കുമ്പോൾ"

എന്നാണു തൎജ്ജമ.

"ചലചത്രാന്തഗ്ഗാംബുബിന്ദുവൽ" എന്നതിനു പകരം "കമ്പിതപത്രാന്തലഗ്നാംബുവിന്ദുവൽ" എന്നു പറയുന്നതു് ഒരു തർജ്ജമയാകയില്ലെന്നേ തരക്കേടുള്ളു. ഇങ്ങനെയും ചില ചില്ലറ ന്യൂനതകളുണ്ട്.

ആകപ്പാടെ പറയുന്നതായാൽ അദ്ധ്യാത്മരാമായണത്തിൻെറ രസം അനുഭവിച്ചു ചെയ്തിട്ടുള്ള ഒരു തർജ്ജമയാണ് നമ്മുടെ കിളിപ്പാട്ടെന്നു നിസ്സംശയമായും പറയാം. കവിതകൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുമ്പോൾ ഒരു കൃതിയിലുള്ള സംഗതികളെ മാത്രം പകർത്തിയെഴുതിയാൽപോരെന്നു തർജ്ജമയ്ക്കു തുടങ്ങുന്നവർ വിസ്മരിക്കാതെ ധരിച്ചിരിക്കണം. ഒരു കൃതിയിലെ കാര്യങ്ങളേയും വികാരസ്ഫുരണത്തേയും അന്യഭാഷയിലാക്കുന്നതിലാണ് കവിതാഭാഷാന്തരത്തിൻെറ വൈഷമ്യം. ഇതുകൊണ്ടു കവിതാഭാഷാന്തരത്തെ സോഡാ ഒരു പാത്രത്തിൽനിന്നു മറെറാരു പാത്രത്തിലാക്കുന്നതിനോടുപമിക്കാം. ഇംഗാലാമ്ലമയമായ ജലത്തിനാണു സോഡാ എന്നു പേർ. ഇതടച്ചിട്ടുള്ള കുപ്പിയെ തുറന്നുവെച്ചാൽ വായുപോകയും പച്ചവെള്ളം മാത്രം ശേഷിക്കയും ചെയ്യും. അതുപോലെ കവിതാതർജ്ജമയിൽ വികാരസ്ഫുരണത്തെ ഗ്രഹിച്ചില്ലെങ്കിൽ വെറുംകാര്യങ്ങൾ മാത്രമേ തർജ്ജമയിൽ കാണുകയുള്ളു. ഈ വികാരം ശൃംഗാരം മുതലായ രസങ്ങളിൽ ഏതെങ്കിലും ഒന്നിനെ ആശ്രയിച്ചിരിക്കും. ആ രസത്തൊഴപ്പുകൂടി അന്യഭാഷയിൽ ആക്കുന്നതിനാണ് തർജ്ജമക്കാരൻ ശ്രമിക്കേണ്ടതു്. ഇതു് എഴുത്തച്ഛൻ എത്രമാത്രം സാധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു നമുക്കാലോചിപ്പാനുണ്ട്.

MADRAS

൯. കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും.

കാൎയ്യം കാണുന്നതിൽ കാരുണ്യം കണികാണാനില്ലാത്ത കണക്കപ്പിള്ളമാരും കയ്യുംകണക്കുമില്ലാതെ കാടുകേറി കഥയല്ലാതെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്ന കവികളും തമ്മിൽ വല്ല സാദൃശ്യവുമുള്ളതായി ആൎക്കെങ്കിലും തോന്നിയിട്ടുണ്ടോ? കവി എന്നു കേട്ടാലുടൻ മനസ്സിൽ ജനിക്കുന്ന ബോധം തിരെ സ്ഥിരതയില്ലാതെ രസികതയും നേരമ്പോക്കും തന്നെ ജന്മസാഫല്യമെന്നു കരുതി ചിലപ്പോൾ കഴിമടിയനായി, ചിലപ്പോൾ വളരെ ചപലനായി, തൻകാൎയ്യം കാണുന്നതിൽ തുലോം വിമുഖനായി, സാമാന്യം ദരിദ്രനായി നടക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ രൂപമാണു്. നേരേമറിച്ചു കണക്കപ്പിള്ളയെന്നു കേട്ടാൽ മാലമാലയായി കൂടികിടക്കുന്നൊ കണക്കുകെട്ടുകളും വാലുപോലെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന അക്കങ്ങളുംകൊണ്ടുള്ള പെരുമാററം പഞ്ചാമൃതസദൃശമായി വിചാരിച്ചും ബാഹ്യലോകത്തിലുള്ള കലാപങ്ങൾകൊണ്ടു യാതൊരു കലുക്കവുംകൂടാതെ ഏകദേശം സ്ഥാവരാവസ്ഥയെ പ്രാപിച്ചും ഇരുന്നിരുന്നു. രക്തപ്രവാഹത്തിൽ നേരിട്ടുള്ള വൈഷമ്യങ്ങൾകൊണ്ടുണ്ടായിട്ടുള്ള കുമളകളും നരികളും എന്നു തോന്നുമാറുള്ള ചൊറികളലും പൊടിച്ചൊറികളാലും അലങ്കരിക്കപ്പെട്ട കൈമുട്ടു മുതലായ അവയവസമുദായം ധരിച്ചും ജീവിക്കുന്ന ഒരു മനുഷ്യമൂൎത്തിയുടെ സ്ഫൂൎത്തിയാണു നമുക്കുണ്ടാകുന്നതു്. ഈ കൂട്ടർ തമ്മിൽ സാദൃശ്യമെന്നതു് കൂടിയാൽ രണ്ടോ മൂന്നോ കാൎയ്യത്തിലല്ലാതെ ഉള്ളതായി എനിക്കു തോന്നിയിട്ടില്ല. അവയിൽ ഒന്നു് സത്യം എന്നു ലോകത്തിൽ അതിപ്രധാനമായി കരുതപ്പെടുന്ന സൽഗുണത്തിനെ ആവശ്യംപോലെ അനാദരിക്കുന്നതിൽ രണ്ടുകൂട്ടൎക്കും ഉള്ള കുസലില്ലായ്കയാണു്. 'ഭ്രുതാപൌരുഷീകതഃ പ്രപഞ്ചരജകാൻ' ഇത്യാദി കള്ളത്തിന്റെ ഘോഷയാത്ര

യെ വൎണ്ണിക്കുന്ന പദ്യംതന്നെ നോക്കുക. രണ്ടു പരിഷക ളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം നോക്കുന്നതായാൽ അതു തെ ല്ലു് അധികമുണ്ടെന്നു പറയാതെ കഴികയില്ല. ഒന്നാമ തായി രസികത ഒന്നു മാത്രമേ കവികൾ കണക്കാക്കുന്നുള്ളൂ മററവരാകട്ടെ, അതുമാത്രമെ കണക്കാക്കാതിരിക്കുന്നുള്ളൂ. നിസ്സാരസംഗതികളെ കവി തള്ളിക്കളയുന്നു, കണക്കൻ എ ള്ളുകീറി കണക്കു പറയുകയും ഇമ്മി, കഴിയിമ്മി ഇവ വരെ പ്പോയെങ്കിലും കണക്കിൻെറ കഥകഴിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ആ ളും തരവും നോക്കി യാതൊരു വ്യാപാരവും കണക്കനില്ല. കവിക്കതെല്ലാതില്ല. എന്തിനു്! ചുരുക്കംപറഞ്ഞാൽ "എ ലിയും പൂച്ചയും തമ്മിൽ, കീരിയും സൎപ്പവും തമ്മിൽ, കാക്ക യും മൂങ്ങയും തമ്മിൽ" എത്രമാത്രം വൈരമുണ്ടോ അത്രത ന്നെ ഇല്ലെങ്കിലും ഏകദേശം അത്ര വൈരമെന്നുപറയുന്ന ഒരുമാ തിരി ജാതിവൈരം കവികളും കണക്കപ്പിള്ളമാരും തമ്മി ലുണ്ടെന്നാണു് എൻെറ വിശ്വാസം. കണക്കപ്പിള്ളമാർ നിസ്സംബന്ധമായിരുന്നു കാൎയ്യം പററിക്കുന്നവരാകയാൽ അവർ കവികളെ എത്രമാത്രം ദ്രോഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതിനു തെളി വു, കവികൾ മററവരെ എത്ര കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കു ന്നു എന്നുള്ളതിൽനിന്നു് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ക വികൾ ശ്ലോകങ്ങളിൽ ഘോഷിച്ചിരിക്കുന്ന ശബ്ദമയമായ ദ്രോഹമല്ലാതെ വല്ലതും പ്രവൎത്തിച്ചിട്ടുള്ളതായി തോന്നുന്നി ല്ല. ഇവർതമ്മിൽ ജാതിവൈരംപോലെ എന്തോ ഒരു വിരോധമുണ്ടെന്നു ഞാൻ പറയുന്നതു സാൎവ്വത്രികമായി കാ ണ്മാനുണ്ടെന്നാണു് എൻെറ പക്ഷം. കണക്കനായ ഒരു വൻ അടുത്തുവരുമ്പോൾ അയാളുടെ തലയ്ക്കുള്ളിൽ അക്ക ങ്ങൾ കിടന്നു കിലുങ്ങുന്നതുപോലെ തനിക്കു തോന്നാറുണ്ടെ ന്നു ആളിവർ വെൻഡൽ ഹോംസു എന്ന സാഹിത്യരസി കൻ പറയുന്നു ചാറൽസ് ലാം എന്നയാൾ. ഈസ്റ്റിൻ ഡ്യാ ഹൌസിനെ വൎണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതും പ്രത്യേകം പ്രസ്താ വ്യയോഗ്യമാണു്. ഇംഗ്ലീഷുകവികളുടെ കാൎയ്യം അങ്ങനെ

നിൽക്കട്ടെ, മലയാളസാഹിത്യത്തിലും കണക്കപ്പിള്ളമാൎക്കു കിട്ടിയിരിക്കുന്ന ആക്ഷേപം സാമാന്യമല്ല.

"ബാലന്റെനാമം കാലന്റെഭാവം
കണ്ടാൽ കുരങ്ങോ ചില പേപ്പിശാചോ
ശീലം കഠോരം കുലമാരറിഞ്ഞു
ലോകംമുടിഞ്ഞു ഇവരാൽ വലഞ്ഞു."

എന്നു വൎണ്ണിക്കുന്ന പ്രാചീനനായ കേരളകവിക്കു പിള്ളമാരുടെ പേരുതുടങ്ങി സകലതും ആക്ഷേപമായിക്കാണുന്നു. പ്രസിദ്ധകവിയായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ സഹജമായ തീക്ഷ്ണതയോടുകൂടി കണക്കെഴുത്തുകാരോടു കയൎക്കുന്നു.

"ചുങ്കസ്ഥലങ്ങളിൽ ചെന്നു പഥികരേ
കിങ്കരന്മാർകളെക്കൊണ്ടു മരുപ്പിച്ചു
സങ്കടപ്പെട്ടുകിടക്കും മുതൽകൊണ്ടു
മങ്കമാർവീടു പുലൎത്തുന്നിതു ചിലർ"

ഇങ്ങനെ ചുങ്കപ്പിള്ളമാരെ അദ്ദേഹം മൎദ്ദിക്കുന്നു. ഇതും പോരെങ്കിൽ കുംഭകൎണ്ണവധത്തിൽ, കണക്കപ്പിള്ള എന്നാൽ അഞ്ചിടങ്ങഴി രണ്ടിടങ്ങഴിയാക്കാൻ ശേഷിയുള്ള മഹാത്മാവായിട്ടാണു നമ്പ്യാർ പറയുന്നതു് ഇതുപോലെ അന്യകവിതകളിലും ഇതിൽ മൂൎച്ചകൂട്ടുന്ന അനേകപ്രസ്താവങ്ങൾ കാണ്മാനുണ്ടാവും. പക്ഷെ കണക്കെഴുത്തുകാരെക്കൊണ്ടുള്ള ബുദ്ധിമുട്ടു സംസ്കൃതകവികൾ സഹിച്ചിട്ടുള്ളിടത്തോളം ആരും സഹിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ഒരു കവി പറയുന്നു.—

"ശ്ലഥനീഭൂതകൎണ്ണസ്യ
കായസ്ഥസ്യ ന വിശ്വസേൽ.
വിശ്വസേൽ കാളസൎപ്പസ്യ
.............................."

അൎത്ഥം—എഴുതുവാനുള്ളതു് ചെവിക്കിടയിൽ വെച്ചുകൊണ്ടു നടക്കുന്ന കണക്കപ്പിള്ളയെ വിശ്വസിച്ചുപോകരു

തേ. അതിൽഭേദം കാളസപ്പത്തെ വിശ്വസിക്കയാണു. ഇത്യാദി. സംസ്കൃതത്തിൽ കായസ്ഥൻ എന്നാണു കണക്കപ്പിള്ളയുടെ പേർ. കായസ്ഥശബ്ദത്തിലെ ഓരോ അക്ഷരവും കണക്കപ്പിള്ളമാരുടെ ദുർഗ്ഗുണസൂചകമായിട്ടാണു വേറെ ഒരു കവി പറയുന്നതു്. എങ്ങനെയെന്നാൽ:—

"കാകാല്ലൗല്യം യമാൽ ക്രൗര്യം
സ്ഥപതേസ്സിദ്ധ്യഘാതിതാ
ആദ്യാക്ഷരാണിസംഗൃഹ്യ
കായസ്ഥഃകേനനിർമ്മിതഃ?"

അത്ഥം—കാക്കയുടെ അത്യാഗ്രഹത്തേയും യമന്റെ ക്രൂരതയേയും ആശാരിയുടെ (സ്ഥപതി) യുടെ ഖണ്ഡനക്രിയയേയും സൂചിപ്പിക്കുന്നതായ, ആ വാക്കുകളുടെ ആദ്യക്ഷരങ്ങൾ എടുത്തു "കായസ്ഥൻ" ആരാൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടു? കണക്കപ്പിള്ളമാർ ആരെയും ചതിക്കുന്നതിനു മടിക്കാത്തവരാണെന്നു കാണിപ്പാൻ യമനെക്കൂടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കണക്കെഴുത്തുകാരൻ ചതിച്ചതായി ഒരു ശ്ലോകം കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. "യമോപി വഞ്ചിതോയേന നകാരാന്തരലേഖയാ" ഇത്രമാത്രമേ ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ ഭാഗം ഓമ്മയിൽ പെട്ടുന്നുള്ളൂ. കണക്കപ്പിള്ളമാരുടെ ക്രൂരതയെ വണ്ണിക്കുന്നതിൽ താഴെ കാണുന്ന ശ്ലോകത്തേക്കാൾ കഠിനമായ ഒന്നുമുള്ളതായി ഞാൻ ഓക്കുന്നില്ല. കണക്കപ്പിള്ളയെ അയാളുടെ തള്ള ഗർഭത്തിൽ ധരിച്ചുകൊണ്ടു നടന്നപ്പോൾ, അയാൾക്കു പല്ലുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ തള്ളയുടെ കുടൽ തന്നേ തിന്നുകളയുമായിരുന്നേനേ എന്നാണു ആ ശ്ലോകത്തിന്റെ താല്പര്യം. ശ്ലോകമാവിതു്:—

"കായസ്ഥേനോദരസ്ഥേന
മാതുരാമിഷശങ്കയാ
അന്ത്രാണിയന്നഭക്ഷിതാനി
തത്ര ഹേതുരദന്തതാ"

ആവൂ! ഇതിൽപരം നിർദ്ദയമായി ഇനി ആളുകളെ ആക്ഷേപിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നു മനസ്സിലാവുന്നില്ല. സരസന്മാരായ കവികൾ, ബ്രഹ്മാവുതന്നെ കണക്കെഴുതാൻ വന്നാലും ആക്ഷേപിക്കാൻ മടിക്കാറില്ല.

"ഹരഹര കരുണാപരാങ്മുഖോയം
ഗണയതിതാന്യപിവാസരാണിവേധാഃ
കുവലയനയനാസ്തനാന്തരേഷു
ക്ഷണമപിയേഷുനശേരതേയുവാനഃ"

എന്നു വികടനായ ഒരു കവി കയക്കുന്നു.

സാധാരണ ജനങ്ങൾ പ്രമാദംകൊണ്ടു് സൂക്ഷിക്കുന്നതിൽ ശ്രദ്ധ വെയ്ക്കാതിരിക്കുന്ന അനേകകാര്യങ്ങളെ എഴുതിവെച്ചു ജനങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വിവാദങ്ങളെ കുറച്ചു ക്ഷേമത്തെ വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ യത്നിക്കുന്ന കണക്കപ്പിള്ളമാരെപ്പററി കവികൾക്കു കുറേക്കൂടി സഹോദരസ്നേഹം തോന്നുന്നതു് ഉഭയകക്ഷികൾക്കും ശ്രേയസ്കരമായിരിക്കുമെന്നാണു നമുക്കു തോന്നുന്നതു്. രണ്ടുകൂട്ടരും ലോകത്തിലെ സുഖാന്തഭ്രുതിയെ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനു ബാധ്യതപ്പെട്ടിട്ടുള്ളവരാണു്. അങ്ങനെയിരിക്കെ, ഇപ്രകാരമുഗ്രമായ വൈരത്തിനു കാരണം ഒരേ ഉദ്ദേശ്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ തമ്മിൽ സാധാരണ ഉണ്ടാകാറുള്ളതുപോലെ, ജനിച്ചിട്ടുള്ളതായിരിക്കാം. *

---

* "കുലമംഗ്ര നിർഗ്ഗതമക്ഷി വിന്ദുവ്യാജേന സംജ്ഞനാശ്രുകണം
കായസ്ഥലുണ്ഠ്യമാനാനാരോമതിഹിന്നോചരംജശ്രീഃ" ക്ഷേമേന്ദ്രൻ,

൩. ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ട്.

നൂതനമായി ഭാഷയിൽ നിൎമ്മിക്കപ്പെടുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ആക്ഷേപത്തിൻെറയോ അഭിനന്ദനത്തിൻെറയോ തിരക്കിൽ പൂൎവ്വകൃതികൾ ഉപേക്ഷിതങ്ങളായി തുരുമ്പു പിടിക്കാനിടകൊടുക്കുന്നതു് ബുദ്ധിപൂൎവ്വകമല്ലെന്നും, കേരളഭാഷാസാഹിത്യത്തിൻെറ ആധുനികസ്ഥിതിയിൽ അതിൻെറ പൂൎവ്വസ്വത്തുകളെ ശോധിച്ചു വ്യാഖ്യാനാദികളെക്കൊണ്ടു് പോഷിപ്പിച്ചും ഗുണാഗുണനിരൂപണംകൊണ്ടു സംസ്കരിച്ചും അവയ്ക്കു ഉൽകൎഷം കൊടുക്കണമെന്നും ഉള്ള എൻെറ ആശയം ഞാൻ വേറൊരു ദിക്കിൽ വിശദീകരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടു്. അതിനേപ്പററി ഇവിടെ ഇതിൽ കൂടുതലായി ഒന്നും പറയേണ്ടതില്ല. ഈ ഉദ്ദേശസിദ്ധിക്കുള്ള ഉദ്യമം ചാണക്യസൂത്രംകൊണ്ടു തുടങ്ങുന്നതിനുള്ള ഹേതുക്കളിൽ പ്രസ്താവയോഗ്യമായ ഒന്നു് മററിക്കുലേഷൻ പരീക്ഷയും പ്രസ്തുത പുസ്തകവും ആയുള്ള നിത്യസംബന്ധമാണു്. ചാണക്യസൂത്രത്തിൻെറ പ്രചാരത്തിനു ഹേതുഭൂതന്മാർ സൎവ്വകലാശാലക്കാരാണെന്നതിനു ചെറുതായ ഒരു തെളിവു നമ്മുടെ മലയാംപള്ളിക്കൂടങ്ങൾക്കു ഇതിൽനിന്നു സിദ്ധിച്ചിട്ടുള്ള മോക്ഷംതന്നെയാണു്. സൎവകലാശാലയുടെ ഈ പക്ഷപാതം എത്രയ്ക്കുമാത്രം സ്ഥാനത്തിലാണെന്നുള്ളതും ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുമല്ലൊ എന്നൊരു രണ്ടാന്തരം ഉദ്ദേശത്തെയും ഞാൻ ലക്ഷ്യമാക്കുന്നുണ്ടു്.

ചാണക്യസൂത്രം കഥയിലെ പ്രധാനകാൎയ്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു ചുരുക്കമായി വിഷ്ണുപുരാണം, ബൃഹൽക്കഥ, കാമന്ദകം ഇത്യാദി പുരാതനഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ പ്രസ്താവങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ടു്. ഈ ഒൻപതു നന്ദന്മാരെയും കൌടില്യൻ എന്ന ബ്രാഹ്മണൻ ഇല്ലായ്മചെയ്യുമെന്നും അദ്ദേഹം ചന്ദ്രഗുപ്തനെ

രാജ്യത്തിൽ അഭിഷേകം ചെയ്യുമെന്നും അതിൽപിന്നെ ശൂദ്രർ ഭൂമിഭരണം ചെയ്യുമെന്നുമാണു വിഷ്ണുപുരാണ വചനം.

"ചാണക്യനാമ്നാ തേനാഥ
ശകടാരഗൃഹേ രഹഃ
കൃത്യാം വിധായ സപ്താഹാൽ
സപുത്രോ നിഹതോ നൃപഃ

ഇത്യാദി ബൃഹൽക്കഥയിലും,

"ഏകാകിമന്ത്രശക്ത്യാ യഃ
ശക്തഃ ശക്തിധരോപമഃ
ആജഹാര നൃചന്ദ്രായ
ചന്ദ്രഗുപ്തായ മേദിനീം

ഇത്യാദി കാമന്ദകത്തിലും പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ബൃഹൽക്കഥയിൽ ശകടാരൻ എന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു ചാണക്യന്റെ സ്നേഹിതനായ ക്ഷപണകനെ ആണു്. ഇങ്ങനെയുള്ള ചാണക്യസൂത്രകഥാബീജത്തെ അഭിവൃദ്ധമാക്കിയാണു് വിശാഖദത്തൻ (ചില ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ വിശാഖദേവൻ എന്നും കാണുന്നുണ്ടു്) എന്ന സംസ്കൃതകവി, മുദ്രാരാക്ഷസം നാടകത്തെ രചിച്ചതു്. ഈ വിശാഖദത്തൻ വടേശ്വരദത്തൻ എന്ന സാമന്തന്റെ പൌത്രനാണെന്നും പൃഥു എന്ന ഒരു മഹാരാജാവിന്റെ പുത്രനാണെന്നും മുദ്രാരാക്ഷസപ്രസ്താവനയിൽനിന്നു തെളിയുന്നതിനു പുറമേ അനുമാനം കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ഒരു ഉത്തരദേശിയനാണെന്നുംകൂടി അറിയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഇതിൽ കൂടുതലായി വ്യക്തമായി വിശാഖദത്തനെപ്പറ്റി ഒന്നും അറിയാൻ പാടില്ല. മുദ്രാരാക്ഷസം ഏതു കാലത്തു രചിതമാണെന്നും ക്ലിപ്തമായി പറയാൻ നിവൃത്തി കാണുന്നില്ല. ഇതു നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടതു് ക്രിസ്താബ്ദം പതിനൊന്നാമത്തെയോ പന്ത്രണ്ടാമത്തെയോ ശതവർഷത്തിലായിരിക്കാമെന്നു പ്രൊഫസ്സർ വിൽസനും എട്ടാം

ശതവഷത്തിലായിരിക്കാമെന്നു ശ്ലാഘ്യമായ തൻെറ മുദ്രാരാക്ഷസ മുഖവുരയിൽ സയുക്തികമായി ജസ്റ്റിസ് ടിലാങ്ങും ഭിന്നമായി അഭിപ്രായപ്പെട്ടുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസം അനേക വിഷയത്തിൽ അന്യനാടകങ്ങളിൽ നിന്നു ഭിന്നമായിട്ടുള്ളതാണ്. ഒന്നാമതായി ശൃംഗാരമെന്ന രസം അതിൽ തൊട്ടുതെറിച്ചിട്ടുകൂടിയില്ല. ചന്ദനദാസൻെറ ഭാൎയ്യയല്ലാതെ അതിൽ വേറെ ഒരു സ്ത്രീപാത്രമേ ഇല്ല. നാടകത്തിൻെറ ഇതിവൃത്തം രാജ്യതന്ത്രകാൎയ്യമാണ്. നാടകത്തിൻെറ ഭാഷ വളരെ ഉൎജ്ജിതവും പൌരുഷമയവും ആയിരിക്കുന്നു. മനുഷ്യരുടെ മൃദുഗുണങ്ങളെ വിട്ട് പരുഷഭാവപ്രധാനമായ ഈ കൃതിയിൽ വീരരസം സൎവ്വത്ര വ്യാപിച്ചു കാണുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസം മാത്രമാണു ചാണക്യസൂത്രത്തിൻെറ മൂലകൃതി എന്ന ഭാവനയാ ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിന്നു സംസ്കൃതത്തിലുള്ള പേരെന്തെന്നും മററും സൎവ്വകലാശാലാപരീക്ഷകന്മാർ ചോദിച്ചുവരികയും ഗാത്ത്രുവേററ് പ്രഭൃതികളായ ചാണക്യസൂത്രപ്രസാധകന്മാർ ഓരോ പാദാവസാനത്തിലും 'ഇതി മുദ്രാരാക്ഷസേ' ഇത്യാദി ചേൎത്തച്ചടിപ്പിച്ചുവരികയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിലും ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിൻെറ എല്ലാ ഭാഗവും മുദ്രാരാക്ഷസത്തെ സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളതല്ലെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലെ കഥ തുടങ്ങുന്നതുതന്നെ നന്ദവധവും പൎവ്വതരാജവധവും കഴിഞ്ഞു രാക്ഷസചാണക്യന്മാർ തമ്മിലും മലയകേതുചന്ദ്രഗുപ്തന്മാർ തമ്മിലുമുള്ള മത്സരത്തിലാണ്. ചാണക്യസൂത്രം കിളിപ്പാട്ടിലെ ഒന്നും രണ്ടും പാദങ്ങൾക്കു തുല്യമായ ഒരു ഭാഗവും മുദ്രാരാക്ഷസത്തിലില്ല. വാസ്തവം പറയുക എന്നു വെച്ചാൽ ചാണക്യസൂത്ര കിളിപ്പാട്ടിൻെറ ഒന്നും രണ്ടും മൂന്നാം പാദത്തിൽ വളരെ ഭാഗവും ചാണക്യകഥാസംഗ്രഹം എന്ന വേറെ ഒരു പുസ്തകത്തിൻെറ സൂക്ഷ്മമായ തൎജ്ജമയാണു. ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൻെറ കൎത്താവിൻെറ പേർ 'രവിനൎത്തകൻ' എന്നാണെന്നു്,

"ചാണക്യസ്യ കഥാസേയം വിദ്യതേഽദ്യശുചിണി
അദ്യതാം പദ്യതാംനേതുമുദ്യതോ രവിനർത്തകഃ"

എന്നു' അതിൻെറ ആദിയിലുള്ള ഒരു ശ്ലോകംകൊണ്ടു മനസ്സിലാകുന്നു. 'ഉദ്യതോ രവിനർത്തകഃ'എന്ന അന്ത്യപാദത്തെ സരസനായ മേല്പത്തൂർഭട്ടതിരി കണ്ടിട്ടു കവിയുടെ പ്രാസഭ്രമത്തെ ഉപഹസിച്ചു 'ഉദ്യതോരവിമദ്യപഃ' എന്നു തിരുത്തിയതായി ഒരു കഥ കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. ഈ രവിനർത്തകനെപ്പററി വേറൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാ. നർത്തകൻ എന്ന പദംകൊണ്ടു് ഒരു ചാക്യാരോ നമ്പ്യാരോ ആയിരിക്കാമെന്നു ഞാൻ ഊഹിക്കുന്നു. ഇതിന്നു് ആധാരമായി,

ʻസ്വഭാവമഹിതൈർവ്വേഷൈഃ പക്ഷ്മൻ വിബുധസമ്മദം
ഖ്യാപിതോ ഗീർഭിരഗ്ര്യാഭിഃ ശ്രീമാൻ നാരായണോജയേൽ'

എന്ന ശ്ലോകത്തിലെ ശ്ലേഷപ്രയോഗംകൊണ്ടു നാരായണൻ എന്നു ഒരു ചാക്യാർ സ്തുതനായിരിക്കുന്ന സംഗതിയും എനിക്കുണ്ടു്.

ഇപ്രകാരം ചാണക്യസൂത്രംകിളിപ്പാട്ടിൻെറ മൂലഗ്രന്ഥങ്ങളായി രണ്ടു കൃതികൾ ഉണ്ടെന്നുള്ള സംഗതി വ്യക്തമാവുന്നുണ്ടല്ലൊ. ഇനി ഈ കിളിപ്പാട്ടിൻെറ കർത്താവാരെന്നുള്ള വിഷയമാണു പ്രതിപാദ്യമായിട്ടുള്ളതു്. ഈ ഭാഗത്തിലും വിദ്വാന്മാരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ അപരിച്ഛിന്നമായും ഭിന്നമായും ഇരിക്കുന്നു എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഇതിൻെറ ഗ്രന്ഥകർത്തൃത്വത്തിനുള്ള അവകാശം കലക്കത്തു കുഞ്ചൻനമ്പ്യാക്കും കല്ലേക്കുളങ്ങരെ രാഘവപ്പിഷാരോടിക്കും തമ്മിൽ തർക്കിതമാക്കിത്തീർത്തിരിക്കുന്നു. നമ്പ്യാരുടെ അവകാശസ്ഥാപനത്തിനു മിസ്റ്റർ രാമക്കുറുപ്പു മുതൽപേർ പ്രയത്നിച്ചിരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. നേരേമറിച്ചു് ഈ അവകാശത്തെ സമ്മതിക്കുന്നേതിൽ ഭാഷാചരിത്രകർത്താവു്. വളരെ ക്ലേശിക്കയും അസാമാന്യമായ വൈമനസ്യത്തെ സൂചിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നു. ഇനി നമുക്കു് ഇവരുടെ അവകാശ

ത്തിനുള്ള തെളിവുകളുടെ ബലാബലങ്ങളേക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കയാണല്ലോ വേണ്ടത്. ഒന്നാമതായി നമ്പ്യാരുടെ ഭാഗംതന്നെ ആവട്ടെ. ഭാഷാന്തരീകരണത്തിന്ന അപേക്ഷിതമായ മൂലഗ്രന്ഥപരിചയം നമ്പ്യാൎക്കുണ്ടായിരുന്നോ എന്നു നോക്കാം. മുദ്രാരാക്ഷസം നമ്പ്യാൎക്ക നന്നായി പരിചിതമായിരുന്നുവെന്നതിന്ന സന്ദേഹമില്ല. തനിക്കു പരിചയം ഉണ്ടെന്നു അനുമാനിക്കുന്നതിന്നു വിരോധമില്ലാതെ ധ്രുവചരിതത്തിൽ അദ്ദേഹം പറയുന്ന പുസ്തകങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ മുദ്രാരാക്ഷസവും കാണ്മാനുണ്ട്. ഇതിനും പുറമെ സ്യമന്തകം തുള്ളക്കഥയിൽ,

'ഛിദ്യതേ ബാലിശസ്യാപി സുക്ഷേത്രപതിതാ കൃഷിഃ
നശാലേഃസ്തംബകരിതാ വപ്തുൎഗ്ഗുണമപേക്ഷതേ'

എന്ന മുദ്രാരാക്ഷസശ്ലോകം അദ്ദേഹം ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുള്ളതായും കാണുന്നു. ഇതു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുദ്രാരാക്ഷസവുമായുള്ള നല്ല പരിചയത്തെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. രവിനന്ദകന്റെ കൃതിയുമായി നമ്പ്യാൎക്ക പരിചയമുണ്ടായിരുന്നുവോ എന്നു ഖണ്ഡിച്ചു പറവാൻ മാൎഗ്ഗം കാണുന്നില്ല. എങ്കിലും രവിനന്ദകനേക്കുറിച്ചു മുമ്പെ നാം ഊഹിച്ചതോ വിശ്വസിച്ചതോ ആയ സംഗതികളിൽ അധികം അബദ്ധങ്ങൾ കടന്നിട്ടില്ലെങ്കിൽ സജാതീയനായ ഒരുവന്റെ കവിതയെപ്പറ്റി നമ്പ്യാൎക്ക അറിവും വാത്സല്യവും ഉണ്ടായിരുന്നിരിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ബാഹ്യമായി കിളിപ്പാട്ടിനെ നമ്പ്യാരോടു സംബന്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്ന പ്രബലമായി ഒരു രേഖയും കാണുന്നില്ല. ആന്തരമായി നോക്കുന്നതിലും ഇഷ്ടപരദേവതാസ്തുതിരൂപമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പതിവുള്ള കിള്ളിക്കുറിശ്ശിമേവവന്ന്യനയോ വിലാദ്രിനാഥഭക്തിയോ അമ്പലപ്പുഴെ കൃഷ്ണസ്തുതിയോ നിൎണ്ണകരമായ വേറെ വല്ല മുദ്രകളോ കാണ്മാനില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഫലിതവിലസിതവും ചമല്ക്കാരപൂരിതവും ആയ നമ്പ്യാരുടെ കവിതാരീതിയും ചാണക്യസൂത്രത്തിലെ ഇഴ

ഞ്ഞ ഭാഷാഗതിയും തമ്മിൽ മഹത്തായ അന്തരവും കാണ്മാനുണ്ട്. ഇതിനു നമ്പ്യാൎക്കുവേണ്ടി വാദിക്കുന്നവർ ചെയ്തിട്ടുള്ള സമാധാനം ഇതു നമ്പ്യാരുടെ ബാല്യകവിതകളിൽ ഒന്നായിരിക്കണം എന്നാകുന്നു. അങ്ങനെയായാൽ അമ്പലപ്പുഴെ കൃഷ്ണനെക്കുറിച്ചുള്ള സ്തുതികളും മററും അവകാശമില്ലെന്നും കവിതാഗുണം വളരെ കുറഞ്ഞിരിക്കയേ ഉള്ളു എന്നും സമ്മതിക്കാം. ഈ അഭിപ്രായത്തിനു ആധാരമായി ചാണക്യസൂത്രത്തിലെ അന്ത്യപാദങ്ങൾ ആദിമപാദങ്ങളേക്കാൾ നന്നായിരിക്കുന്ന സംഗതി സ്മരണീയമാകുന്നു പക്ഷെ തിരുവിലാമല ദേവന്റേയുംമററും വിട്ടുകളഞ്ഞിരിക്കുന്നതു എന്തുകൊണ്ടായിരിക്കാം? കവിതയുണ്ടാക്കി സാമാന്യം കീൎത്തിസമ്പാദിക്കാതിരിക്കുന്ന ഒരുവനു ഭാഷാന്തരീകരണത്തിൽ മൂലകവിയോടു കഴയുന്നതു യോജിച്ചിരിക്കണം എന്നുതോന്നാവുന്ന ഒരു മോഹത്തിന്റെ ഫലമായിരിക്കാം പ്രസ്തുത ദേവസ്തുതിയിൽ കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഉപേക്ഷ എന്നു തോന്നുന്നു. നമ്പ്യാൎക്ക് അനുകൂലമായി കല്പിക്കാവുന്ന ചില സംഗതികൾകൂടിയുണ്ട്. അവയിൽ ഒന്നാമത്തായി ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെയും പഞ്ചതന്ത്രത്തിന്റേയും ആരംഭസാദൃശ്യത്തെ ഗണിക്കാം. 'പാലൊത്തമൊഴിതൂകും ശാരികത്തരുണി നീ' ഇത്യാദിപോലെ ഇരിക്കുന്നു. 'പഞ്ചമരാഗംകൊണ്ടു പാട്ടുകൾ പാട്ടുന്നൊരു പഞ്ചവൎണ്ണിനിക്കിളിപ്പൈങ്കിളിമാണിക്യമേ' ഇത്യാദി പഞ്ചതന്ത്രാരംഭം. നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടു നമ്പ്യാരുടെ കവിതതന്നെ എന്നതിനു എനിക്കു സംശയം തോന്നീട്ടില്ല. അതിന്റെ ആരംഭത്തിലെന്നതുപോലെ ചാണക്യസൂത്രത്തിന്റെ ആദിയിലും 'ആശീൎന്നമസ്ക്രിയാ വസ്തുനിൎദ്ദേശോവാപി തന്മുഖം' എന്നു പറഞ്ഞിട്ടുള്ളതിൽ വച്ചു വസ്തുനിൎദ്ദേശത്തെ സ്വീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി തോന്നുന്നു

എങ്കിലോത്തുകകുലമാറികേ പറകെടോ
മംഗലനായുള്ളോരു ചാണക്യൻതന്റെ കഥ,

എന്നും,

'ശാരികപ്പൈതലേ ചൊല്ലെടോ ചൊല്ലെടോ
ചാരുപ്രസന്നൻ നളന്റെ കഥാമൃതം'

എന്നുമുള്ള ഭാഗങ്ങൾക്കു ധാരാളം സാമ്യമുണ്ട്. 'ഗണപതിഭഗവാനും' ഇത്യാദി മണിപ്രവാളാദിശ്ലോകംപോലെ ഇതിലും,

'വന്ദിച്ചു ഗണനാഥൻ തന്നെയും വാണിയേയും
തന്നുടെ ഗുരുനാഥന്മാരെയും വന്ദിച്ചഥ'

എന്ന് ഈശ്വരസ്തുതി ചെയ്തിരിക്കുന്നതു് ഗണനീയമാണു്. പിന്നെയും പഞ്ചതന്ത്രാരംഭത്തിൽ 'ശ്രീമൻ ബൃഹസ്പതി' മുതലായവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ ചാണക്യനേയും വിടാതെ ചേർത്തിരിക്കുന്നതും നോട്ടുചെയ്യേണ്ടതാണു. കവിതയെ ആഭ്യന്തരമായി പരിശോധിച്ചാൽ നമ്പ്യാരുടെ പിന്നീടുള്ള കൃതികളിൽ ഉല്ലസിച്ചു കാണുന്ന ഫലിതവിലാസം, മനോധർമ്മകുസുമം മുതലായവയുടെ ചില അങ്കുരങ്ങൾ ഇതിലും കാണ്മാനുണ്ടു്.

൭. ഭാഷയുടെ ശുഭാശുഭനിരൂപണം,

ഈ വിഷയത്തെപ്പററി നിങ്ങൾ * എന്റെ അഭിപ്രായം ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു് വളരെ നാളായെങ്കിലും ഇതുവരെയും അതിനെ പ്രസ്താവിക്കാൻ തരമാകാതെപോയതിൽ വളരെ വ്യസനിക്കുന്നു. അനേക മാന്യന്മാർ ഈ വിഷയത്തിൽ അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിയ്ക്കു മാദൃശന്മാക്കു മൌനംതന്നെ മതിയാകുമെന്നു വിചാരിച്ചു അടങ്ങിക്കളയുന്നതിനുമുമ്പു, പ്രകാശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള അ

* ഭാഷാപോഷിണിയുടെ അധിപർ.

ഭിപ്രായങ്ങളിൽനിന്നു ഭിന്നമായോ നൂതനമായോ ചില ആശയങ്ങൾ എനിക്കില്ലായിരുന്നു എങ്കിൽ യാതൊരു വൈഷമ്യവും ഉണ്ടായിരിക്കയില്ലായിരുന്നു. മ. രാ. രാ. ശ്രീ എം. രാജരാജവമ്മതമ്പുരാൻ അവർകൾ, മ. രാ. രാ. ശ്രീ ആർ. ഈശ്വരപിള്ള അവർകൾ, മ. രാ. രാ. ശ്രീ ഉള്ളൂർ എസ്സ്. പരമേശ്വരയ്യർ അവർകൾ മുതലായവർ ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ യാതൊരു ക്ഷയവും നേരിട്ടുന്നതല്ലെന്നും നേരിട്ടുന്നില്ലെന്നും സൂചിപ്പിച്ചെഴുതിയിരിക്കുന്നു എന്നാണു ഞാൻ ഓക്കുന്നതു്. മഹാന്മാരായ ഇവർ നാം നിരാശന്മാരാകാത്ത വിധത്തിൽ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിയെപ്പററി യുക്തികൾ ഉണ്ടെന്നു കാണുന്നതിൽ സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. പക്ഷെ, ഇവരെ വളരെദ്ദൂരം ഈ അഭിപ്രായപഥത്തിൽ അനുഗമിക്കുന്നതു അശക്യം എന്നു എനിക്കുതോന്നുന്നു. ഭാഷയുടെ ശ്രേയസ്സു വർദ്ധനമായിത്തന്നെ ഇരിക്കുന്നു എന്നു നമുക്കു തെററിദ്ധരിപ്പാൻ വളരെ മാർഗ്ഗമുണ്ടെന്നാണു് എൻെറ പക്ഷം.

കേരളഭാഷയ്ക്കു ആദ്യമായി ഒരു ഗണ്യമായ അഭിവൃദ്ധി സിദ്ധിച്ചു എന്നുപറയേണ്ടതു പ്രസിദ്ധനായ എഴുത്തച്ഛൻെറ കാലത്തിലാണെന്നുള്ളതിനെക്കുറിച്ചു തക്കത്തിനവകാശമില്ല. എഴുത്തച്ഛനും, അദ്ദേഹത്തിൻെറ കാലത്തോടു സമീപിച്ചുള്ളവരും കേരളഭാഷയ്ക്കു അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാക്കിയതിൻെറ മുഖ്യഹേതു അയടയ്ക്കു കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ സംസ്കൃതഭാഷാഭ്യാസത്തിനും, സംസ്കൃതഭാഷാപരിചയത്തിനും ഉണ്ടായ വ്യാപ്തിയാണെന്നു വിശ്വസിക്കണം. സാധാരണമായി ഒരുഭാഷ സംസാരിക്കുന്നവർക്കു വേറെ ഒരു ഭാഷയുമായുള്ള പരിചയം മാതൃഭാഷയ്ക്കു അഭിവൃദ്ധിക്കാസ്പദമാണെന്നുള്ളതിനു ലോകചരിത്രത്തിൽ വേറെയും ഉദാഹരണങ്ങൾ ഉണ്ടു. ഇങ്ങനെ സംസ്കൃതസംസർഗ്ഗംകൊണ്ടുള്ള ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധി ഇടയ്ക്കു മാന്ദ്യവും, ആഗന്തുകങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ഉദ്ദീപിച്ചും പ്രായേണ അന്ത്യഭാഗത്തിൽ

പ്രക്ഷിണിച്ചും ഇരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്. ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി ഇപ്രകാരം ഏതുസ്ഥിതിയിലിരിക്കുന്നു എന്നു നിൎണ്ണയിക്കാൻ വഹിയാത്ത ഒരു കാലത്തിലാണു കേരളിയരുടെ ഇടയിൽ ഇംഗ്ലീഷുവിദ്യാഭ്യാസത്തിനു സാമാന്യം പ്രചാരമുണ്ടായതു്. ഇക്കാലത്തും ഭാഷയ്ക്കു അന്യഭാഷയായ ഇംഗ്ലീഷിൻെറ അഭിനവപരിചയത്തിൽ ഗണ്യമായ പരിഷ്കാരം ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ഇതിൻെറ ഫലങ്ങളാണു ടെക്സ്റ്റ്ബുക്കുകമ്മററിപ്പുസ്തകങ്ങളും, മലയാളമനോരമയും, ഭാഷാപോഷിണിസഭയും മററും എന്നു തോന്നുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിനാൽ ഭാഷയ്ക്കുണ്ടായിട്ടുള്ള ഒരു വികാസം ഏകദേശം ഇപ്പോൾ നിലച്ചതുപോലെയോ, നിലയ്ക്കാൻ ഭാവിക്കുന്നതുപോലെയോ തോന്നുന്നു. ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ശാസ്ത്രങ്ങളോ, സാഹിത്യരത്നങ്ങളോ ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയിൽ ഇനിയും ഇല്ലെന്നല്ല ഞാൻ പറയുന്നതിൻെറ സാരം. അന്തരിക്ഷവായുവിനു നീരാവിയെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഒരുവിധത്തിൽ ക്ലിപ്തമായിരിക്കുന്നതുപോലെ നമ്മുടെ ഭാഷയ്ക്കും അന്യഭാഷാസാഹായ്യത്തെ അവലംബിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി ഒരുവിധത്തിൽ പരിമിതമെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അന്യഭാഷാസാഹായ്യത്തെ ഗ്രഹിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തിയെ കുറയ്ക്കുന്നതിനുള്ള കാരണങ്ങളും ദുൎന്നിവാരമായി പ്രവൎത്തിക്കുന്നുണ്ടു്. ഇപ്പറഞ്ഞതിനെ ഒന്നുകൂടി വിശദമാക്കിക്കൊള്ളുന്നു. ഇംഗ്ലീഷിലുള്ള രസതന്ത്രത്തിൻെറ ഉൽകൃഷ്ടഭാഗങ്ങൾ, ഭൂഗൎഭശാസ്ത്രത്തിൻെറ അത്യുച്ചഭാഗങ്ങൾ, ഹെർബൎട്ട്സ്പെൻസരുടെ സിന്തററിക്കു ഫിലാസഫി ഇവയൊക്കെയും വളരെസ്പൃഹണീയങ്ങളാണെങ്കിലും തൎജ്ജമ ചെയ്യപ്പെട്ടാൽ കേരളീയരുടെ ഇടയിൽ അവയ്ക്കു എത്രമാത്രം ആദരവുണ്ടാകുമെന്നു എനിക്കു നിശ്ചയമില്ല. എന്നുവേണ്ട, ഡിക്കൻസിൻേറയോ താക്കറെയുടേയോ ഒരു നാവലിനെ പരിഭാഷപ്പെടുത്തി ഗവൎമ്മെണ്ടു സഹായ്യങ്ങളെ ആവശ്യപ്പെടാതെ കേവലം ജനങ്ങളിൽ

നിന്നും തന്റെ പരിശ്രമത്തിന്ന പ്രതിഫലത്തെ നേടിക്കൊ ള്ളാമെന്ന ധൈയ്യമുള്ള വിദ്വജ്ജനങ്ങാം നമ്മുടെ ഇടയിൽ എത്രയുണ്ടെന്ന അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളാമായിരുന്നു. ഇ പ്പോഴും ഭാഷാവിഷയമായി ബുദ്ധിപൂവ്വമായ അനേകം കാ യ്യങ്ങാം പ്രവത്തിക്കുന്നവരെക്കാാം കേവലം സ്കൂളുകാംക്കു മാത്രം ഉപയുക്തങ്ങളായ ചരിത്രമോ, ഭൂമിശാസ്ത്രമോ, കഥ യോ, നോട്ടോ എഴുതുന്നവർ ആദായവിഷയത്തിൽ ധന്യ ന്മാരാണെന്നുള്ളത് അനേകംപേരുടെ കൂട്ടത്തിൽ എനിക്കും അനുഭവപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. നമ്മുടെ പൊതുജനങ്ങാംക്കു സാഹിത്യ വിഷയമായോ ശാസ്ത്രവിഷയമായോ ഉള്ള ഗ്രന്ഥ ങ്ങളിൽ പരക്കെ ഒരഭിരുചി ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതി ന് ഒരുമാഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. ഗ്ലാഡ്സ്റ്റന്റെ ജീവചരി ത്രമെഴുതിയ വകയ്ക്കു മിസ്റ്റർ ജാൺമാർളിക്കു മാക്ക്മില്ലനും കമ്പനിയും സംഭാവനയായി കൊടുത്തതുക വ൯൦൦൦ പവൻ എന്നോ മറ്റോ ന്യൂസ്പേപ്പറിൽ വായിച്ചതായി ഞാൻ ഓ ക്കുന്നു. മിസ്റ്റർ സുബ്ബയ്യാ തെന്നാട്ടുറെഡ്ഡ്യാക്കു പ്രശസ്തനാ യ ഒരുപണ്ഡിതൻ എഴുതിയ ഒരുഗ്രന്ഥം അച്ചടിക്കാൻ കൊടുക്കാം എന്നുപറഞ്ഞതിൽ പ്രതിഫലം കൊടുക്കാം എന്നുപറഞ്ഞതു് ആ പുസ്തകത്തിന്റെതന്നെ കുറെ കാപ്പി കാംമാത്രം എന്നാകുന്നു. ഈ വിഷയത്തിൽ ഞാൻ മിസ്റ്റർ റെഡ്ഡ്യാരെക്കുറിച്ച് അഗണ്യമായി വിചാരിക്കുന്നു എന്ന് ആ രും തെററിദ്ധരിക്കരുത്. അദ്ദേഹം പറഞ്ഞതിന്റെ അ ത്ഥം ആ പുസ്തകം അത്രമാത്രമേ ചെലവാകയുള്ളു എന്നാ ണ്. ഇതു മിസ്റ്റർ റെഡ്ഡ്യാരുടെ കുററമാണെന്നു വരാൻ ഇ ടയില്ലല്ലൊ. ഇതിനുള്ള ഹേതു എന്താണെന്നു നോക്കുന്ന തായാൽ അതും അധികം ശ്രമംകൂടാതെ വ്യക്തമാക്കാമെ ന്നു ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷ രാജഭാഷയാ ണ്. അതിനോടു കിടനിൽക്കുന്നതിന് ഏതദ്ദേശീയഭാ ഷകാംക്കു ഒരിക്കലും ശക്തിയാകുന്നതല്ല. മിസ്റ്റർ ബ്രൈ സ് "സ്റ്റഡിസ് ഇൻഹിസ്റ്ററി ആൻഡ് ജൂറിസ് പ്രൂഡൻ

സു" എന്ന കൃതിയിൽ പറയുംപ്രകാരം ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ആധിപത്യം ഇൻഡ്യന്മാരുടെ സമുദായാചാരങ്ങൾ, സന്മാർഗ്ഗബോധങ്ങൾ ഇത്യാദികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഭാഷകളേയും സ്പർശിക്കുന്നുണ്ടെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുപഠിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത കുട്ടികളല്ലാതെ ഇപ്പോൾ അധികം മലയാളംപഠിക്കാൻ തുടങ്ങുന്നുണ്ടോ എന്നു എനിക്കു സംശയമുണ്ടു. ഈ സ്ഥിതിക്കനുരൂപമായിത്തന്നെയിരിക്കുന്നു ഭാഷയുടെ അനുഭവവും. രാജ്യകാര്യങ്ങളിൽ ഭാഷയ്ക്കുമുമ്പുണ്ടായിരുന്ന പൂജ്യസ്ഥാനങ്ങൾ ഓരോന്നും ഇപ്പോൾ ക്രമേണ പൂജ്യസ്ഥാനത്തിലായത്തന്നെ വരുന്നു. നാട്ടിൽ മേധാശക്തി ധാരാളമുള്ളവർക്കു ഭാഷാവിഷയമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനു് ഒരു നിവൃത്തിയുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷിൽ ഉൽകൃഷ്ടപരീക്ഷകൾ ജയിച്ചിട്ടുള്ളവരിൽ നൂററിനു് എത്ര വീതം ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കുന്നുണ്ടു? ആരെങ്കിലും അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നുണ്ടെങ്കിൽ അവർ ഭൂരിപക്ഷവും ഉപാദ്ധ്യായവൃത്തിയെ ആശ്രയിപ്പാൻ പ്രേരിതന്മാരായിരിക്കുമെന്നും കാണാമായിരിക്കും. ഇംഗ്ലീഷുഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധി അടിക്കടി ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കെ ഭാഷയ്ക്കു് ഇപ്പോൾ ഉള്ള അവസ്ഥയെത്തന്നെ പരിപാലിക്കാൻ മേലിലെങ്ങനെ സാധിക്കുമെന്നുള്ളതു് സ്പഷ്ടമാകുന്നില്ല.

യാദൃച്ഛികങ്ങളായ കാരണങ്ങളാൽ ഭാഷയ്ക്കു് അഭിവൃദ്ധിയുണ്ടാകാൻ പാടില്ലാത്ത വിധത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. അസാമാന്യമേധാവിയായ ഒരുവൻ കേരളീയരിൽ ഉത്ഭവിച്ചു് ഗദ്യമായോ പദ്യമായോ ഉള്ള തന്റെ കൃതികളാൽ ഭാഷയെ പോഷിപ്പിക്കാനിടയായാൽ അതു ഭാഷയുടെ എത്രക്ഷീണമായ സ്ഥിതിയിലും ശാശ്വതമായ സമ്പത്തായിത്തന്നെ നിലനില്ക്കുന്നതാണു്. അങ്ങനെയുള്ളവരുടെ ദൌർല്ലഭ്യമോ പാരതന്ത്ര്യമോ ആണു് ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു് ഇപ്പോൾ മുഖ്യമായ ദോഷമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതു്. ഇപ്പോൾ മാന്യന്മാർക്കു ഭാഷാവിഷയമായിട്ടുള്ള അശ്രദ്ധയുടെ തോതായി ഒരു സംഗതി

യെക്കൂടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊള്ളുന്നു. ഭാഷയ്ക്ക് ഈവഴിയിടെ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള അഭിവൃദ്ധിയുടെ ഒരു ലക്ഷ്യമായിട്ടാകുന്നു ചിലർ വർത്തമാനക്കടലാസുകളുടേയും മാസികകളുടെയും പെരുക്കത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിട്ടുള്ളത്. കേവലം എണ്ണം കൊണ്ടു കാര്യങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കാമെന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ കേരളഭാഷയ്ക്ക് ഇതിൽപരം സൌഭാഗ്യം വരേണ്ടതില്ല. എന്നാൽ യഥാർത്ഥമായി ഏതെങ്കിലും വിഷയത്തിൽ ഭാഷയ്ക്കുപകരിക്കുന്നവ ഇവയിൽ എത്ര ചുരുക്കം എന്നു നോക്കുക. എന്നുമാത്രവുമല്ല, ഇവയിൽ ചിലതിനെക്കൊണ്ടു ഭാഷയ്ക്കു നേരിടുന്ന വൈകല്യങ്ങളും ആലോചിച്ചുനോക്കുക. ഒന്നാമതായി ഭാഷയുടെ അഭിവൃദ്ധിക്കുവേണ്ടി അതിനാധാരമായി ജനങ്ങളിൽ ഒരു അഭിരുചി ജനിപ്പിക്കാൻ വർത്തമാനപ്പത്രങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നു എങ്കിൽ അവയുടെ സ്ഥിതി അനുഗൃഹീതമായിരുന്നേനേ. എന്നാൽ ഇക്കാര്യം ഇപ്പോൾ അസാദ്ധ്യപ്രായമായി തോന്നുന്നു. വേണ്ടതായ പാണ്ഡിത്യവും, സംസ്കരിച്ച രുചിയും, സർവോപരി സൽസ്വഭാവവും ഉള്ള പത്രാധിപന്മാർ നമ്മുടെഇടയിൽ വർദ്ധിച്ചിരുന്നു എങ്കിൽ അതെത്ര നന്നായിരുന്നേനേ. ഇപ്പോളാവട്ടെ സത്തായിട്ടുള്ളതിനെ അസത്തായിട്ടു കാണിക്കണമെന്നുള്ള ഉദ്ദേശത്തോടുകൂടി അസൂയാമലീമസചേതസ്സുകളായും വിവരമില്ലായ്കയാൽ അനക്ഷരകുക്ഷികളായും നടക്കുന്ന പത്രാധിപരാക്ഷസന്മാരിൽനിന്നു കേരളഭാഷാസാഹിത്യവിഷയത്തിൽ അത്യന്താദരണീയനായ വലിയകോയിത്തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സു മുതൽപേർക്കുംകൂടി അസ്വാസ്ഥ്യം ജനിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളതുതന്നെ ഇവരുടെ പ്രവൃത്തിവൈലക്ഷണ്യത്തിനു നല്ല ലക്ഷ്യമാകുന്നു. നമ്മുടെ ഇടയിൽ പത്രങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചുവർദ്ധിച്ച് ഇനിയുണ്ടാകാൻപോകുന്ന പത്രങ്ങൾക്ക് ഒരു സരസൻ പറഞ്ഞതുപോലെ "രാമൻപിള്ള" (ഇതിൽ ഭൂമിയിലുള്ള രാമൻപിള്ളമാരുടെ കഥ മാത്രം പ്രസ്താവിക്കപ്പെടും) "ത്രികോല്പകൊന്ന" (ഇ

തിൽ ത്രികോല്പക്കൊന്ന് ആവശ്യമുള്ള കഷായങ്ങളെക്കുറിച്ചുമാത്രം പറയും) ഇങ്ങനെക്കൂടി ചേരുകൾ ഇടാൻ ഇടയാകുമെന്നു തോന്നുന്നു. സുശിക്ഷിതമായ അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉള്ളവർ പത്രാധിപവൃത്തിയെ സ്വീകരിക്കുന്നതു പക്ഷേ, ഇപ്പോഴത്തെക്കാൾ ഭാഷാഭിവൃദ്ധിക്കു ഹേതുവായിത്തീരാമെന്നു തോന്നുന്നു

ഭാഷയുടെ ദാരിദ്ര്യം തർജമചെയ്തുനിവൎത്തിക്കാം എന്നു വിചാരിക്കുന്നവർ വളരെ ഉണ്ടായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ മുമ്പൊരിക്കൽ ഉണ്ടായ ഒരു തൎജ്ജമക്കമ്പനിയുടെ മുന്നറിയിപ്പു കണ്ടതുപ്രകാരമാണു് ഈ വിഷയത്തിൽ ചെയ്വാൻ പോകുന്ന ശ്രമത്തിന്റെ രീതി എങ്കിൽ അതിനെപ്പററി വൈരസ്യമായി ഒന്നും സംസാരിക്കേണമെന്നു വിചാരിക്കുന്നില്ലാത്തതുകൊണ്ടു് യാതൊന്നും തന്നെ ആ വിഷയത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കാൻ ഇച്ഛിക്കുന്നില്ല. അഭിപ്രായം ഹ്രസ്വമായിരിക്കേണമെന്ന് നിങ്ങൾ പ്രത്യേകം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് ഇതഃ നിൎത്തുന്നു.

17 NOV 1942